Amb tot això a part.

(Jakarta ’86: *material suplementari.*) (*Amb analectes i vocabulari.*)

Mili Guç

(*Títol.*)

Amb tot això a part, el cert de tots els afegitons és que, ben educat, et banyes, Emili, en una mar de banyes.

~o~o~

(Proemi.)

Per a començar amb bon peu, fóssim clars, ca? No fotéssim, i tant. Doncs bé. La qüestió és que no en tindran mai prou. A les dones els convé cardar molt més que amb un sol miserable mascle. Si no carden tant com poden, malament rai — esdevenen d’allò més histèriques. Un horrorós espectacle.

Tot això són notes a la vora. O «perkara belakang», com dèiem al meu poble, i «eksistensi mendahului esensi», i «si no et viu i amb un cervell, no aprens mai re», i «sense cervell ben ensenyat, cagada roc, i au».

Mentre la Druda de Molts es pren les iniciatives et viu sa vida sexual en tota llibertat, ell viu la seua a través d'ella i les seues experiències.

La barba del seu drut aquell vespre esdevingué rostoll durant la nit on se la cardava sis o set vegades a sessions intercalades per petits sons amb roncs, i a la matinada la dona tornà a casa amb un pòmul i galta esquerres tots vermells, i àdhuc remintolant minúscules gotetes de sang. Una cara macada com ara per cop de mac o de mà massa contundent. Allò (aquella macadura, aquella marca) va trigar força de dies a desaparèixer. No sé com ho explicava a la gent qui devien demanar-li'n l'origen. Cal imaginar, segons el personatge, les insignificants diferents respostes. Petites erupcions. Reacció al·lèrgica a una crema facial. El capellà ha dit que beneïda amb qualque misteriós estigma indeleble. El metge en canvi que no és re, segurament una esgarrapada d'un teixit massa bast.

~o~o~

(*Maridet gentil.*)

Maridet gentil, sempre ben disposat.

És a dir, hom en disposa a lloure. Això és l'establert.

~o~o~

(*Al·lèrgies.*)

Mai no m'he entès amb les dones — sempre amb llur dèria que els treballis el cony tan de valent.

I jo, com tothom sap, al·lèrgic al treball. Les èpoques que fa que no fot pas brot. Pobre de manguis, massa delicades malalties. Soc d'aquells qui, posats a fer, mai ni prou paciència ni prou saliva.

Buf. Tan fatigós tot plegat, vós!

I això del cardar, quina extenuació — prou es veu — quelcom només per a mesells — i jo, com dic, no cal dir, un hipersensitiu. No em maregeu. No em fotreu pas. Molt sinistra tasca fora (per a manguis) d'haver de cardar mai i per força, *ecs!*

A casa mateix, en tens, palès, l'exemple.

Esfereïdament causades pel furiosament enfeinat acte del cardar, torna la dona cada cop a casa plena de nafres fortuïtes, esdevingudes més tard indelebles. Mantes de cicatrius a llocs estratègics on el cos s'ha vist massa deixuplinat, punit, per la feinada.

Ahgkh! Fa tremolar, i de fàstic!

~o~o~

Així mateix, de vegades, quan la gent em veu al costat de la meua dona, jo minúscul, ella gegantina, es demanen: «Per què el guarda? Per què collons pot servir-li un ésser tan miserablement petitó ni mandrós?»

I tanmateix, desenganyeu-vos-en, vós! Car, i és clar, que un ens de mida diguem-ne microbiana, com jo, en una emergència prou pot ésser d'incalculable servei a un ésser immensament superior, no fotem, i tant.

Tothom deu conèixer la faula del lleó i el ratolí, amb el ratolí ratant les malles de la xarxa on el lleó ha estat enxampat...

Doncs això si fa no fa passa amb mi, ratolinet del bon servei.

Sense anar més lluny, ahir mateix, era encar clapant, quan la dona s'ha despertada a la seua cambra amb el seu amant de torn damunt, i els dos se'n reien fort, i la dona m'ha cridat, i m'ha dit, «Ves, que després de cardar esmeperdudament anit, ens hem adormit, i ell encar amb el seu xiulet dins mon cony, i mentrestant son xiulet s'ha anat escarransint, i el condó, relliscant, s'ha escorregut tot sol, i se'ns ha perdut qui sap per quins llocs recòndits del cony, *ha-ha-hà*...! I ara ja em diràs qui ens el rembrà sinó tu? Així que capbussa-t'hi, noi, i som-hi, ca?»

I és clar que molt volenters m'he llençat a l'àrdua tasca, i, essent com soc de la mida d'una minúscula cigaleta, pitjor encar que no en Patufet mateix, com cap cuquet, doncs, qui travessés un altre desert de Gobi, he anat pujant cuixa seua amunt, fins fer cap a les portes fenomenals de la seua botxinejada fufa (tota roent i malmesa pels estigmes, es veu, dels extrems recents orgasmes).

Dalt, vigilant, furiós, el clit de la fufa hi era ert com un tità dels qui hom diu qui guarden les portes de l'infern. Un tità com una enorme tita erta, com un dit dret — el maleït, basardós i molt perillós dit màgic del tornado.

Tot i que força cagadet, tanmateix m'hi capbussava, infern al cap i a la fi d'allò més acollidor, i, fàcilment, hi he nedat, vasta vagina endins, entre torrents i torrents de lleterades...

(Un cas delirantment extrem d'hipergàmia, vós. Hi ha lleterades heteromorfes i provinents de pluralitats rai, d'un fotimer de selectes fonts. De miríades de vits multiracials.)

Ensuma-hi, si vols indicis, esmegmes. L'esmegma típic del rumbós orientalista n'Arcadi Pet. O de l'obès capità Tro Gargull i Greixum. O dels coneguts polimats n'Argeric Arderiu i n'Ulric Urlac. O el d'en Frederic, el sortós. I l'idèntic dels assidus bessons Ahriman i Ameixaspand...)

En fi, no sols lleterades i denses llavors d'altre vits fenomenals d'espècies ben triades, incloses les paquidèrmiques, així mateix diverses heterogènies rovinades de qui sap les secrecions (menstrus, llevats, flictenes) (malaguanyats epitelis i cèl·lules supèrflues), fins que, al capdarrer, amb les dents, efectivament, he reeixit de poder rembre el ben llefiscós condó.

Mig esbufegat, heroicament, emergia, victoriós, al cresp crestat del cony. *Uf!* I m'esperaven imaginàriament llorers i festeigs.

Tant se val. En acabat, tothom força alleujat i lleugerament agraït, no cal dir.

Personalment, prou cofoi amb les facecioses congratulacions. No diré pas perfecte cavaller servent, mes prou força útil escuder i lacai.

~o~o~

(*Simfonieta en B de Bèl·lua*.)

Era una venus qui, nua, se t'embolicava en pells de feres despietades, i dels ous te'n feia truites, i quan no te'n feia truites, pitjor. Se te'ls cruspia de viu en viu.

Et dugué per l'orella a una festa privada. Només s'hi trobaven homes. Quan entràrem, tota la sorollada s'estroncà de sobte. Un silenci sepulcral. L'admiraven bocabadats.

Trobà una cambra magnífica amb un llit enorme. S'hi estengué, nua, damunt ses pells. Era perfecta. Astoradora beutat.

Em va plantar prop la porta perquè comptés quants d'amants, l'un darrere l'altre, se la posseïen durant aquella vesprada.

En comptí vint-i-sis.

Quan érem a casa, abans no es fiqués al llit per a la nit, em demanà, com si tampoc no l'interessés gaire, quants de druts doncs havien acomplerta la feina de complaure-la. Vaig respondre, devotament, vint-i-sis. Furiosament em va batre. Perquè em descomptava.

Com els podia ella haver comptats tan exactament immersa en els orgasmes? Aquest és l'enigma que em corsecava l'enteniment, bo i castigadet al recambró fosc sense sopar.

Meravellosa superdona!

~o~o~

Me'n record de vegades, quan, mentre la 'meua' superdona cardava amb son drut a la cambra de dalt, a la cuina de baix, al ritme del grinyol del llit de la sublim cardada que ressonava al trebol, jo lligava al morter la maonesa, o l'allioli, o la nata, i les clares d'ou, perquè llur sopar fos fet més ambientalment com cal.

Que orgullós després jo si el sopar el trobessin prou bo! Dut a bon ritme i amb tant de delitós plaer de fer'l!

~o~o~

(*La ferotgia dels cardadors és allò que més t'encaterina*.)

Desenganyeu-vos-en, Margarit! Vull dir, com us dieu? Evarist? Eleuteriet?!

Desenganyeu-vos-en, tant se val.

En realitat, els banyuts, com saben els fins i penetrants 'smarts' del món, els banyuts, dic, som els vers braus, els vers mascles, els qui portem naturalment les banyes de l'agressió i la virilitat; som els elets portadors de la veritat única de la força de la creadora voluntat.

Dominants, no ens fem pas dominar (no som pas tan carallots!), no ens fem pas dominar, dic, pel fastigós instint que la dictatorial natura vol infligir'ns (debades, car som els ínclits resistents de rigor) d'haver d'empastifar, vulguis no vulguis, la delitosa ploma nostra a cap repel·lent tinter d'orifici mèrdic ostentat per altri, per un altre ens pervers i deficient, desconfit d'entrada, i de tarannà altament parasitari, ecs!

~o~o~

Tots els mites — a favor dels embanyats. Quants de déus (i semideus i grans herois fundadors) (sàtirs, dimonis, invencibles campions si fa no fot sagrats) egipcis, grecs, hindús, romans, pagans, jueus, de totes les religions i civilitzacions, d'arreu i de pertot, no duen les banyes de la saviesa i del valor! En Jou, amb banyes de serp; en Moisès, amb banyes de claror; en Moloc, amb banyes de brau; en Cernunne, amb banyes de cérvol, n'Àrtemis amb banyes de lluna... Ei, tant se val, milions; em cansaria d'anomenar'ls tots plegats. Poc que cal.

~o~o~

La defensa del territori. Això i tant, això sempre. I el territori més teu, i doncs important, és el cos. El cos cal defensar'l amb totes les armes. I llavors el niu, la casa, el racó. El teu jaç. Això és evident. Per a això sempre armat, i amb tota l'agressivitat que calgui. I tant.

Ara, el que no pots considerar com a teu, ni territori teu, ni annex teu, ni conquesta territorial teua, ni re de tota aqueixa rucada de la possessió, és el cony — i per extensió el ventre — de la dona. El cony de la dona només pertany a la dona. Amb aquesta idea, s'han acabades les irrisòries tragèdies de gelosies, enveges, cobejances...

Tota les historietes amb cuguços venjatius, quina merdegadeta, vós! «Otel·lo», qui disbarat! Una altra bestiada de la superstició de creure't il·lusament que posseeixes quelcom que no posseiràs mai, car no pertany al teu cos, pertany al cos d'altri. I la incomunicació és perfecta. No hi ha cap relació entre els cossos, altrament que els decretats per l'instint, cosa de bèsties sense enteniment.

«Romeu i Julieta» és un altre carrincló conte de la bragueta. (De més a més, espatllat per una mena de capellà — i on és foten els capellans tot ho emmerden.) Tota amor romàntica és ridícula comesa. Sòpites nocions de dones desvagades. A algú li pruu el cony, a algú altre la pruïja se li desvetlla al bec de la fava. La gran cosa. Com a cada altre parell d'animal així metamorfosat per la selecció natural de la no gens selecta natura. Natura, ecs. Tot allò que sobrevisqui, ho pren com a bo, per molt monstruós que sigui.

Cal mirar's el panorama fent abstracció dels constrenyiments imposats pel salvatge món natural.

No som salvatges, Elviret; som gent de seny, collons de déu, no fa?

~o~o~

Sabeu que quan feia de manobre a la construcció, la dona m'amania de nits, perquè me les endugués pels matins, una carmanyola i una cantimplora per a l'hora de dinar a les bastides o als pisos a mig muntar.

Era l'únic favor tangible que mai m'havia fet ni probablement no em faria.

L'únic nyap, ai, era que tant la carmanyola com la cantimplora eren hermèticament closes, eren inviolables.

Inviolables com ella mateixa, qui mai no m'havia permès (ni pensaments!) entrar-hi.

Sovint, si era desperta, pels matins, abans d'anar-me'n em cridava, del llit estant, que no oblidés de prendre el "recapte" per al migdia. Li deia que gràcies i que passés un jorn immillorable.

No puc pas dir amb què les havia segellades, cantimplora i carmanyola, però, tret de destruir-les, allò no ho obria nideu.

De cops, abans no me n'anés a clapar, aviadet, car l'endemà em llevava dejorn, em deia (ella), com ara fictament amable, què hi volia de recapte.

Li responia que: «*Com sempre, moltes gràcies*.»

I és clar que a l'hora de dinar hi havia allò de sempre. No re que mai et poguessis dur al bec.

En realitat, qui sap què hi havia dintre. Segurament allò mateix que hi havia embotit el jorn número u. Potser hi eren tot de pedretes i paperots. O com se'n diu, mercuri, arsènic, cianur.

Els vespres, quan tornava de la feina, famèlic i ujat, me n'anava a la cuina a rentar-hi els plats de la jornada, i a netejar-hi el terra, i tot, i en acabat em posava a amanir-m'hi quelcom, i llavors, de cops, com era palès que la dona era al llit amb un drut seu, antic o novell, prou m'escarrassava, molt sol·lícit, a amanir-los també un bon ressopó,

per si de cas es llevaven de nit, i ganeta rai, pobrissons.

De vegades, tot i les meues precaucions, es veu que em sentia trastejar a la cuina, la dona, i em cridava perquè saludés al llit el drut de torn.

«Meet my friend Félicien Grossebite; I want you to behave like a good boy, and be very nice to him.»

I a l'home de debò, com ella anomenava els seus amants, havia de fer-li la gara-gara. Molt humiliat i íntimament agraït, no cal dir.

L'endemà de matí és clar que em trobava la carmanyola i la cantimplora grotescament parats davant meu perquè els traginés fins a l'obra, on els companys, tips de fer-se farts de riure a costa meua, és clar.

I, de llurs xorrèstics, no donant-me'n ni les engrunes. Com a càstig pel fet que era un insult a llur masculinitat de primitiu ignar.

~o~o~

S'escaigué que el darrer dia que era a l'obra, car m'havia trencada la cama treballant-hi, i hi tornava anant ranc, i ranc no m'hi volien, i m'havien degudament acomiadat, què fiu, punyeteret de manguis?

Tot al fons del fonaments hi llençava els dos bares traïdors fementits receptacles. Ben sebollits fins que, qui sap, moltes d'eres en acabat de l'apocalíptic total anorreament imminent, uns estranyots arqueòlegs de l'esdevenidor no els recobraran.

I què hi trobaran de teca? *Your guess is as good as mine*. Un parell de ratolins momificats? I quina mena de líquid per al mam? Formol? Amb els singulars microbis contemporanis? N'estaran ben contents! I sabran del cert què cony menjàvem ni bevíem els imbecils d'aquelles bojals èpoques tan brutalment endarrerides. Els

tractats que n'escriuran, amb l'erudició dels erudits del nostre temps, faran igualment goig.

«*On són els atuells?*»

Com m'escridassava la dona, ui!

Els companys me'ls havien pispats, sí ves, una darrera innocentada.

Em va fotre fora de casa, que passés la puta nit a la intempèrie (per a més inri tronava espaordidorament; una tronada de caldeu, amb la por que em foten els trons), i que tornés a l'obra l'endemà i hi recobrés, com fos, els reconsagrats utensilis.

«*No tornis pas sense!*»

Com m'amenaçava; quina por, quin acolloniment!

L'endemà em presentava a l'obra, a l'hora on els companys d'adés acabaven de dinar, comprava per pistrincs a un company una cantimplora amb forats, i a un altre una carmanyola desesperadament abonyegada. Ben desat tot allò a la sina, m'esmunyia, força tard, vers ca la dona.

Per a presumir davant el drut de torn, els deia que, coratjós rai, ho pispava als companys, els quals, quan se n'adonessin, si em trobaven, em mataven.

La innòcua guatlla no em va servir de re. La dona m'ordenà d'anar a clapar a la meua màrfega al racó sense sopar, no pas abans que no m'ataconés de valent el seu drut d'aquella benaurada nit, un goril·la barroerot, no gens fi. I pudent.

~o~o~

Feien xup-xups els sucs de llur cardar
I jo era a l'altre costat de l'envà.

Així vivia, ni mascle ni femella
Amb de tant en tant un carxot a l'orella.

~o~o~

["*You can apply your eye to the keyhole and play with yourself while I just go through her a few times.*"]

Les dones cal mesurar-les no fos cas que meresquessin premis a doll. Quina honor per a un marit de sàpiguer que sa muller és dona tan desitjada que pel cony no li passen sinó milers de cigales diferents! Prou pot qui pot!

Us en recordeu com abans les dones (les mares) i certs pares imbècils no ens controlaven (als diguem-ne mascles) i, recolzant-se en la molt pega estúpida religiositat dels cranis més obtusos dels moros i jueus, no instituïen la mutilació bàrbara de toldre'ns el prepuci...?

Ara era hora de tornar-nos-hi.

Amb el cardímetre. Al començament ho férem així. Un petit empelt, i au, cardímetre de per vida. A tall de diminuta càmera oculta, tantes que n'hi havia pertot arreu, per què no pas així mateix dins els conyets? No dic pas a les fondàries, als llivells més superficials n'hi havia prou, i potser més valia i tot. Per a les penetracions menys pregones, cavà?

I llavors, com ara, inventàrem el minúscul portable bastonet, a tall de petit termòmetre, que també en diem cardímetre. L'introdueixes dissimuladament conyet avall, i et diu, instantani (miracles de la tecnologia), i sense cap mena d'error, quantes de cigales (o quants de verats, o de seitons, o d'arengs, o, per dir-ho en clar i patuès, de sardinetes) diferents no s'hi ficaven, ni quantes de vegades cascuna, no hi transitava lliurement.

~o~o~

En Bernat Metge. «E quan muller pendre volets,/ si és encetada,/ per vós no sia menyspreada,/ car més ne val."

Repetidament encetada, no te'n romanen ni els residus. Millor. El pou fosc del cony sempre m'ha fet por, no saps mai quin rèptil esfereïdor disfressat de virus o de bacteri o de microbi monstruós no sortirà d'aquell cau de serps a fotre't letal mossada.

~o~o~

(*Joan Cocou, o en patiràs les injustícies*.)

Joan Cocou, on tens les bragues?
Les lleixaves penjades a l’estroncany
Mes qualcú se les ha endutes

Si mai apareixen enlloc les brutes
Calçotes que navegaven per les obagues
Tu bo i caçant múrgoles, quicous i l’estrany

Bolet banyut mai sens fer cap susany
A la natura qui sempre amanyagues
Ni embrutar estanys ni oscar rutes

I les bragues les ensumen amb afany
Les gosses de la bòfia i que les amagues
Et deien en acabar de cap crim i ho refutes

Amb totes les raons i lògiques absolutes
Poc te’n fan cas, car et volen al parany
Ells mateixos et robaven i les dagues

Clavaven als cors de cada company
Qui t'acusen d'haver mort rere disputes
Així a ells i a tu entre moragues

I poliols us menen a malguany
Us tenen colgats i podrint-vos, vagues
Papers passant als jutges fills de putes

Per a justificar llurs crims ni astutes
Estrafolleries car viuen lladres de l'engany
I de qui els fora tap n'esborren les nissagues.

~o~o~

(*Procaces minyones. Les portes del paradís de llurs conys singulars.*)

Vull agrair (abans no traspassi) a totes les noies i dones
Qui em badaren les portes del paradís de llurs conys singulars
I no gosí per barroera timiditat fer-ho llavors:
És a dir, badar mon cor i omplir-les de benediccions,
Car llurs conys aparentment refusats per mos ulls tan covards,
Quantes de nits tanmateix no se m'aparegueren en delitosos somnis!

Només per llurs paradisíacs conys valia la pena de transcórrer
Mos avergonyits anys d'horrorosa vida. *Mercès, senyores!*

No fou pas que no us els esguardés transit i sotmès
Perquè els trobés mínimament indesitjables.

És perquè gairebé sempre m'he trobat (sovint amb raó!) indesitjable,

I per què gosaria llavors empeltar- (encomanar-, encolomar-vos-la)

(Aqueixa indesitjabilitat) amb el meu desenraonat desig?

Amb els homes encara com aquell,
Hom es deleix per tallar el nus gordià de la disputa.
Amb els homes em treia el xi (el ganivet) i plantava cara.

Amb les dones ja he perdut congènitament d'avançada.

~o~o~

Em diu la dona que ja al segle XV en Pic i en Fitxí estableixen a Florència la piràmide jeràrquica, de la qual em parla sovint (perquè ho tingui sempre present i no em passi mai per alt a quin lloc que no em pertoca de raure eternament).

El de la Miràndola i en Marsili, efectivament (segons ella, ep!), diuen (sabent-ho, hom suposa, per força vocacional i per gràcia mística) que dalt de tot l'escala de sublimitat, hi rauen els supermascles alfa... *és clar que amb els seus amants superalfes ben colossals i ben al davant*... i és clar que ella inclosa entre ells, car tot i que no és mascle — alfa, què dic, superalfa, rai, ella, i molt més que no la majoria dels altres pobres mascles al món.

Als esglaons que van baixant llavors hi trobaríem els alfes simples... els subalfes... els betes plus: cuguços d'ocasió...

Els betes simples: cuguços normals...

Els subbetes: multicuguços...

I ja, davall davall davall de tot, més avall encar que no el primer molt alt esglaó que fa de base a la piràmide, hi rac jo, el

subsubsubsubbeta: campió cuguç de l’univers, el més inspirat i natural, el més enganyat i castigat dels desgraciats banyuts.

I què altre puc fer-hi sinó callar i (bo i feliç part de dins) amb careta de plors assentir?

~o~o~

—No crec pas que estigueu gaire interessat en les subtilitats del llatí; ara, atès que aquest avió triga i poc tenim doncs re millor a fer, oi...? Voleu sentir la lliçó de no fa quatre dies...? *Humiliatum*. Amb el títol paga, com sovint s’escua amb les lliçons que es digna donar’m per magnetòfon. *Humiliatum*, ço és, ficat al lloc més baix, al lloc que li correspon, on rauen fang i brutícies.

I ep, ull viu i via fora, ca? Que diu *Humiliatum*, no pas *Humiliatus*, que s’adreçaria a un home, i ella mai no m’ha considerat mascle, sobretot comparat amb els qui gaudeix normalment; ni diu *Humiliata*, tot i que és clar que se m’adreça sovint com si en soc (no pas ni dona, ep), femelleta.

En canvi, crec que, amb tot l’encert, ha triat el neutre pel fet que em té totalment neutralitzat — ço és, naturalment, capat.

~o~o~

—Doncs bé...

—**Humiliatum**. Us la llegiré, transcrita.

—“Atès el seu aspecte, el Miliguç ningú no gosaria mai pas definir’l com a mascle, ans pus tost hom el definiria com a objecte, de tan

petit, neglible. De fet, això el defineix, la seua insignificança. I la seua inamovible situació de femelleta, és a dir, de no-mascle. Tot i que hom pugui veure'l posicionat prop la Deessa, cap de les seues característiques podrien fer pensar que pertany ni de lluny entre els mascles; re no el plaça de faisó favorable; ni pels seus atributs sexuals ni físics, ni pel seu lloc dins la societat… No hi pertany gens ni mica. Tothom copsa immediatament que hi fa el paper de lacai neutralitzat, algú col·locat al més pregon, tot avall, entre el fang, ben enfonsat, amb les cuques i els tartranys, sense possibilitat de reincorporació, de redreç. De fet, només pot ésser avantatjosament definit per la seua molt estreta i indesencastable proximitat a la Deessa. On, mentre que els Mascles Legítims, els quals han llurs aventures fulgurants i històriques amb la Deessa, al capdavall només hi són de passatge, ell, sense cap mena de foc, ni passió ni glamur, tanmateix, col·locat a dretes en un tot-durador encasellament casolà, feliçment va fent.

—"El Miliguç ha estat establert per la generositat de la Deessa com a servidor totalment sotmès. Sotmès a la voluntat quotidiana de la Deessa. La Deessa posseeix exclusivament totes les llibertats, i el Miliguç la serveix sempre molt de grat… Ni cal dir, àdhuc, si cal, de còmplice en les seues incomptables aventures amoroses.

—"El Miliguç la serveix sense fallida i molt amatent, constret com és a la monogamia absoluta, i dins aquesta monogamia a l'abstinència total, atès que per la voluntat de la Deessa tota relació sexual ha estada per a ell taxativament interdita des del començament. Entesos? Som-hi, doncs.

—"Per que fa a la dimensió de l'emasculació del cuguç, de la castració, i de la irreversibilitat del procés de castració, direm que cal accentuar'n sobretot la irreversibilitat. Res més important per a la bona entesa en la unió. És un element clau, com qui diu la clau de la volta, la dovella mestra, sense la qual tot s'ensorrava. La irreversibilitat de la castració dona el to a la relació i planta la plataforma que inspira tot el que entre la Deessa i el Miliguç s'hi juga.

—"Amb això, el Miliguç es troba on li toca, sempre a baix de tot de la piràmide, de l'escala; és ell qui ha un aparell sexual de tan minúscul

segurament patològic, en tot cas vergonyós, gairebé absent, com el d'un ninotet de joguina, no pas més grosset al capdavall que el gallet d'una pistoleta d'aigua. I és ell qui no ha cap accés a les finances de la casa. És ell qui és molt part dessota els Homes de Veritat, és a dir, els homes de la Deessa. És doncs constantment un diminutiu que monstra que es troba davall, que és inferior, que és molt menys que els altres en tots els dominis de la vida, tant si és pel que fa amb les relacions amb la Deessa, com al si de l'escala social, en les capacitats financeres, o en l'exercici físic de la sexualitat.

—"I doncs, la darrera dimensió en aquesta humiliació són les mateixes lliçons on es contenen les prescripcions de la Deessa, és a dir, les lleis imposades unilateralment per la immensa superioritat de la Deessa, i la faisó com en totes aquestes prescripcions la humiliació hi és com cal primordialment present.

—"Primer que re el servei. El servei que mesura la devoció i l'obediència cegues, que no tolera cap desviació ni discussió, i que és a la base de la dominació i la submissió, i doncs de la humiliació.

—"L'esvaïment personal, és a dir, la conversió en objecte espectral sempre amatent al servei mut, i efectiu i subtil, i tan invisible doncs com sigui possible, tantost la Deessa rep a casa cap dels seus Homes de Debò. Això representa també una bona humiliació, car hom perd encar estatus, hom es retira de la seua posició prop la Deessa, i s'humilia davant l'altre qui li pren (amb avantatge!) el lloc, això sí, per a guanyar, ell, el cuguç, una posició (servus fidelis) encar més baixa de servei a la Sublim Parella.

—"El servei a tots els Homes de Debò és una reconeixença per a l'humiliat de llur autoritat, i la humiliació doncs aleshores és perfecta. Tothom content, tothom al seu lloc. Humiliat i totalment sotmès, el Miliguç no pot ja ésser més agraït al seu meravellós destí, per al qual és clar que sempre ha de regraciar la Deessa.

—"Finalment, és clar, on, mentre tots els Homes Legítims posseeixen la Deessa en les més diverses penetracions, la interdicció de tot accés per al marit lacai és un element d'humiliació cabdal, car és quelcom que jaqueix el Miliguç en continu estat de manca, ert i enravenat, de servei davant la porta, sense accés a l'entrada, sense

accés a la Deessa, sense accés al sexe, amb un rapte, un segrest, de la capacitat sexual, de l'ésser volitiu, trepitjat, empès avall, a una submissió, al passatge a un estat inferior, humiliat, entre el fang que li correspon.

—"Tot en tot, resumint, hom veu que la humiliació és degudament present en totes les dimensions de la relació entre la Deessa i el seu annex, el Miliguç, tant en allò que hom decreta durant l'estona, com en el contigut de les prescripcions.

—"*Clic.*"

~o~o~

Magnífica mestressa! Els seus estudis psicològics m'han sempre fet un bé incomparable.

Mai no he hagut necessitat de cap carallot d'aquells de la psique, vós! Carregats de falòrnies i de puerilitats, com sabeu! Els nous capellans, *hà!*

~o~o~

Abans de pujar ja pregava, amb els collonets per denes de rosari, molt repetitiu...

—Deuvosguard Minerva, plena de gràcies. Que el drut fos bo i amb vós i que amb piu persistent ara mateix insistent us trauqués ormeigs i eixàrcies.

~o~o~

Diu la dona a una altra dona, *Quand je veux jouir d'homme, la dernière chose que j'ai besoin de faire c'est de me cacher. Si j'ai envie de jouir d'homme, je le fais et c'est tout*.

Capiu? Quan diu que quan vol "gaudir d'home…", i totes les veïnes copsen perfectament que el seu "home", d'home, re. Que es tracta doncs d'un altre drut.

Duc les banyes densament empiulades; no, gens no so dels qui duu fenc al banyam, dels banyuts qui *foenum habet in cornu*.

Gens perillós, hom no em marca les banyes amb fenc, perquè hom se n'adoni que so un brau qui pot fer mal. Mal no en faig a ningú. I menys que a ningú, malgrat les aparences, a jo mateix.

Com veieu en el meu aspecte (i no pas, és clar, en el dubtós xingar), hom podria dir que so la vera imatge d'aquell altre Emili molt famós, l'"immortal' Emili qui dibuixa en Catul.

No sé pas quin forat preferiries
D'ensumar-li a n'Emili, cul o boca…?
L'un més immund que no l'altre
I de fet el cul encar pus net i tot.

Sense les piorreiques genivotes
I unes dents de pam i mig
Penjades com tendal de tartana…

Sempre bocabadant com la fufa de cap mula
Que pixés a l'estiu els seus pixats tan càlids.

No pas que no es foti (amb la llengua?)
Tantes de marfantes com se li obrin de cony
I això sense mirar gens prim.

I llavors es creu el gran cardaire encantador
I amb això ja en té prou i no fot brot.

I les qui se li obren, quines truges, vós!
Capaces de llepar el cul d'un botxí sarnós.

~o~o~

Via fora, nois. Car tot i que soc a casa mentre la dona carda amb un seu drut, tant se val, és tanmateix com si hi fos absent, car en re no distrec llurs extremats treballs. És exactament com si no hi fos, silent, furtiu, subreptici, immòbil, passiu, esvaït, fos.

~o~o~

Via fora, tornem-hi. De les múltiples infidelitats de ma molt santa muller, romanços rai que no n'he trets — escrits picants que em divertien — i al capdavall què? — sempre fa de bo aprofitar ton recapte.

~o~o~

El marit trompat per muller promíscua, posseeix gloriosament si més no una exclusivitat! La d'ésser el banyut legítim. Tots la tropa trempada d'antics druts trompats pels novells, són també banyuts, pobrissons, mes, ai, llas, il·legítims.

~o~o~

Hi havia ja a l'edat mijana el dubte, si hom portava banyes per les

infidelitats de la dona, si eren doncs només un parell en general, tant si t'enganyava una vegada com quatre centes, o si, més acuradament, les banyes no es multiplicaven. Amb cada acte d'infidelitat de part de la dona calia afegir-t'hi una banya, i com més cardés amb els amants, més banyes no duries.

"*She will set more horns then hairs on my head*."

Estic d'acord amb el darrer raonament.

I així, si ara em trobessin fossilitzat, a tall de lleig primitiu llangardaix, com m'anomenaven?

Crec que ni tri- ni penta- ni quiliaceratops; policeratops. Millor: *gigaceratops!* I tant. Amb mil milions de banyes, vós!

I doncs? Eloqüent! Il·luminatiu! Beatrici! No pas? Revelatori!

~o~o~

Em fa la lliçó la dona: «Sense ma infidelitat, sense que refermi la meua voluntat de recurrentment enganyar-te, el teu destí de cuguç es veuria frustrat, et se't podriria a l'ànima.»

Li dic que té completament raó, et que prou que la remercii, magistral deessa, per la seua generositat i la seua magistral saviesa.

~o~o~

Sí, veureu, és cert; un jorn, de jove, era a la banyera, i a la meua 'platònica' amant (qui s'esqueia de també ésser normanda), li demanava, deplorablement, «*Suaié ma Xarlott Cordè, sil vu plè!*»

~o~o~

—Banyut minotaure, com sortiries del letal laberint que amb les seues constants infidelitats no et para la dona, sinó pel fil de la complaent submissió, tu tranquil rai en el teu anar recobrant corda, molt lluny enllà del repetitiu cansament dels qui al capdavall què foten, ases en sínia, sinó sols en cap altre fútil tric-trac d'esdernegar's?

~o~o~

—Potser em caldria un cervell privilegiat com el vostre, vós qui dieu que fóreu adés analista a l'*ef-bi-ai* (F.B.I.), per a resoldre aqueix enigma que sempre m'ha corsecat. Veureu. Si considerem que la tria de l'espòs o esposa és essencial per a mesurar la intel·ligència d'algú, com expliqueu que el més ruc sempre sigui jo?

Millor plantejat... Digueu-me, si n'haveu contesta, qui és més intel·ligent, el carallot com jo qui es casa amb una dona intel·ligent, resolutiva, lliure, desitjada, acabalada, escultural... o la mateixa dona qui es casa amb un pobre carallot com jo? Eh...?

Una dona qui, en tots els aspectes, i com diu tothom i àdhuc sa sogra, «val, i val molt»... Fa força calers, es fa obeir, i és professionalment respectada, admirada, i de cops temuda i tot... Ah, i és desitjada pels mascles i envejada per les femelles...

I un pelacanyes, un somiatruites improductiu, qui s'ha desat ell mateix a la lleixa dels eixalats, completament incapaç de defensar amb prou convicció un mos de pa?

~o~o~

(*Banyes!*)

Com el llosc plepa qui soc li havia dit, tot just conèixer'ns, *Avant moi le déluge*, i no sé pas què devia (ella) haver entès que em va esguardar amb ulls de flagrant tendresa, i segurament que es pensava que li volia dir que tots els seus amants d'abans meu no comptaven, i que d'ara endavant fóra el paladí que defensaria la meua "honor" com un home de veritat (ço que el de més de les dones es veu que avaluen de tremenda faisó, d'allò pus positivament), quan és clar que el que volia dir de debò era que els seus druts d'abans meu comptaven molt menys que els seus druts de després, els qui en diluvi infinit no rebria molt sedec, de cuguç totalment sotmès, i ja xalant-ne (com qui en baveja) a la bestreta… Sortós, immensament sortós de manguis, vós.

~o~o~

(*Triangle típic.*)

Ell megalofàl·lic. Ella clitoromegàlica.

Jo, com a màxim, vulvovaginòman. I au.

~o~o~

Potser el càstig m'arribarà. Tot arriba tard o d'hora (si hi roman prou temps), abans l'extinció mateixa.

Com a en Felip de Macedònia, qui, espiant per l'ull del pany com la seua dona li fot banyes, esdevé — es veu, estranyament que molt merescudament? — punit pels déus — orb.

~o~o~

Perquè només tinc un piu com qui diu de puça, un piu o pua de dues polzades (amb prou feines una, destrempat), amb tota la raó, quan es troba de filis, apella mon aparell, ton petit poucet, per exemple si em treu distretament el nas per la bragueta: Cache ce dégoutant petit poucet, il m'agace! Dieses schlimme kleine Pimmelchen!

~o~o~

Escriu Céline, 1934

«Només les cuixes, les natges de les dones valen. Per amor a les cuixes, a les natges, als conys, la humanitat és només digna. Sense aquesta amor per al cul de les dones, què hi romandria? Només odi i fàstic; una humanitat qui s'auto-anihila.»

Colcant gropa de farta femella — fines teses pells plenes — volums d'il·lusió on en baveges. Dic.

~o~o~

Bobby Darin, 1959

«*wish you luck on your new affair*

if things don't turn out right
don't you worry, darling
I'll be there»

~o~o~

Mili Guç, d'escriptoret de merda, a passerell copròfag
no gaire apte

(*Emili Cuguç, Eleuteri Mut, llur no mai conclosa conversa*.)

Píndola salvadora del cuguç: «*Cuckolded husbands of old, because studies show that they're often stuck raising the children that result from women's liaisons with the beefcakes...»*

(*The holy grail, the vulva*.)

«Buabo, or Iambe as she is sometimes called, exposed her **genitals so brazenly** that the Goddess Demeter, in mourning for her daughter Persephone, couldn't help but laugh out loud.»

~o~o~

(*Emili Cuguç, el favorit de les dames*.)

Mili Guç, l'afavorit pels deuetons del mulleratge excels.
Emili Cuguç, rei de la mare.

~o~o~

Les banyes al cap del capons per a reconèxer'ls entre els qui no n'eren. Als nous capons, a l'hora de capar'ls, hom els tallava també els esperons i els els clavava al capdamunt, al suc, vora la cresta o en tost de la cresta, perquè s'hi empeltessin o s'hi assequessin a tall de banyes. Ah, ja us n'havia parlat? Perdoneu. No me'n recordava.

En realitat, el fal·lus immens dels druts qui enforquen amb fitora tot trempada, en forma de pollegó consolidat, gros com enorme 'ereta' emperxada banya, i amb això aixequen enlaire l'enforcada femella...

~o~o~

Sempre heterònom, sotmès a la seua única llei de servei absolut i d'orba obediència.

Queroplasta: faedor de banyes.

~o~o~

[DS: «*Est-ce que je donne de l'importance aux leçons, et est-ce qu'elles me servent à quelque chose? Oui et oui. Elles sont l'occasion qui permet d'écrire notre histoire, de la comprendre, de la commenter, de la partager avec intelligence, tranquillité et plaisir. Elles nous expliquent pourquoi nous sommes bien ensemble, pourquoi nous sommes faits l'un pour l'autre, et pourquoi il en sera toujours ainsi. Ceci est très important et très précieux. Oui, je donne beaucoup d'importance aux leçons*.»]

[DS, peut-être vous me permettrez cette petite anecdote qui démontre encore mon étourderie sans limites...

voilà, en écoutant certaines leçons anciennes, je rencontre une expression douteuse (pour moi)...

[*zonas*: zones de fricció en avinenteses de bestials cardades: l'encetada pell, l'exposada carn, de la deessa que cal guarir amb amorosa cura.]

Voilà. Vous me dîtes naguère que:

Je dévenais, de par la glorieuse réconnaissance des zonas, "*un ko-q. en bonnet difforme*" (?!), en croyant que c'était une expression pour dire: "un ko-q. parfait" (de forme parfaite)...

[Hom se'n recordava així mateix de l'espriuenc Ieudi.]

[—Al començament, quan ella encar potser es creia que em calia encoratjament en la perfecció de la meua submissió incondicional, i doncs en la meua feminització total, la meua emasculació perfecta, la meua castració completa i definitiva...
—Doncs, ja ho veieu, rara preança.
—Car, perquè em portava tan bé amb un dels seus druts qui venia a casa...
—I és clar que ben de mantinent se n'adonava que no solament seguia les seues ordres al peu de la lletra, ans que adu hi excel·lia i m'ultrapassava en el servei degut al mascle legítim...
—I veu que vaig esdevenint més i més devot com més banyes em fica... Amb cada nova banya, més sotmès; i com més humiliat, més humil, i contentet, i modest i rebaixat i reverent, i déu-n'hi-doneret el sol·lícit, tant envers el ver home com, encar més, envers ella...]

[Doncs així se m'adreça la deessa, en acabat que veu que ben servit se'n va el seu amant. Em diu...

Així m'agrada. *Tu es un cocu en bonne et due forme*.

I què hi entenc? Us en riureu!

Hi entenc que soc un cuguç "*en bonnet difforme*".

En bonet o barret deforme, és clar, per a acomodar-hi les banyes.

Què em feia malentendre-ho (tanmateix tan lògicament)?]

[—Segurament, com dic, que m'havia vingut a l'esment (s'hi convidava sol!) el cèlebre sastrinyoli Ieudi, aquell «*marit de "jaç sollat" qui no troba barretines ni estrenyecaps que li amaguessin tan aparatós banyam i qui anava llavors regirant debades calaixos, i botiguetes i encants, mostrant alhora arreu les noses al front — aitan brancudes noses, de fet, que ni per les putes portes no pot ja passar.*»
—Per xò serveixen els clàssics, ja ho veieu. Per a enriquir-vos i eixamplar-vos els horitzons mentals per on el vostre murri fantasmeta no se les campa fent el molt xiroi ninotet — boniquet ninotet de cera qui crema a foc lent. Flametes d'hàbils pirotècnies amb iridescències calidoscòpiques i lluors espurnejants, com si el que cremés fossin encenalls molt terapèutics d'esmoladetes banyes.]

[Estrenyecaps boterut que hi acomoda les banyes.]

[Mais, avec le doute, j'avais cru entendre après, plus tard:
"*un ko-q. en bonnet difforme*" (!), et (la réproductions des sons étant metallique du aux differentes machines d'enregistration), ça alors était plus croyable (pour moi, hélas), car avec le port des cornes au front mon bonnet de nuit dévenait effectivement tout déformé... (!)

Et pourtant aujourd'hui j'éntends enfin votre vraie phrase (je crois!): "*Un ko-q. en bonne et due forme*" (!!)

Naturellement! Ouf.

Vous direz, pleine de raison, DS, c'était temps.]

~o~o~

Comparada al tit, *la Bèstia* (segons s'entèn no gaire cuguça), *la de l'Apocalipsi* — l'apocalipsi d'en Johnny, o d'en Daniel, o de qui sigui — tant se val — en porta tantes com deu, de banyes (als set caps!).

~o~o~

El boc cardant-se part d’arrere la bruixa, les banyes del boc semblen sortir-li al front de la bruixa.

Com m’encolomava el viu (els vius) (infants d’altri), qualsevol dia (ella i les seues insidioses relacions amb les mafioses societats secretes internacionals) m’encolomarà el mort.

~o~o~

Fot com el budellaire en Baudelaire, «*il confond les cornes avec la queue*».

~o~o~

Els déus babilonis tots portem banyes, incloses les deesses, amb n’Ixtar de campiona. Són les banyes de la lluna. El cuguç és per definició un llunàtic: poètic, inspirat, argentat, somortament encès part de dins: *espectral*.

Com sabeu, sempre he pixat assegudet com femelleta; ella en canvi sempre pixa dreta; endevineu qui ha de recollir en acabat els seus pixats tot al voltant de la cagadora?

I que ho has de fer perfecte, o se t’alçura imperiosa, i t’anorreava ipso facte.

Hi ha coses amb les quals jugar-hi, gens.

~o~o~

De na Minerva el mussol.
Vocació de capat.
Ànima de capó qui com més el piquen millor.
Ànima de banyut que tot el que rep ha rebut.
Ànima de bou qui de garrotades mai no n'ha prou.

~o~o~

«*L'hom qui es pleveix de fembra maridada el cuguç a ell a bastament es deu sotmetre e deu regraciar e a taula servir, e a tot el que li mane es deu plegar*."

—Heu pensat en el mot 'crestat' que en català vol dir capat? Car al capó, hom el cresta, ço és, li lleva la cresta per a distingir'l dels altres pollastres, i a més a més li lleva els inservibles esperons i els hi encasta, els hi empelta a l'indret de la nafra on la cresta anava, de tal faisó que més sovint que no pas, els esperons prenen, arrelen, i el capó no solament capat, ans, com cal, banyut i tot.
—Tornem-hi, noi!

~o~o~

Els galls sempre porten la destrucció dels déus, *ragnaröks rai*, mentre, simètricament, els capons només duem bondat, harmonia, tendresa i benaurança.

Banyes molt grosses, ganxudes i resupinades.

El corn de n'Oberó tot ho resol: *amb un toc et guareix de tot mal, amb un altre et transporta instantani on vols*.

—Riu-te'n pallàs pallús mentre la dona te'm card. Riu-te'n, capdecony, fot-te la jaca de pallasset damunt, i surt a recitar ben sotmès les collonades que la dona et deia de dir, i quan vegis que la dona ara mateix te les fot, banyes de fresc, riu-te'n encar més finet, i fes plorar... de riure els qui et són en tot superiors.

~o~o~

(Acteó, amb banyes. Ai llas, és clar. Els propis gossos l'occeixen a mossades.)

—Els banyuts ens n'adonàrem que les nostres dones se la pelaven molt; se la pelaven molt i sovint; i amb què? Doncs, a manca de millor (de vit d'home de debò), amb els corns de caça. De veure-les pelant-se embotint-se els corns de caça al cony, ens digueren cornuts, gent del corn, gent de la banya, banyuts.

[Els so dels corns de caça utilitzats per Verdi tant a «Don Carles» com a «Falstaff», implicaven que l'al·ludit portava o portaria aviat banyes.]

Els vits dels druts, cerastes, ço és, escurçons banyuts, d'on les banyes de les cerastes dels vits dels druts de la dona em surten pel front... Ja ho sabeu.

~o~o~

El mot **jubileu** — yōbēl, 'jubilee', orig., it seems, 'ram', hence '*ram's horn used as a trumpet*', with which the jubilee year was proclaimed. The Latin form jūbilæus instead of jōbēlæus shows association of the O.T. word with the native L. jūbilum wild cry, shout, and jūbilāre to shout to, shout, halloo, huzza.

[Aürs de victòria quan un altre drut se't carda la dona. Jubiles, jubilós.]

— yōbhēl « bélier; corne de bélier, *trompette en corne de bélier*; jubilé, année jubilaire (annoncée par le son de cette trompette/ Yovel de yobhel signifiant « bélier », le jubilé étant traditionnellement annoncé à l'aide d'un chofar, fabriqué avec une corne de bélier.

Un *xofar* (de l'hebreu שופר) és un instrument musical de vent format per *una banya de boc*. Es fa servir en celebracions.

El toc assenyala el jubileu, que va amb 'jubilar', i doncs amb joia.

Jubileu, on tot, al cap de 50 anys, torna a entrar en ordre, car el temps és repetitiu, i doncs hom jubila quan tot és com cal, com era, en temps feliç, i doncs la joia del banyut.

— (yôbēl), terme dont on considère généralement qu'il désigne un bélier puisque une corne de bélier (šôpar) est utilisée comme une trompette pour annoncer l'année du jubilé. Le terme est rendu en latin par jubilæus (de jubilare, « se réjouir. Cette année-là est une année de libération générale, les terres aliénées ou gagées devaient être rendues, les dettes remises et les esclaves libérés… D e cinquante ans en cinquante ans… The Jubilee Year (every 50 years, Jews were granted forgiveness, debts were forgiven, indentured Israelites were granted freedom, and the fields "shall become owned by the priests".

~o~o~

—Per què t'expliques tant? De què et serveix?
—No hi podem fer altre. «*I cornutti siamo tutti graffomani.*»

~o~o~

—Déjà-vu, ço és, ja-vist, déjà-goûté, ja-tastat, quan llepant cony quan ella torna de curt viatge on ha cardat amb qui sap qui…, això fins que, en tastar-ho, sé qui aquest vés-a-saber-qui de fet no és!

—Sempre m'he pres per menys encar que no les aigüetes pseudo-brutes, per a manguis d'allò pus lustrals ni sacres, del bidet on la dona, tot tornant de matinada d'una altra nit d'etzigori descordat, no s'ha rentades les lleterades de sos tèrbols innombrables druts.

—Inspirat, infós, teopneusta, me'n beneeixc, me'n bateig, i àdhuc, beneit, deliqüescent, en bec; en bec i en bec, salvat! De cada boc de Biterna amb son suc tan bo ni miraculós banyat!

—I en rost i en rellep el solatge delitós, osculació per procuració!

—Per procuració, oh i tal! Car tot èxit de la dona, redunda en èxit meu.

—Bon boc cardaire, quan un nou amant li reïx, per a mi, sense haver bellugat un dit, és tanmateix com ara si atenyia amb la dona la glòria, és com si el Barça tornava a guanyar el campionat del món, com si la República dels Catalans assolia d'imposar a l'univers una altra victòria esclatant.

—*Le cocu n'est pas jaloux*; au contraire, d'une façon sublimée, il est heureux, et il a son bonheur à travers la réjouissance des conquêtes et des succès et les plaisirs de la déesse, il en profite, il reste dans son ombre, et il participe de ces plaisirs en tant que copine complice et cocue, et donc bien sûr il n'est pas jaloux; les amants de la DS font le bonheur du cocu, il les admire, il les respecte et il les serve, au sense où il admire, il respecte et il serve la DS, et donc il respecte aussi ses rélations interlopes.

—Tast tardoral! Molt conyferit edeòleg, molt comès en la tasca d'esbrinar formes en endemesa d'escaujar'n les nemoroses fondàries. Quants d'altres conys no ha vist l'aparell meravellós d'aqueixes virtuoses lleterades!

~o~o~

«*dona, tauró devora druts a l'engròs*
jo, penjoll annex innocu, rèmora.»

~o~o~

—Com sabeu, fui crític de cap mitjà obscur i vaig tindre la molt complaent iniciativa de voler ponderar-hi els sengles llibres de dos escriptors qui adés havien estats amants de la dona. Ambdós molt més homes i molt més bons escriptors que no jo, ni cal dir-ho. Llavors, en la meua afeccionada crítica, hi dic d'ambdós meravelles. Tant l'un com l'altre, trob que són els millors del món. Com fa la dita, envers cascun *em desfaig en elogis*; el ximplet editor mateix troba tantes de lloances exagerades. Li dic, que aixanti la mui, i que desi la llengua (i el llapis vermell) perquè, carallot, no té gens raó. Que es tracta sense discussió de dos genis immensos, vós. I au, a la merda l'inútil editor, esgarrapant níciament texts qui no comprèn mai del tot, *ficant-hi òbels a tort i a dret, atetitzant-hi a garrotades, enlletgint-ho tot*, fulls immaculats que ara fot l'efecte que algú (la seua dona puta) s'hi hagi torcat lo cony podrit.

~o~o~

[On ou hom enraonies d'en Miliguç.] [Guaitajorns de mant de port.]

—Em diu que es diu Zacaries Mur, i llavors, segons les circumstàncies, n'Emili Cuguç, per a ésser finalment, més familarment, en Mili Guç i prou.

~o~o~

—Em dieu si potser això d'ésser tan cuguç no fóra cap màsquera, cap disfressa, rere la qual amagar'm, amagar qualque mena d'argúcia per al viure diguem-ne temporal, esperant l'hora on em trec la careta i esdevinc jo mateix, si fa no fot triomfal; un jo mateix qui farà qui sap què d'impossiblement imposant.
—I us dic, *Argúcia? Ca! Cuguç!*
—Cuguç rere cuguç, i rere cuguç, cuguç, i com amb les tortugues qui sostenen l'elefant qui sosté l'univers, *is turtles all the way down*, vull dir, soc cuguç fins al pinyol del pinyol. I au.

~o~o~

[Pseudònim: Queratòfor i Lofòfor, ço és, Banyat i Crestat.]

—Tanta d'incansable pràctica, immensament musculat tub cardaire. Escanyavitenca d'allò pus. I el drut infidel, assassinat per opressió letal de cigala...

—A cigala morta i gangrenada, cos gangrenat del comatós amant em lliura el mort: «*Desfès-te'n.*»

—Homicidi per estrangulació de pixa, ço és, d'aparell del fotre, com es diu en forense. Cony escanyavits, molt musculat a causa de la pràctica contínua. De son cony, ses genives, musculars, li escanyen letalment lo matràs.

—Com tostemps, *miss Muffet* és el seu cony, la meua aranya qui al matalàs tot matràs s'empassa...

«*Little Miss Muffet Sat on a tuffet Eating her curds and whey Along came a spider Who sat down beside her And frightened Miss Muffet away.*»

—Cada cop que, com s'escau de més en més sovint, és cardant amb cap negre, em sosvé, em ve a l'esment, gairebé d'esme, la cançoneta dels fanalets: «*Sant Jaume de regaléssia/ sant Jaume de regaló/ a les dones xocolata/ als homes un cop de bastó/*»

—Què en dirien, d'això, si gosessin ficar-s'hi, les fanàtiques pseudo-femenistes?

—Vol dir que tots els minyons qui cantàvem la cançoneta hem esdevinguts cuguços ataconats i totes les nostres mullers curulles de la "xocolata" xeringada per les enormes xeringues negres? No crec pas. Car, oi? De gaires com jo (tan magnífics en la submissió i l'escaguissament) enlloc.

~o~o~

—N'est cocu qui veult. Si tu es cocu, ergo, ta femme sera belle; ergo, tu seras bien traité d'elle; ergo, tu auras des amis beaucoup; ergo, tu n'en vauldras que mieulx. (Segons l'amic Rabelet.)

—À ta santé, cocu!
—Je vous remercie, coquine!

~o~o~

A la *Utopia* d'en More, *Women have to confess their sins to their husbands, but the husbands must obey their wives*.

~o~o~

—Un dels primers anys on érem junts vaig cometre la ingenuïtat de demanar-li quan és que potser em tocaria a mi, vull dir, és clar, de poder cardar-me-la. Se la cardava tothom, i jo com un estaquirot, aguantant l'espelma, com qui diu. Es foté a riure despectivament.

—Your place at the pecking order? Which place? There is no place for you. Pecking order and fucking order, same thing exactly. Fucking order, though. You are so far away in line that you might as well never have been born, for you are not even there at all; can't see you, not even with a damend telescope...

—Em va dir que em veia tan remotament lluny a la cua de la versemblantment infinita cua que, de fet, ni m'hi veia gens, ni ficant-se a l'ull cap ullera telescòpica.

—Potser, vaig pensar bonament, pobrissona no m'hi veia per culpa de l'ondulació de l'escorça o el cresp terra, per l'arc que fa, la curvatura que fa l'esfera mateixa. Potser només era, qui sap, rere

l'horitzó, rere la darrere serralada, i que doncs, potser (eh, potser!), al cap de vint-i-tants mil cardaires efectius, per allà romandria jo, atansant-me molt lentament a la, com qui diu, font (de jovença) promesa, cada dia una mica més sedec, mes també una mica més esperançat, esperançadet.

~o~o~

—Totes les lleis de conducta són arbitràries. Imposades pel malparit qui ara mateix s'escau que mana.

—Obediència, servei i submissió absolutes; admiració i regraciament; per a tota activitat no pas manada directament, cal demanar molt abjecte permís; mai contradir-la, ella sempre té raó.

—Segons l'elenc socràtic on cal definir cada paraula, i llavors posar un exemple pràctic. Així neixen les regles que es desprenen de les lleis.

~o~o~

—Sabeu que l'os sentinella del forat del cul és diu *còccix* — que ve etimològicament de *cucut*, és a dir, és l'os que computa quants de cops els cuguços no són figuradament o verament dats pel cul pels cigalots dels druts de llurs dones — i les banyes són simbòlicament els mateixos cigalots que, recte amunt, et transiten el cos, i et surten pel front — tot ben explicat.

~o~o~

—Lleis. *I ara, com cal, certs exemples concrets*.
—Obediència incondicional a tots els manaments de la Deessa.

—Si la Deessa diu: *—Llepa'm el cul que acab de cagar i no vull que me'l torquis amb paper, ho fas amb la llengua i prou.*
—Servei perpetu i perenne.

Si diu que: *—Ara que és amb un seu amant, cal que tingui present a quin moment exacte s'escorreran, per a calcular que en acabat s'escolin vint minuts exactes, per a trucar llavors molt dolçament a llur porta i dur'ls refrescs i cafè, entrepans, galetes, licors.*
—Submissió sense mai piular gens.

—Avui no vas a dormir. Armat, fas guàrdia fora al jardí, ben amagat, i ombra que s'atansi dispares; som, ell i jo, a l'espera d'un miserable invasor llogat per la seua dona. Si la bòfia es plany, pagaràs les conseqüències i no esmentaràs mai per a re el nostre nom. El mateix si els merdosos buròcrates de les taxes demanen comptes, tot és sempre culpa teua, mai meua.

~o~o~

—No cal dir que si mai cap lladre o assassí envaeix la casa, i jo hi soc, el teu deure immediat, i sense negociacions ni discussions ni cap pèrdua d'instant, és el de fer servir aquesta merdeta de cos teu per a aturar cada bala i cada coltellada.

—Així mateix sempre seràs el meu testimoni ocular jurat a mort, i, tot i que mai no ho hauràs vist, sempre afirmaràs peti qui peti que el que jo hauré dit que ha passat, ha passat exactament com jo he dit, i prou.

—Davant tots els advocats ni bòfies, ni davant totes les dones dels meus amants qui vindran, revenjaires o cobejoses, a demanar raons, els diràs a mort que tu has presenciat que re de re no s'havia esdevingut entre els Vers Homes i jo. Que hi posaràs la mà al foc i el coll a la destral, que cap ordalia no et fa cap por.

—L'únic accés sexual que tens a la meua persona és l'admiració absoluta, d'on sempre s'ha de seguir el regraciament més humiliat pel fet que has pogut admirar la meua perfecció, de la qual els Vers

Homes gaudeixen sense cap mena d'impediment.

—El regraciament, naturalment, no es limita a l'adoració infinita que duus tant al meu cos perfecte com al meu enteniment molt superior, ans a tota acció o manca d'acció que em plagui de cometre o no cometre. No pots trobar mai re a redir. Mai.

—La teua vida depèn totalment de mi. No tens permís de fer re que no et sigui allerat directament per mi. Si no manava re, tu, immòbil, hauries de perir d'inactivitat i d'inanició, sense haver pogut moure un puta pèl. Entesos? Més clar no ho puc dir. Cap excusa.

—No et vull sentir mai parlar, altre que per a dir-me molt agemolidet que tot el que dic és l'única veritat existent al món.

~o~o~

—Ara me'n record que havia entrat a un canfelip d'una de les estacions, i, mentre hi cagava, rere la porta, entre les inscripcions pocavergonyetes que hi ha sovint, em va colpir aquesta, ben clara: «*Best Free Fuck I Ever Had.*» A sota hi havia el telèfon de la dona. I entre parèntesi aqueix petit esment de mi: (*—Her husband's a fool, such a gullible little creep, he even serves you coffee for your delicious troubles!*)

—Enrauxat, afegint-hi a la lloança, tot i que ella mai no m'ha permès de sucar-hi el pinzellet, he guixat ben fort això:

«*True! She's bril·liant! She's excel·lent!* (*—He's an intel·lectual nul·lity! A lil·liputian idiot, not menacing at all, rather the contrary, a col·lared dul·lard of a grovel·ling doggy*).

—Eixia de l'estació i tot, i me n'adonava. El punt volat m'havia traït. Per la meua predisposició devers el català, hi plantificava pertot arreu els punts volats adequats, àdhuc als mots anglesos! Ai que patirem!

—Girava cua d'espetec i tornava enrere. Hi anava no sabia a què, tot a disfressar el puntets denunciadors ni que fos només una miqueta. No fos cas que a algú qui em conegués se li fessin idees.

—Llavors, els puntets volats els eixamplava i els afegia banyetes. Perquè la cosa fes més gràcia. No pas que n'estigués gens tranquil. Però tampoc no volia esborrar aquell gloriós peà de la part de la plebs devers la meravellosa dona "*meua*". I al capdavall, no pas segurament que tots els catalans al món siguin uns capadets... En deu haver de tota mena, com pertot. Per què no podria la dona també fer-se amb algú de la meua mateixa nació...?

~o~o~

Ovidi, «Si qua volet regnare diu, contemnat amantem.» *She who would long retain her power must use her lover ill.*

Banyarriquer o longicorn. Megàquer (megacerous hibernicus), cornant.

~o~o~

—Les banyes, cornucòpies. I com més reiterades, més riques ni copioses les cornucòpies. Declara't beneït quan la deessa te n'endolla. Sublim benedicció. Ara sí que pots dir que totes et ponen. No hi ha major benaurança.

~o~o~

—*Let us toil in the toilet*, li diu, i se l'emporta a cardar als canfelips dels avions.

...

—Pel fet que no tinc permís de mai dir re que no sigui respondre molt gentilment a qualsevol qüestió o exigència que ells (els amants i coneguts de la deessa) no em vulguin adreçar, per força cal que tothom no em prengui per encar més estúpid que ja no soc en realitat (molt).
...

—Predestinat a la cugucia; em diu que li he d'estar d'allò més agraït, sempre i per tot, faci el que faci, i, ep, sobretot, perquè mercès a ella el meu destí de cuguç s'ha complert en escruixidor escreix.

...

—Ridícul marit, en el paper ancil·lari de vergonyós caudatari, qui es troba sempre al servei de dona i drut, i en acabat, bo i reculant i fent petites reverències, s'eclipsa perquè estiguin tranquils i puguin cardar de gust.

...

—Si els *meus* sempre impol·luts i em duren mesos i mesos, *els seus llençols* els haig de canviar cada matí — claferts de mapes aberrants, sempre horrorosos — mapes esborronadors que menen a calvaris i suplicis — tots bastits d'innombrables lleterades, eixutes i somalles, i d'estranyes taques de merda, i d'ominoses ditades de sang.

...

—Volien cardar a la fresca del jardí i em van fer instal·lar-hi un conopeu fet amb tela contra els mosquits.

—Faré ara com cap cuguç clàssic? A tall per exemple del que diuen que féu el gelós Hefest, bo i plantant damunt el llit marital la molt fineta xarxa, acuradament forjada a la seua enclusa, per a enxarxar-hi la seua dona i l'amant, mentre són passionalment cardant? I llavors, enxarxats, mostrar'ls a totdeu perquè siguin avergonyits i ridiculitzats públicament?

—És clar que no, carallot de manguis, com gosaria?

—Cuguç i tant, mes totalment dominat, ai, faré doncs encar millor que no servar'ls la llàntia perquè s'hi vegin millor...

—Els servaré molt amatent la mosquitera, que el conopeu no se'ls esbalcés, amb el ventet, damunt, pobrissons. I que, lleugerament enxarxats, llavors no recordessin vagament infantils citacions mitològiques i es malpensessin que gosava malparar'ls l'indret de llurs amors?

—No, no! Impensable! Quin cuguç més fementit, bare, celerat, mesquí i traïdor! Miserable caragirat; trair la deessa, fuig, fuig!

~o~o~

—Em diu la dona, *De tu, el mascle dominant del moment i jo en tolerem la presència, si no doncs la mateixa existència.*

—És clar, ximplet, que fóra intolerable (i irrisori!) que volguessis competir amb l'home, amb l'autèntic mascle de l'instant.

—D'ací que sigui del tot natural que hagis esdevinguda capada femelleta, on, d'aquesta manera, bo i fent-te prou útil (i mut i discretíssim) en el nostre servei, hom et toleri; et toleri i gràcies.

—On haig de dir-ho, *Gràcies, DS, gràcies.*

[Here on sufferance... On te tolère, c'est tout.]

~o~o~

—Una dona tan generosa qui, ara que em veu tot pansidet a un racó, d'una revolada se'n va a baix, obre la porta, surt al carrer, i la veus que al cap de no re torna a pujar. Amb qui enraona? Ah amb l'entrenador de l'equip de futbol qui s'entrena al camp de la vora.
—Ara han arribat a dalt i, sense dir re més, sense segurament ni veure'm arrupidet, han entrat a la cambra del costat i a pleret, pels

bleixos i gemecs que en sents, saps que s'han ficats a cardar.
—La dona sap que allò m'esperonarà molt, que em traurà adu de la depressió. Quan els veig ja m'apirròs, quan els sent cardar encar pitjor, mon pirulinet eixorivit i colrat com cap quicou...

—De seguida m'he aixecat del raconet, he anat fins on el xiquet sense adonar-se'n del tràfec ja no feia, concentradet en la tasca, molt artístics dibuixets en uns papers, li he engegada per a ell tot solet la ràdio amb cap simpàtica simfonia d'en Haydn, i he tornat de presseta a la porta de la cambra a escoltar-hi l'amable activitat.
—Cuguç nat, *born wittol*, mentre el xiquet es banyava en bona musica i dibuixava, jo, alternativament, ara ficant l'ull a la porta i no veient-hi re, ara repenjant l'orella a la paret on, a l'altre costat, no descansava la capçalera del llit i podent-hi doncs sentir prou bé el soroll dels qui cardaven, esdevenia tan content que potser fotia aviat cap esclafit.

—El pansiment s'esvaïa totalment.
—L'entrenador era el mateix, com dic, qui entrenava uns nois al camp de costat de casa nostra. Era un home... Cal dir que no sabia pas que fos el seu amant; i potser no n'havia estat, potser aquell era el primer dia on n'esdevenia. Potser era un amant de circumstàncies. Era que la dona, com dic, tan generosa, amb solucions sobtades de caire perfecte, amb sortides ideals, com aquesta... Sabia, com dic, que re no em tornaria a l'alegria ni m'allunyava de la depressió com veure-la i sentir-la cardar amb un home tan mascle ni imperantiu com aquell dur entrenador d'estrenus nois...

—Sabia que re a la vida no em feia més feliç, meravellosa deessa. Un home de veritat llaurant-la com cal. Què més pots demanar a la vida...?

~o~o~

—Les banyes o la doble lobotomia.

—La natura mateixa ha realitzada dins teu una transformació

cabdal, on la matèria pensant dels lòbuls s'ha anada tornant la queratina inerta i morta de les banyes cada cop més brancudes que duus.

—T'ha benauradament transformat, la natura, en banyut adondat i mansuet i en tot obedient.

~o~o~

Mili Guç — (*Perquè tothom el conegui.)*

Emili Cuguç, impecable en el seu rol més reeixit.

El veig per casualitat a dos aeroports, el '83 al JFK de Nova York, el '86 al de Jakarta.

M'havia dit: «*Sempre emprenent cuscs quests per a entendre what the fuck.*»

—Disfressat de sant, i tot això que us explic a fi de comptes és la meua hagiografia.

—En el meu rol més reeixit d'Emili Cuguç, el miquetes humiliat, el masoquista triomfant. De vell i pràcticament oblidat nom, en Zacaries Mur, qui fou escriptoret de pa sucat amb caca i mai no arribà enlloc, tret en la seua imaginació. On es veu transformat en l'heroi obscur, és clar.

—El masoquisme és un joc mental. Sense imaginació ningú no pot ésser masoquista.

[Soc com un altre entre els ammonits, als quals resten les banyes, mes els tentacles se'ls han fosos… Les banyes, rai; les mans no poden tocar cony.]

Vanitat de dir-se «*el pitjor del món*» (com l'anís Infernal), exhibicionisme negatiu, o millor, en negatiu; en negatiu, tot ressurt més clar.

—El masoquisme és una mena d'exhibicionisme negatiu. Orgull d'ésser una merda.

El masoquista tria el seu camí per tal d'adquirir prou seguretat i satisfacció a la vida, bo i fent-se passar per invisible (per inconspicu) i depenent d'algú molt superior.

Això t'estalvia l'ansietat de fer-ho bé. El masoquista és l'alliberat. L'esclau és l'ésser més lliure de tots. Les seues responsabilitats són mínimes. Només fa el que li manen. I atès que ha demostrat, amb la seua pusil·lanimitat palesa, no saber o poder fer gran coseta, pobrissó, per força allò que hom li mana de fer ha d'ésser el mínim.

~o~o~

Emili Cuguç, Eleuteri Mut, llur conversa. Amb na Lisístrata. I en Dolon, l'homèric faldilletes.

Zacaries Mur, nom de la muller, sa mullena em xopa. Minerva Mur.

Tret que...

—La novel·la històrica, hom la troba invariablement mèrdica.

~o~o~

Com qui escorcolla l'herald, de qui només el gegantí virot ja em sobra en alçada.

~o~o~

Hora de fotre's escarser, car a boquir-la els bocs fan cap.

~o~o~

Ran del meu fracàs inapel·lable
M'amagava a un raconet i no n'eixia mai pus
Pobletà d'oronells mefítics meditant a la pollosa màrfega
La dona em diu que soc l'epítom del fracassat
Que amb les banyes que em fot jo mateix m'he enculat.

Viciós de la privació et rabeges en la mancança
Eclipsa't en presència del colós qui trempant mena la dansa.

Retruny i tremola la terra com brontosaure qui s'atansés
I la por m'agafa i no sé on amagar'm
I amb el primer clatellot em desmanega completament
I em tramet a tres quarts de quinze.

La dona sempre lliurada a la virtut
Em diu un jorn llucant-me la inofensiva tita
Nan capat — minúscul cagallonet qui no fas por ni a les mosques.

Com qui llença piroclàstiques lleterades
Àngels nuncis — la corneta qui anuncia la vinguda dels cuguços.

(Corneta ve de corn.)

~o~o~

(*Et demanava, paradoxal, n'Eubulides*.)

—Perdies les banyes, Mili?

Què li dius? Si li dius que sí vol dir que t'han caigudes, i per quina raó? Tant se val.

Ara, si respons que no, vol dir que encara les duus. I doncs que per cap raó no les perdies ni et queien.

Car les teues banyes, rai. Sòlides. Unes banyes que t'envejaria el mateix proverbial Iehudi.

O potser sí. Per què la dona es moria, o perquè per l'edat plegava de fotre-te'n.

Així que de paradoxa, en el cas del banyut de debò, res de re.

~o~o~

Només els ximples són copsables
Els complexos som incopsables.

~o~o~

Les casades, amb cada nou amant (cada nou amant de qualitat, ep!), es revaloritzen, esdevenen, pel fet mateix d'ésser novament triades, volgudes, llaurades, "conreades", més meravelloses — s'embelleixen als ulls propis i als de tothom, i especialment els meus.

~o~o~

De l'elm amb banyes de n'Alexandre el grec, qui envaeix els zoroastrians, identificat amb (el déu dolent), ara el dimoni porta banyes.

Com deia l'estoic Cornut, si Plutó és ric és perquè tot i tothora tard o d'hora li fa cap, ho rep sense ni moure's, això rai, car la terra tot s'ho empassa — morts, ruïnes, tresors, civilitzacions, biblioteques,

museus, selves, deserts, oceans — tot al pou on Plutó mana.

Nan herculi.

~o~o~

—Vaig de bòlit, m'espera a baix la dona que la dugui a l'aeroport, i ara per què m'entretinc amb rucades? I re no rutlla, és clar, ni la ràdio, ni els llums, ni els pixats, ni la roba, ni les claus, ni el permís de conduir... Car sí, m'agafa urgent pixera de nerviosisme, i no sé ni on pixar; a la cuina d'esme engeg la ràdio, i hi encenc els llums, i a qualsevol atuell m'hi fot a pixar, i aviat és evident que l'atuell és massa petit, la pixarada vessa, l'atuell cau per terra, es fa a bocins; en prenc un altre amb els pixats que em ragen pantalons avall, i ara m'haig de canviar, i no trob les claus enlloc, i llavors hi pens, és clar, ja són al cotxe, la dona hi és, amb el cotxe engegat, sí, però, i el permís de conduir? Prenc la cartera del calaix; no vull obrir-la, hauré de confiar que el permís hi és; si la bòfia m'atura tornant de l'aeroport o si tinc cap accident, i em cal el permís, confiarem en la sort; hi serà o no hi serà; i ara ja em veus recollint els pixats de pertot arreu; només mancaria que la gent pugessin ara i s'ho trobessin tot pixat; i heus que aixecant el cap de recollir amb una tovallola els pixats, m'he degut asclar el crani, car quin cop amb la porteta del forn oberta, i ara som-hi, tant se val, avall, tret que amb quin piu apagues la ràdio; no es vol apagar de cap manera, les estacions s'esbojarren soles, el volum s'incrementa, i els llums, amb quin interruptor, o amb quina pereta ni botó els apagues, i tampoc no es volen apagar, n'hi ha que pampalluguegen, i ara les alarmes esclaten, i m'he ficat els pantalons davant darrere, encar cauré escales avall, i tanmateix som-hi, no val a badar, faré tard, que es faci fotre tot, la ràdio continua tocant, els llums continuen foten el foll, els pixats s'atollen i puden descaradament...

—I a baix de tot em reben les cridòries de les cotorres qui es planyen; les visites de l'associació de veïns de merda; ni me'n recordava, la puta qui les cagà.

—Ni la teua dona ni tu presents! Què és això? Quines formes, quina

poca educació, quina manca de... Tornem de passejar, d'anar a inspeccionar les... I quina manca de respecte, i quin defecte d'urbanitat, i quin... Ens trobem soles al carrer, i ningú no ens sap donar raó de...

—Me les trac de sobre, que es fotin, vós; tancaré la porta amb clau.

—Però si tenim tots els abrics i les bosses dins casa teua, quina barbaritat! No ens giquis així, criminal!

—Algú em fot un clatellot. M'he tombat i caic de cul: *l'autoritat!*

—És la dona, qui no era al cotxe com em pensava, que n'havia eixit i potser tenia menys de pressa de la que pretenia tindre quan m'ha fet anar tant de bòlit. Tornava cap al cotxe bo i rient amb un mascle molt avinent, un mecànic del garatge de no gaire lluny. Es deuen entendre; en tot cas, prou s'entenen ara, ben somrients.

—Obre'ls la porta i torna'ls la roba i les bosses, carallot!

—I tant i tant, és clar.

—I ara em ve caguera; em cagaré pertot arreu? El nerviosisme té aquestes coses. M'excús.

—Perdó, m'estic cagant!

—Fins les fastigoses cotorres se'n foten, ara. Tan bé que ho vull fer tot, i com més me n'esderneg a fer-ho millor, més em surt tot a la biorxa.

—Automàtic, sapastre en tota tasca, sent comentar despreocupadament la dona, mentre m'enfil de bell nou. Quin nou desastre! El viatge a l'aeroport serà un martiri.

—Tret que quan tornava a sortir, havent-me canviats els pantalons cagats, ni el cotxe ni el mecànic ni les cotorres ni la dona...

—Com sempre, tot s'ha arregat sol. *Quin descans*. Uf. Com contemplava llavors la pluja caure'm.

—Gràcies, destí! Ets lleu de portar. Mai no te m'acarnisses fins al total escorxament. Sempre em giques damunt prou pell per a continuar…

~o~o~

—En tornar em trob amb pler de lleterades resseques enganxades al seu pentenill que ara pentín amb cura extrema, mentre ella, retuda, ronca damunt el llit sollat.

—Més que espiar la dona a la sala de banys, aquells matins gloriosos, m'excitava fantàsticament d'espiar les ablucions del colós qui se la cardava. Quin bé de déu! On jo en tenia un pessiguet, ell en tenia a mans besades. Quin aparell més meravellós!

~o~o~

—Només somies una dona, la dona, la teua, ço és, la d'ells. La més brillant lluminosa de totes, la nova Pasifae.

~o~o~

—"*Desí dejú mos ous en aiguavidre*."
—Ara que… demana-t'ho.
—A quina altra vida…
—A quina altra vida et vindran mai, il·lús, avinents?
—Si en ruc forfet en renunciaves en aquesta a l'ús, a quina altra els empraries, et servirien, els esmerces, eh? A quina altra?
—A cap.
—A quin món vols que se t'espelleixin?
—A cap.
—Ja ho veus on et duien les teues molt betzols castedats d'esteta.
—A una profusió de carrinclones hipotiposis referents al trist trau

sifonòfag. A un seguici gairebé funerari d'exagerats tòpics referents als sòrdids, sempre adotzenats, desminyonaments. A la fada poesia de les cames i cuixes enlaire a tocar dels femers i les buines, amb vaqueretes pàmfiles de culs emmerdadets, mocs xarrupats, i viroses sànies.

~o~o~

—El marit consentit, el cuguç extasiat, és el més humà dels humans; no creieu?
—És qui millor pot adonar-se'n, de les intricacitats de la condició humana. Hom podria pensar que el torturat a mort es trobaria en una millor posició, mes el mateix dolor i la mateix angoixa li barren l'accés lliure a la meditació, a la comprensió conscient del cas dels humans.

—En canvi, en la tranquil·litat i en el lleure de l'acceptació de la seua condició en tota la seua pregonesa, el cuguç sense acrimònies, el cuguç feliç, ho sap; sap qui és, i sap qui és cascú al capdarrer.

—I això és hom, això és cascú — no pas millor que cap figa a l'arn.
—La figues, com els humans, penjades a l'arn o penjats a l'arn del món, no passem pas pel temps, ni els temps ens passa — ens passem, ens pansim.

—I aquesta és l'única realitat; l'existència del temps no és sinó aparença il·lusòria, i les manifestacions còsmiques que, penjades als entrellats, fan acte de presència, no són sinó com ara figues qui s'hi panseixen.

~o~o~

—Diguem-ho clar. Sense cap mena de confusió.
—Soc una ficció.
—Soc una ficció de la dona.
—Annex seu, senyalat al ferro roent i esdevingut animal posseït,

objecte catalogat; transformat en nou pel seu bon desig de veure'm essent segons li plau, sense interferències.

—Tantost diu, em diu — i tantost em diu, em descriu — i el que descriu prescriu.
—És prescripció que cal obeir sense cap mena de titubeig ni flexibilitat — encontinent, teledirigit — pels seus mots d'energia monomaniàticament carregat devers l'acompliment de l'ordre.

—Car qui fóra jo per dir altre — jo qui no soc sinó el seu invent.
—Joguina o mecanisme sense voluntat — car si en tinc cap és exclusivament la seua i prou. *La meua voluntat la seua i prou*. Al meu enteniment, només els seus mots i concepcions hi tenen cabuda. Al meu sensori, només els seus tasts i sensibilitats. Al meu magí, les nítides imatges de les seues aspiracions. Al meu esperit, la seua visió d'allò que és i no.

—Fet i fet, no puc existir sinó com a projecció seua — tantost deixa de concebre'm com a existent, com a idea de petita insignificant negligible extensió seua, no soc. No soc ni mort; no he existit mai...
—La nova realitat, car les realitats se succeeixen segons les seues idees no s'expressen, no em sap existit. *En la nova realitat no he estat concebut enlloc*.

~o~o~

—Només la ficció adquireix permanència.
—Car dita. I un cop dita, és clarament establerta.
—I un cop establerta, esdevé tangible, visible, llegible, comprensible. Esdevé entesa. Un cop compresa, esdevé entesa. Es veu annexada al cervell, hi pren residència. Hi és d'ençà d'ara inexpulsable.

—La veritat (real o no) només pot ésser dita com a ficció.

~o~o~

—Em diu que no soc re sinó una seua ombra.
—Quan el Sol del seu voler es fon, em fonc.

—Només quan em diu, soc. Cap independència, cap autonomisme.
—La seua veu em dóna el buf de la vida. I cada cop que em diu, soc creat nou de trinca. Car només soc si em diu que soc i què (i qui) soc.

—Em confirma, em defineix. És ella qui m'imprimeix a l'ésser incert el segell segur de l'existent. Em marca amb un nom reconegut. Em diu que soc seu d'aquesta manera o d'aqueixa altra. I és només llavors que existeixc al món, com existeixc dins el meu cap mateix. Abans no sabia qui era ni si de debò hi era ni si era re.

—És ella, els seus mots, que creen l'espai on el meu ens s'instal·larà, impermanent; dins la cosmologia de l'existent, el seu espai és el meu univers, l'esfera on dec cabre mentre vol que hi càpigui.

—Soc i prou la seua propietat, el seu projecte, la seua projecció, extensió, continuïtat... en forma de tremolosa ombra.

~o~o~

—La dona se'm declarà el primer dia impenetrable.
—Per això sempre ens hem entès perfectament.

—Mentre que els milers qui la penetren mai no hi comprendran re.
—Car només l'impenetrable és intel·lectualment penetrable.

—Només les formes compten, lluents o acamptes, llampants o pedestres, tant se val. Són copsables; per definició, comprensibles. *Tantost t'endinses enlloc, què t'hi trobes?*
—Putrefaccions, llordes entranyes, fàstics de paltruus.

—Sempre el mateix dolorós esqueixament d'escruixits àtoms sobtats en llur por, en llur necessitat — verms nus, afractes, sense defenses, tot just parits, horroritzats. Horroritzats.

~o~o~

—*Mos ous en aiguavidre.*
—Anys i panys on casat no m'estiguí
Desí dejú mos ous en aiguavidre
Mai de la dona el cony no visití
Trau roent policèfala hi rau hidra.

—Mentre va l'hidra traient sense fi
Caps i capets com goteig de clepsidra
Jo capat vaig remenant el topí
On em rauen els ous en aiguavidre.

—M'hauré mort i els caps de l'hidra també
I tothora mos ouets soc factibles.

—Serà qui sap llavors el món quin merder
Mes en tot cas mos ous imperfectibles
Com els dels dinosaures en llur sidra
N'hi ha qui els pren per calcedònia o enhidre.

~o~o~

—Deia, molt carallotament, el celebrat autor Grass que, mort, voldria renéixer transformat en cucut.
—*Sempre m'ha atret*, diu, *ésser present al niu d'altri*.

—Responc, *En aquest món cent per cent més segur que no el de les bajanes transformacions futures, per què no pas millor ésser-hi ja el cuguç? I llavors no et caldrà encar renéixer al mateix món de merda?*
—Cuguç, és el teu niu, el visitat.

—Un niu, el "teu", on no tens d'altre dret que el d'ésser testimoni de la presència de sobte molt més legítima d'altri.
—Tot plegat, un viure molt més descansat — i assenyat.

~o~o~

—Em sorprengué vantant-me, davant qualsque col·legues embadocats, d'ésser el millor, el més gran, dels cuguços del món; els deia que el fet d'ésser el cuguç de la deessa em donava un estatut especial de proximitat a la deessa que era segur que tothom m'envejava, que d'ésser el seu cuguç era el millor títol honorífic existent, i que només el podia portar jo, i que...

—De sobte, una ombra sinistra ens garratibava tots plegats. La presència de la deessa ens petrificava. De seguida, d'astorats, els col·legues, passaven a acollonits. S'esmunyien com sargantanes per totes les crebasses.

—Desapareguts, ella gairebé em somrigué. Es veu que aquell dia l'agafava de filis, perquè es dignà, molt cartesiana, de situar'm al lloc corresponent.

—Pour une fois, tu as raison. Tu as raison d'être très reconnaissant envers moi. Car tu ne pourrais être cocu sans que je ne te trompe. En revanche, je ne peux pas ne pas te tromper sans que tu ne sois un cocu.

—És així que a cadascun dels quatre punts, molt agemolit, li digués, *Merci, déesse. Merci, déesse. Merci, déesse. Merci, déesse*.

—Ara, aturem-nos-hi, si us plau. Car uf, oi? I quina sort (car podia haver tornat en catàstrofe de terminació) que tot s'acabés aquell dia, com dic, tan meravellosament bé, vós.

~o~o~

—Potser, Eladi, vull dir, Eleuteri, potser al capdarrer...
—Potser, potser, qui sap. El món, massa sovint, tan estrany, cavà?

—Dic, potser fet i fet no soc sinó una reencarnació d'un d'aquells pobres ferotges desgraciats qui hom, pec criminal de cretí, en diu pare de les esglésies, tots repulsius marietes autoodiats, com sabeu.
—Potser… Potser vinc directament d'un altre malparit ignorant de l'antiguitat, un altre d'aquells qui vessaven d'un fàstic immens vers tot allò, inexplicable per a ells, ximples comesos, que mai eixís dels conys — tot allò que n'eixís, pitjor que no merda, que d'això també en treien ells, i a semalades…

—Tot allò altre, afolls incipients, teratosis, sucs tuixegosos de bigarrades colors, i sobretot (horror, horror) per les sangs embrionàries, pudents i culpables…
—I llavors doblement esborronats per les innombrables malalties que als conys mal nets misteriosament força sovint no es coven, i d'on que, repugnants fins a la insanitat, en dictessin lleis d'embriac albardà contra les dones.

—No solament això, calen udòmetres, vós, per a llurs llàgrimes de cocodril, mentre fiten aquell foradot de carn encès i bombollejant, i àdhuc s'empesquen la falòrnia més cruel mai empescada, la de la merda de l'infern, com a representació ultramundana del cony, com qui diu veient-la com la porta d'accés a totes les aberracions, abominacions, imaginables…
—I ara, ja dic, potser, qui sap. He tornat a néixer perquè me'n pugui penedir i així parlar de conys contínuament i en els termes més òptims, com si fossin, tornant-li la pedregada al repel·lent repel·lit, com si fossin, els conys, cascun un sant greal, la meravella més meravellosa!

—Ai, quan de fet… En realitat, al fons del pensament, soc el mateix, soc com sempre, com fui, el mateix imbècil injust desgraciat, qui creu, i no hi pot pas fer pus, natura atesa, que les sangs als conys són esgarrifadores, i tots aquells forats i foradets que hi celen, i per on passen qui sap les impureses, són tòxiques fonts d'entec, de gam, de gaf, d'infecció i d'escarransiment, i que em fan encar un fàstic immens.
—Les innombrables malalties i virulents animàlculs qui s'hi rabegen, ecs, vós, la destrucció de la carn et ve promesa al contacte, no pas? No solament el xiulet se te'n va en orris, el cos sencer i tot, al cap de no re, i au, martiritzats, sacrificats, mascles a balquena. Ja

ho veieu si soc ruc, de vegades, en moments trastocats, el cap de meló a tres quarts de quinze, fent-se'm malbé per endreçúries inabastablement llunyanes...

~o~o~

—Sort que la dona em guareix de tots els mals.
—Sort que soc com n'Ocne, casat amb una dona dissoluta i balafiadora, a l'infern va trenant amb joncs un coble per a menar el ruc, coble que alhora el ruc es va menjant, així tantost n'Ocne creu que ha enllestit, ha de tornar a començar. Cada vegada que vaig trempant, la meua dona, la delitosa imperiosa ruca, amb una puntada encertada, em destrempa. Cada vegada que me la vaig pelant, el sentiment de culpabilitat em mossega la cua i la cua em cau, em decau, claudica.

~o~o~

—Coses de vits, vós, o vitals.
—Així ha anat al llarg del temps, segons la dona.

—Jo passava de microtitoleta, a nanotitoleta, a picotitoleta, a femtotitoleta, i tant, i àdhuc a attotitoleta, i au, mentre els seus amants anaven de megacigalot, a gigacigalot, a teracigalot, a petacigalot, a exacigalot...
—*Oh, i espera't!* — afegeix.

—Ara només us cal imaginar els meus vits contra els llurs. En cos a cos com qui diu, en singulars assalts de lluita lliure, a estones de lleure, cabells a lloure, i ja em direu qui guanya. Sempre. Indefectiblement.

~o~o~

—Em creixen banyes no pas al cap, als peus.
—*Què fan els amants amb la meua dona?*
—Interpel·lem-ne la doctrinària lluna.
—Veure'ls, sols, ja em caponen.

—*I el més petit de tots enlaira la cigaleta*.
—La lluna, testimoni esfereït de les meues nits d'espieta embogit.

—Quan n'era xiquet espiava culs de dones; ara que ne só grandet n'espii fantasmes.
—La lluna em confon, ho veig tot i re — estelles arpelles ocelles fontanelles canelles femelles orelles aixelles graelles.

—I vaig com anava. Fent cardadetes de pardal i au.
—Soc pardalet, tret que sense pardala. Els pardals, llurs rosaris de fugaces cardades consisteixen en 20 o 30 denes. Jo prou n'haig prou pelant-me-la a cada cantonadeta on em sembla que… Cuixa, cony, estreta, cul, culades?

—*Is that all there is to a circus?*

~o~o~

—Li dic — «*Pertanyc a la màfia catalana*.»
—Se'm creu — i que les femelles llur cervell augmenta en relació a la grandària de l'aparell sexual de llurs mascles. *Females evolve bigger brains when their males have bigger genitals*.

~o~o~

—Els escriptors més brutals els més cagats.
—Com diu l'Stella, *Com més brutal escrivint, més cagadet vivint*.

~o~o~

—Cada dia, com a les tites els llences embostes de grans de blat i de panís perquè estiguin encar més contentes després que els donaves les pastetes de pa eixut, segó i aigua, així amb la dona. Li llences cada dia per a tindre-la tota estarrufada i ocupada, altíssims ditirambes.

—No tinguis pas por d'exagerar. Les dones, si és en llur preança, s'ho creuen tot.

—I encar millor si, com és força normal, en tens una qui sovint t'arruca ferotgement. Com més t'arruca, això rai, més et guareix de la corrosiva malaltia de la vanitat, i això et fa més lliure, ço és, alat.

—Contràriament, aprofita llavors, com tant no t'arruca, per a llençar-li a tornajornals les millors floretes de la teua collita, panegírics, peans, afalacs, festeigs, glòries, lloances a betzef, i, què ho sé jo, epinicis i tot, i litúrgies, santificacions, entronitzacions, divinitzacions, i això amb la impressió, pobrissó, que mai no en dius prou, que sempre en romans curt.

—A tots ops, la teua contesta al seu arrucar't és sempre un elogi seu encar més apujat. Com més no la vantes, més li exacerbes la vanitat, i això l'endogala a la divertida corrupció terrestre. Quina dona més i més joliua ni propícia, ni joiosa ni efervescent, ni pallasseta ni remenaculenca, no t'ha tocat ara, punyeteret, prou pots... Tot un espectacle!

~o~o~

—Hom em troba carallotament aversiu, perquè no m'amag mai d'ésser alhora *fdònic* (esdevenint trist i amarg si veig el succés d'altri) i un excel·lent *epicaricac* (sempre estic content i feliç, àdhuc plerofòric, pel fracàs d'altri).
—Alhoreta 'joiosenpegadaltri' i 'tristensuccesdaltri', d'on que, davant les noves de cada dia, m'enfonsi de trast en trast en la desil·lusió més pregona, o, d'allò més sovint, em rabegi dins la més

alta felicitat.

—Car cal ésser optimista, vós. Cal trobar les bones. Cal saber cercar i trobar-hi les que ens convenen, o ja bevíem oli.
—Ara, noves rai. Noves, sempre te'n trobes qualcuna on el més enlairat se la fot.

—En canvi, ai, aquelles on el més merdós s'enduu la palma, tomba'n full d'allò més llambresc ni fi ni ivaçós.
—Bona recepta per a viure si fa no fa com cal i no parar boig en aquest món alhora malvolent, bare i malalt.

~0~0~

—«*Diabòlics, tots els qui portem banyes*
I com més banyes més múrriament diabòlics.»

~0~0~

—Per culpa de les banyes, el banyut no hi pot entrar, a cap porta massa estreta.
—Com ara a cap cony.

—Fuig-ne isnell, saps?
—Portava un collaret de perles i diamants — *ia mengenakan kalung mutiara dan berlian*.
—Venia amb pijama de presoner, com el del cucut, a ratlles horitzontals, grises i blanques.
—Havia trucat el fal·lòfor, per l'espiell veig que fa un tomb pel replà...
—Com el ninotaire desvagat, els gargots de la meua imaginació, bo i esperant què passarà, són monstruosos.
—Exemple, aquesta mena d'escarabat femella de la família '*Benac*' qui enganxa els ous a l'esquena del mascle, i tranquil·la i sense d'altres responsabilitats se'n va a fer la vida...

—El fal·lòfor és a la porta.
—Obre'l, què cony esperes, badoc!

~o~o~

—La meua dona fetitxitza els fal·lus
Els veu voltats amb gambuixos, amb halos
A cada mà als dits li'n surten cal·lus
De tant sacsar collons del *Pyrus malus*.

—Em veus amb tant cascant-me el merital·lus
Escarabat banyut, *Bubas bubalus*
Talós qui tant li és tal os com tal·lus
Carda sens cony cloïsses i protal·lus.

~o~o~

—Com li ho diré, Eleuteri?
—Com resoldre la incògnita? I no pas que no hi hagués pensat nits i nits de nerviosisme intens, mes ara, ara que hom s'hi troba, ara que hom hi és de mig a mig, què fer, què fer?

—El cas és que li haig de comunicar d'una manera o altra, potser a l'aeroport mateix, o a casa, no ho sé, el que s'ha produït fatalment. Un dels seus amants més propers s'ha mort!
—Quina reacció tindrà? Estic espantat.
—Un home excel·lent. Ja ho sé que per a ell jo no era re, una merdeta entremetedora, tothora servint-los sense gaire traça. Però per a mi, escolteu, algú imponent, algú qui respectí i admirí sempre, com calia, incondicionalment.
—De ben petitó, me'n record una vesprada de feixuga pregona angúnia on tot deprimit li deia a la meua padrina, *I què passarà? I què passarà...?*
—Car prou havia ja comprès la total futilitat de viure. Era un vailet molt acollonit, com ara. Segurament més que no pas ara i tot. Havia rebuts molts de cops, això ajuda a comprendre.

—Veia perfectament darrere les façanes de la mentida generalitzada, la maligna realitat, l'horrible, esfereïdora, escanyadora, realitat del viure.
—A la padrina, li deia... Li deia, patint com després he patit sempre, quan el maleït destí ha anat dallant, dallant sense cap mena de pietat, i s'ha anat escaient doncs que perdia un a un tots els meus familiars, li deia, ofegat, *Tu et moriràs, i la mama i el papa es moriran, i em moriré, i què passarà, què passarà?*
—I l'angoixa em rosegava, i sempre pus m'ha rosegat, els teguments anímics. I esveradot, atabuixat, fent un cabdell de nervis, els veia tots morts i em veia mort, i comprenia perfectament que cap de nosaltres al capdavall no era millor que cap merda cagada pels gats a l'eixida o a la teulada i al terradet.
—I ara, us en adoneu? Ara això! Aquest primer gran amant que se'm mor! Un amant de la dona tan proper, tan exemplar! Car qui tinc de més familiar que un amant de la dona...? Ningú!
—Estic desesperat; desesperat per la seua mort, i desesperat perquè no sé què fer. Què m'aconsellaríeu? Com s'ho prendrà? Quins mots haig de dir-li? Em ficaré a plorar com una magdalena; potser comprendrà que... que... Perdoneu. No sé què fer. M'haig d'anar a rentar amb aigua ben freda. Ara tornaré. Sereu encar ací?

~o~o~

—Conjugal — units pel jou.
—Tota dona una vaca.
—Tot home un bou.
—Bou, no pas brau. Els braus no es deixen enjovar.

~o~o~

Servava el ciri encès mentre, amb abjectes matrassos de brutal aspecte, els brau Vers Homes la prenien palindròmicament, i anagramàtica i boustrofedònica i tot. Fal·lòfors de campionat.

Tots ells, com dic, amb fal·lus adeptes, ja no dic a les vulgars fel·lacions, ans a les més ortodoxes fal·lacions, fal·lant com cavalls desbocats, a ultra-lubricats pistons d'allò més accelerats.

No pas que a cap d'ells els calguin colpomims com als mísers petitets de ceba. Al contrari, car amb llurs naturals cilíndrics tendrums de ferotge tibantor en tenen força prou, thank you.

Tot plegat, mentrestant, el cucut rau tot sol al ceptre de n'Atena, deessa de la saviesa.

~o~o~

«La meua dona és molt afí a la virtuosa baralla
Em véu el primer jorn la tita a la platja on l'ona llambra
Féu: '*Ecs fora aqueixa palleta d'encenall o llimalla*
Ferros de carn enormes prou tinc a pler que em freguen l'ambre!'»
[Pierre Motin.]

~o~o~

—Sense motiu de motí
se m'amotina la dona
matinava al de matí
li soc catifa a l'espona.

—Li soc catifa a l'espona
com moltó ben caponat
i baixa pel cantó oposat
i pel meu el seu amat.

—Ell pesa qui sap la tona.
Em demoleix com qui mol
mos ous són llavors de col
mes gens no he perdut l'estona!

—M’he aixecat com esquirol
qui vivaç i espatotxí
amaneix tec mam i trona
perquè imperin a desdir.

—Tret que ara irada enraona
sense motiu de motí
se m’amotina la dona.

—Com s’escau cada camí
rebré de bon de matí.

—Ve la fúria i m’abraona
cap dels tacons no em perdona
no em farà pas dimitir
poc tinc motiu de motí
trob que a carxots m’acarona.

—Atemorit m’atomitza
mes tot trep es cicatritza
més marcat més m’esclavitza.

—M’amotinaré demà
mòmia qui cal colgar
esquirol qui fou vivaç
i ara ben mort rau al ras.

—Sense motiu de motí
ai esquirol dissortat
se t’amotina l’amat
de la dona qui molt crua
ans de sebollir’t t’escua
perquè no caps al forat.

—Diu: ‘*Noia no siguis sípia*
què en fots ara de la cua?’

—Respon: *Cua? Quina cua?*
això és fregall palatí
que en netegi el grum la grípia.

—Allò és greuge afegit
que m'escalfa l'esperit
de joia de rodolí
com qui es troba un favolí
i el rosega al seu traspàs.

—No tinc motiu de motí
no m'amotinaré pas!

~o~o~

—Sabia sempre amb quin drut no se n'havia anada a cardar per la llenceria que es ficava.

—Els homes tots uns al·lucinats. Viuen fixats en una mena o altra de roba excitant encastada al cos molt sucós de la femella.

—Traumes plaents de tietes o mares, o conegudes o padrines, o què em sé, qui se li despullaven quan, minyonet, sembla no pas ésser-hi.
—I hi era, hi era!

—Paradís fugit, escalforeta de llit
Hi soc trempant, tan petit tan petit
Vergonyoset? Innocent? Molt eixerit!

—La dona sap com engrescar'ls, els druts, quantes de vegades ja no us ho deia? Randes, sedes, calcetes, camalligues; o clàssics cotons, o mitges de colors, i virolles i ferrets de sostenidorets armats, o busques i barnilles de cosset, i...
—Hò. Sempre he 'sapigut' què amb qui.

~o~o~

—El meu microbioma en tot cas enriquit meravellosament mercès a la meua perfecta situació. Ara quin païdor més fi! Quan abans que la

dona no m'endogalés era gos migrat, pollós, sempre amb migranyes i dispèpsies.

—Em diu: '*No pots mai cardar'm ni pensaments*.'

—En canvi, sovint prou de filis per a permetre'm de llepar-li el trau del ses tantost no ha cagada.

—O pots llepar'm al cony l'assaonada lleterada del drut del moment en tornar de veure'l.
—Agraït!

—I agraït microbioma, no et fot! Fornit prou sovint amb noves molt sanes contribucions. Que la cosa no manqui. Que hom m'ho refaci, vós. Més no me'n caiguin, i tant, si us plau! Som-hi, *llep-llep, nyam-nyam*.

~o~o~

—Com en tot, els catalans hi excel·lim. A què? Doncs a dir les coses clares. Ben clares.

—Quan dos s'amen prou diem que *S'entenen*. I en això consisteix amar. *En entendre's*.

—Entesa mútua defineix amor. Exemple, la dona i eu. Completament tothora entesos. Ella vol cardar amb tothom, jo que tothom se la cardi. Ella sempre vol tenir raó, jo no vull mai tindre'n. Ella fica messions pel cavall guanyador, jo en tinc prou i massa amb cap mul ranc, capat i amb el monyó esmolat de la cua perforant-li insistent el ses hemorroidal.

—Us dic, Eleuteri, que ella coratge per a donar i vendre, s'enfronta pit endavant a la humanitat. I jo? Doncs ja ho veieu, romanc insignificant rere la gentada, assajant damunt les puntetes de guipar-hi mai re; segurament, esguardant l'indret equivocat, car, en realitat, no sé ni on la puta humanitat no rau ni para.

—Així que benauradament i astruga cascú content i feliç. A pus no púguer, més no es pot.
—L'entesa, certificada. Al pot.

~o~o~

—La meua presència, la meua mateixa greixosa morenor, els disgusta, evidentment.

—La dona al començament m'havia dut a veure la seua família. M'assabentava més tard, quan ja se m'ha endut, no pas provisionalment com creia, mes definitivament, de tal faisó que mai més no he vista la seua família; me n'assabentava, dic, que, no solament cremen els meus llibres quan ja no hi som, cremen el meu llit.

—Cremen el llit on he dormit. El cremen, no pas sols degut a la meua molt pronunciada morenor, és que també on es veu que mai no he jagut, hi resten una humitat i un verdet de llenya, com si soc fet de fusta mai no pas del tot eixuta, llenya o cos repel·lent que els taquen els llençols i la salefa o salva-matalassos, i el matalàs mateix.

—Fastiguejats pregonament, doncs, és natural que de manguis no en vulguin guardar traça.

~o~o~

—Més que no pas vulgars letàlides, m'apareixen tot al llarg de la pell, ara que m'haig de morir en no pas gaires instants més, les escares i cicatrius d'adés i sempre, i quin mapa més complicat de quin viure més típicament meu! Heus-lo. I heus-les, sens manca; car oi que cada antiga nafra prou hi és present?

—I tant, no pas oblidada; no pas oblidada aquest darrer cop; record efímer cascuna per a l'única eternitat que compta, la del meu pas

fugaç per aquest món d'àtoms anàrquics, tots els quals es refaran en qui sap les inútils històries abans de fondre's en el no re també ells i llurs caòtics integrants.

—I nogensmenys, l'espectacle (per a mi) s'ho val. Quin cometa no soc de trencacolls arbitraris! Pels paranys i enganys on no m'he escaigut de fotre'm de morros com un carallot!

—Calleu, però, som-hi; em cal un parellet de miralls, si us plau. I una lupa i un llum fort.

—Arreu, arreu. Arreu el miracle de les antigues lívides cicatrius, i escrit...

—Escrit en lletra petita en el lívid estrany significatiu recorregut de cada atzarosa cicatriu, l'avinentesa del trep...

—L'avinentesa del trep; la data i el perquè de cada escunç sagnós; tota la història dels meus estrips a la carn perquè me n'adoni que, si fa no fa tan sapastrement com hom desitgi, tanmateix déu-n'hi-doneret el que he viscut i en quins pous interdits no m'anava, d'estranquis els de més de cops, secretament...

—Secretament ficant!

~o~o~

—Petits màgics escrits d'antigues imaginades converses.

~o~o~

—Quants d'anys s'han escolats debades mentre parlava amb l'Eleuteri!

—Aquell homenot sempre hi era, i cada cop que aixecava els ulls i li lliurava inquiet cap llambrec, mentre li contava les mil-i-una meues, veia que continuava de sotjar'm.

—De fet, havia començat de parlar-li per a amagar el meu nerviosisme, el neguit, l’angoixa àdhuc...

—D’on treia que es deia Eleuteri? Havia conegut de jove cap Eleuteri i trobava que l’homenot se li assemblava mica? L’altre Eleuteri, doncs, sempre present, sempre ullant-me. Els seus ulls clavats, maleït. Ja no sabia com ficar-m’hi.

—En déu t’hi cagues i au, saps que la presència vaporosa qui el cervell t’ha heretat del fet que hom et neix amb un cervell defectuós, el qual, per a alleugerir el pes de tot el que no comprens, pel fet que al fons tot és incomprensible, i sobretot l’existència de l’existent, àdhuc quan l’existent només és imaginat, car que hi hagi cap existència (autèntica o imaginada, tant se val) és, si t’atures a consirar-hi, incopsable; per a compensar aqueixa ignorància fonamental, doncs, dic, i perquè de petit forces imbècils t’hi burxaven que allò explicava quelcom, quan de fet no explica absolutament re, ans embolica encar més la puta troca, sentiries llavors una presència etèria qui et suraria traïdorenca part darrere, com cap boja monstruosa subreptícia entitat qui et volgués acoltellar de cop-descuit per l’esquena, i en acabat, d’aqueix ninot impalpable, hom te n’ha dit de déu, tret que la seua existència, com dic, encar explicaria menys l’existent. Car una existència sortida d’enlloc qui, després, no solament caga la resta de l’existent, ans controla la seua merda amb un fanatisme de maniàtic molt perillós, l’horror és massa gros per a ni tan sols imaginar-t’ho, i doncs que descartis aquest fantàstic espantall, rai, no costa pas gens.

—El que costa és descartar aquesta presència sòlida de l’altre, d’un qui és com tu, tret que molt més groller i segurament fàcilment i perillosament irritable; algú qui, quasi amenaçador, et sotja sense jamai parpellejar, i qui el tens assegut com qui diu a la vora, o davant part davant.

—D’una presència tan abassegadora com te’n desixes? Ets atrapat pel seu esguard glaçat.

—Els ulls fits i constants damunt meu. Quin homenot més deixadot, sobre! Portava el desgraciat la samarreta tota bruta de salses

bavejades, la bragueta dels pantalonots la duia mig badada, els sabatots eren reforçats, de fastigós barroer ignorant brètol de fàbrica o d'escamot dinamiter, o era potser llenyataire, o militar, o mafiós; en tot cas, un repugnant tros de matalot matusser. I el tenies tot escarxofat a la poltrona, amb una llauna de cervesa a la mà esquerra, ni qui sap quantes de llaunes s'havia ja begudes, tret que és cert que mai no l'enxampava tastant-les.

—Fins que allò de mai no moure's, allò de mai no parpellejar, allò de mai beure's la cerveses, al cap dels anys em ballava pel cap que no fos que l'homenot fos mort.

—Només quan vaig voler xocar-la amb ell, quan li deia que havia d'anar-me'n al cementiri, massa d'anys que érem cara a cara i m'havia anat fent vell i les malalties se m'apilonaven, i el vaig tocar vaig veure que era una estàtua hiperrealista en acrílic.

—Què em diria la dona arribant a casa? *On has passats tots aqueixos anys? Ja saps que tothom és mort?*

—*No pas més mort que jo*, respondré. Figura't que era a l'aeroport...

—Quin aeroport?

—Com quin? Aquell on t'esperava que tornessis del darrer teu viatge de missió, aquella missió tan perillosa en territori barallat per tantes de faccions.

—El viatge on la bomba a l'hotel on érem ens va fer tots miques?

—Aquell, aquell!

—Quants d'anys que aquell aeroport l'enderrocaren, carallot!

—Doncs quin paper!

—Quin paperot, vols dir, sempre badant.

—Sí ves! Hom és com és. I què hi pot fer?

~o~o~

Em diu que aquest fou el diàleg. Un instant on a la insabuda esdevinc el protagonista, o a tots ops, l’excusa a través de la qual la seua conquesta es realitza.

A Brussel·les, són els dos sopant al restaurant de l’hotel on fan nit per a la reunió de demà a la comissió.

La dona li diu, «La darrera vegada que em va caldre canviar d’hotel per telèfon, perquè volia ésser més a prop de la comissió, car tenia un avió tantost acabada la reunió per a anar enjondre; el marit, quan vaig arribar a casa al cap dels dies, em va dir, perquè li havia parlat amb qui anava a la reunió, que tu et deuries trobar molt desil·lusionat pel fet que jo havia canviat d’hotel i no hi havia pogut dormir aquella nit abans de la reunió.

«Saps que abans de l’internet i els ordinadors, quan hom anava de missió per aquests continents perduts, de vegades calia passar-s’hi un mes, i en tornar l’home sempre em demanava si havia dormit amb el company, o, si hi anàvem en grup, amb quin dels company de viatge; quan la resposta era que afirmativa (i ho era pràcticament sempre) si n’estava, de content!»

—Féu ell, copsant-la perfectament: «Potser vols que el fem content?»

—Ella somriu amb ulls lluents.

—Ell afegeix: «Som-hi, que el farem content.»

—Pugen rient a la cambra de la dona…

~o~o~

—Voleu que us digui una altra cosa? Però moixoni, que no ens senti

ningú.

—De vegades el sotmès és el tirà; típicament, un llop embolicat amb la pell d'un xai; totes les tiranies de la dominant programades pel meu bel gairebé infrasònic; injeccions de mots prenys a l'entreson, prenys d'idees fins ara prohibides per a ella, mes incrustades d'esquitllentes, quan el cos es ret i el cervell és prou agre, prou en saó, per a rebre'n; gotes de verí a efecte escalonat, vessades com qui molt subtilment n'escola a la incauta orella de qui dorm...

—El sotmès sovint és el paràsit; un paràsit viu, garneu, qui va xuclant substància sense que l'hoste, il·lús tirà de pa sucat amb oli, gens no ho sospiti.

~o~o~

—Pel teu designi propi, encar que dit per procuració per la dictadora, t'ha tocat d'anar rodant la mateixa sínia fins que t'hi estrompes; boc emissari qui sofreix l'esparagme feliç; fa de dret cap al paradís i a l'harmonia, a la gloriosa felicitat suprema de la submissió total, cos ofert, ànima estorta, lluny remot de tota angoixa, de tota tensió entre encontrats volers.

~o~o~

—James Bond for homos, the women stand for men, his methods of seduction always the methods of homos vis-à-vis their sundry intended preys.

~o~o~

—Sempre fent bondat. Qui volia caure d'enemic a les seues urpes, Eleuteri!

—Si a Harvard els ensinistradors d'escarcellers i d'aprofitats de la

societat li ensenyaven d'allò més finament d'esdevindre directora inflexible, els serveis secrets li ensenyaven millors (pitjors!) tècniques de tortura i martiri.

—Qui s'hi aventura. Caldria ésser boig, o suïcida.

[Ho soc.]

~o~o~

—Entre ella i jo, més que no concòrdia, unicòrdia.
—I, assenyaladament, amb una corda al coll, em mena; em mena on vol i sense cap esforç.

—Senyalat amb ferro roent amb el seu nom (el seu, car l'únic meu nom vàlid és el de la meua propietària; els altres motets o motius inofensius rere els quals sovint m'he plagut de disfressar'm enjogassadament, què són sinó momentanis capriciosos epítets fictes i sense gens d'interès?).

—Amb ferro roent senyalat amb el seu nom, on em duu sinó a l'escorxador on d'un sol cop amb tota la raó se m'acaba el pudent esdevindre que duc?

~o~o~

—«Si és prou com cal l'amorós
Més s'estima d'ésser cuguç que no gelós.»

(—Potser ho sentíeu en la seua versió més diguem-ne clàssica: *il est plus doux d'être cocu que jaloux*.)

~o~o~

Quina pudor de podrit que faig als amants qui són al llit!
De cuguç acomplit o en tot cas ben amanit a cuguç tot corromput i desconfit.
Hi espiava arraulit dessota el llit i m'hi moria i m'hi feia malbé sense altre fit
Que d'escagassar-m'hi a l'infinit.

I la dona es desperta tota fastiguejada i veu l'amant adormit
I es pensa que se li ha mort damunt el llit
I avia un esgarip, avia un crit molt esfereït.

Amb allò es desperta l'amant tot acollonit
I ella es deu creure que el mort reneix en forma d'esperit tot pervertit
I ell li veu aquell visatge bojament corromput i embordonit
I se la creu mòmia qui es dilueix en suc llefiscós, cadàver de verins farcit.

—*Quina pudor de mort que fots*, li diu a la dona l'amant enfollit i enfellonit.

I la dona diu: *La pudor de mort la fots tu, tros de merda, malparit!*

I encar es mataran, encar es mataran, encar es mataran, damunt el llit.

Brandava el cap tristament tota la nit aquell podrit de cuguç gens reeixit

Aquell podrit cuguç qui sense altre permís ni fit

Davall el llit s'escagassava i es desfeia i diluïa i disgregava a l'infinit.

~o~o~

—Quin rol et dónes?
—El rol de l'indecís, de l'acollonit, de l'estàtic.

[M’escau collonudament.]

~o~o~

—Estàtic com estora enmig del passatge — tothom t’hi passa sobre.
—Admires amunt cuixes de dones, llurs conyets i calcetes, i sabatots de gegant t’esclafen les faccions, bo i fregant-se la bava que suara mateix et queia.

~o~o~

—Què fas totes les hores dels mesos llargs on la teua dona gaudeix, viatjant, amb homes superiors?
—Romanc arrere, hiperbolitzant, tot re-escoltant les antigues lliçons.

—Crani hiperostòtic amb les hipertèliques banyotes.

—Les banyes de la lluna qui el brau sagrat (o el boc sagrat) es carda; tot és banyes, lluna, brau, boc.

[Obsessiu.]

~o~o~

—Alhora que, tot tenint-me agenollat o estès per terra amb un dels seus peus que m’empeny el coll, em demostra que té molta més força que no tinc ni tindré mai, em diu, en una de les lliçons amb què sovint m’alliçona ans m’allisa, que així com els homes de veritat qui se la carden, llurs instruments superen el meu pel cap baix tres o quatre vegades tant en gruixària com en extensió, llur força, doncs, igualment, triplica o quadruplica pel cap baix la meua, i, si volguessin, ells, els homes de veritat, amb un braç allargat em sotmeten, mentre amb l’altre ella se l’atansen i l’enforquen brutalment, bo i violant-la, dreta i tot d’esquena a la paret.

~o~o~

—Tot garratibat, i engeperudit, de tant pelar-me-la, hores i hores, escoltant lliçons de deessa.
—El meu gep, si l'empenys i desempenys, fot un so d'acordió desguitarrat.
—Cançons en F. Fofes fufes es foten furients.

~o~o~

—Veieu aquest magnetòfon? No se'n foten pas de més petits; creieu-me, si els japonesos en fessin, tantost com me n'assaventava, me'n procurava un ara mateix. Sempre el duc damunt; mai no saps què pots sentir.

—Quin any som? El vuitanta-sis. Fa doncs més de deu anys que d'estranquis (d'amagatotis, oi?) vaig recollint les lliçons que la dona m'encoloma, lliçons generalment molt enfellonides, per culpa de cap petit error o negligència de part meua, o pitjor per cap iniciativa que he presa sense prou permís. Hores i hores de lliçons on em canta, amb tota la raó, les quatre caterines.

—I així és com em conec tan, diguem-ne, perfectament, vós.

—I com, com més anem, en menys d'errors no caic. I això, conèixer's, i doncs no cagar-la gaire, m'ho negareu pas, sempre és bo.

~o~o~

—Negligible cueta, ma "*quéquette à minima*", mot clau de la primera lliçó, on la dona, descobrint-me, em feia descobrir la meua més íntima realitat. Ja no tindria mai més somnis de grandesa pel

que fa al roí mànec, vós; puta futilitat de trist peduncle.

—Pres de fogots, me li presentí acaule. O tan naquis de tigeta que et caldria lupa.
—Ella nogensmenys em prea el que m'hi manca. *Du kannst doch froh sein, mit deinem zierlichem Schwänzelein*.

~o~o~

Beutat: «The power by which a woman charms a lover and terrifies a husband.»

—Quan és la *nubka* (dona celestial) qui comanda, subjugat enjovat, raus a l'espera de l'esdeveniment.
—Amb corns i xúmenes anunciaven l'arribada del drut, i el cuguç tot rexinxolat.

Weiberherrschaft, Gattinherrschaft.
Twisted temptress, lethally charmed by her honey trap.
Súbdit fascinat per la ginocràcia.
Al començament fou l'ossa i les seues dejeccions.
Ensumant-les tost raus al seu cau.
Hi caus devorat.

La ursina Coumerda fou, de totes les dones del poble conxorxades per a veure quina de totes fotria la putada més grossa a l'home, al seu li cogué un cagalló, i li va dir que era botifarra, i l'altre prou se la menjà, i content.

—Copròfag i feliç, *welcome to the club*.

~o~o~

Els fruits metrònoms a la carranxa dels druts

Tot fent xanxa del meu prec, els fan sonar com maraques.
Em fic a ballar, ridícul com l'os Nicolau.

I s'escolloneixen de riure els druts, i llurs lleterades són com les dels cometes.

Gotes de lleterada còsmica
Que duen ingredients de vida a llocs potser escaients.

~o~o~

—Parlant de mànecs, gosava, fluixet, intervenir en la conversa, i els deia, ingenu, que m'estimava belleu més els de banya que no els de baquelita.

—*Il préfère ceux en corne sur ceux qui sont en bakélite*... va dir un dels inclosos a la conversa, janglaire i traduint, i rient-se'n pler.

—Je suis *d'accorne*! (en lloc de *je suis d'accord)* — féu la dona, com si em donés per primer cop en públic raó.

—Puisque c'est bien vous... qui les lui *accornez*! — digué el foteta, amb qui no crec pas que s'entengués, massa merdeta per al gust d'ella.

—Tothom se'n reia, amb, al visatge, jo, un somriure vergonyant i humil, delerós de tornar a la petita ombreta que la seua generositat *m'accorne*.

—Car tot és benifet que m'atorga, m'acorda, *m'acorna*.

—Car soc sens drets, vós. Els drets per als druts!

—L'únic que haig — gràcies, favors — que transitòriament — quan ho vol — belleu em concedeix.

—I l'ombreta seua, on rac i em plac, rèmora tothora servicial qui li soc, ja ho he dit.

~o~o~

—En hindi, “zoru ka gulaam”, “esclau de la seua dona”. Uxori. Marit picat a la cresta per la gallimarsot. Xurriaquejat pel clítoris. I nogensmenys devot. Sota la seua autoritat. I germaneta petita, ‘sororal’.

~o~o~

—No és pas que fiquin la falç a mon esplet — és que no cap esplet és meu — i si és meu nominalment, només n’és nominalment, car de fet no hi haig accés.

~o~o~

—Oïa engrescadores remors a la cambra de la vora. Hi ullí d’amagatotis. Fet. Ecoics, es llauraven

—Drut gegantí, de vit quilomètric, se la cardava, i eu badoquejant rai — romania fascinat per gran ferm ample istme de carn que els unia.

—Hom m’hi enxampava.

—*Què hi fots palplantat com un estaquirot? Engega, suau, el ventilador.*

—Ara mateix! I perdó! És que soc un fanàtic dels jocs ístmics. Istmòleg, sempre els estudiava... I els Jocs Ístmics en particular; me’n sé tirallongues, dels qui n’obtingueren, de premi i per a memòria, distintives estàtues.

—I llavors anomenava, disfressats en terminacions si fa no fa

“gregues”, els noms de pilots dels amants d’ella, na Minerva, única deessa, qui ara massa d’escalfament incomodava.

~o~o~

—Pensava, Eleuteri, vós qui sou un home dur i madur, que, si us esteu gaire per ací, i em copseu en acabat saludar la dona quan davalli de l’avió, potser...

—Potser, no sé pas, veient-me a mi, tan inconseqüent, tan pitxirril·linet, i mig llumí, i llavors ella, amb tots els ditirambes amb els quals la decorava, que us esperaríeu qui sap què, i ara penseu que cap dona, ni aquesta, no es mereix tanta d’idiota idolatria... Cal que...

—Caldria que consiréssiu el fet que, *more is the pity*, mai no l’heu vista actuar, ni l’heu sentida enraonar ni, conseqüentment, comandar.. i això, oi? Això... ací és on rau el quid de la qüestió. Tots tenim cops amagats.

~o~o~

—No hi ha fantasia. Tot el que t’esdevé és la realitat. Car només cal que pensis en la inversió dels esdeveniments. Si fossis tu... Tu qui assassines, qui fas de lladre, qui és ric i despecec, qui posseeix la llibertat de fer el que vol amb immenses propietats (iots, castells, aeroplans...) inconcebible! És del tot inconcebible.

—Només hi pot haver la realitat de la teua submissió, del teu esclavatge, a la DS, la qual, ella sí, pot assassinar, robar, despendre a lloure, i fer i desfer amb tot el que posseeix, les immensitats que li pertanyen o que s’apropia...

—I, és clar, pot (i ho fa!) (ho fa acceleradament!) pot, dic, cardar amb tant de mascle.

—On tu és impossible d'imaginar-te cardant amb dona, impossible d'imaginar-te gosar d'atansar-t'hi amb intencions de cardamenta.

—Impossible. Inimaginable. El primer impuls, la DS te'l tallava arran.

—Capat.

—De miniaturitzat a minotauritzat.

~o~o~

—Hom ret les armes davant la majestat del drut. Si et veig trempar mica en la seua presència, amb la teua ridícula nàquissa miniatureta, te l'escapç allí mateix, capit?

—*Slúixaiu, baguínia*

—Així et vull, sense nervis ni tendons; en un mot, sense collons.

—*Slúixaiu, Slúixaiu*.

~o~o~

—Qui és el protagonista?
—Hi ha ella i el seu amant. L'amant i ella. L'amant la pren als braços. Entra a la porta de l'hotel, ell portant-la als braços com dos casats de fresc. Es besen tot entrant...

—El protagonista, és clar, és el marit trompat.
—What? El marit...?
—Trompat!

—(Cert que qualque minúscula trompeteta sembla que vodria fer *tut-tut* rere la seua bragueteta, pobrissonet.)

~o~o~

—Si mai em veu marrit i desmenjat, la dona em fica a règim estricte de lleterades de Ver Home xarrupades fresquetes a la font inexhaurible del seu cony miraculós. Ep, les vitamines! Els minerals! Les gelees reials! Totes les malalties guarides d'espetec! Vivaç i espatotxí com virolet! Remei fenomenal! Opopònac excel·lent, bo per als platerets i tot.

(Els platerets de la justa balança.)

~o~o~

—Cuguç garrofí.
—Quan con qui diu al ver inici de la cosa, encar no era sinó qualque cuguç garrofí de no res. Amb poquetes banyes i no gaire llarguetes.

—Una climatèrica nit, pobre de manguis, potser lleugerament pitof pel fet que per sopar la dona m'havia permès de tastar el vi, vaig fer la boja suposició, en veu mig alta, que potser, qui sap, algun dia em tocaria a mi, de ficar banyes.

—Què havia d'haver dit!
—L'endemà, amb bones parauletes, la dona m'ha dut al cal seu ginecòleg. Un jueu afable i bla, és a dir, un sàdic, qui ja m'havia enganyat amb la cosa de la salvatge circumcisió i, un mes més tard, amb l'inútil (si més no per als qui no cardem mai) lligament de trompes, és a dir, en el nostre cas, de vasectomia.

—Avui el que volia, aconsellat per la dona, era fer '*Una lleugera modificació per a reduir l'esbojarrada libido que segons la teua dona no et permet de concentrar't prou en el servei degut*'.

—Li vaig dir que ‘*Sí senyor i que perdonés*’.
—Em va ficar una injeccioneta per a l’anestèsia epidural, i au, amb un parell de segons més, els collons als collons.

—No va, ell, fer ni *ai* mentre me’ls eliminava. Car podia haver dissimulat i fer *ai* per a dir que li relliscava l’escalpel i em feia volar el collonets per maleït mes comprensible descuit. Doncs no, ni això. Llurs rialletes em deien que ho tenien ben pactat.
—Què havia d’haver dit, com dic. Sempre s’aprèn massa tard que calia haver callat.

—La resta és història. De cuguç garrofí passava de mantinent a cuguç de molt profús brancatge, com prou sabeu, Eleuteri.
—Tant se val, és clar. La qüestió anar fent.

~o~o~

—Una grossa de mascles qui se la cardarien alhora perquè jo n’aprengui prou, si tant a d’altri “vull fotre-li banyes”, car és palès que de saber’n, no gens.

—D’antuvi què m’imaginava, que anava a cardar amb algú qui la fotia especialment grossa, i llavors hi he caigut, “una grossa de”, això denotava nombre, alfarrassava que una grossa devia ésser semblant a una “stone”, una catorzena de lliures; vós ho sabíeu, quan érem jovenets, que una grossa eren 12 dotzenes? Em cuidava que no fos sinó una certa si fa no fa manejable quantitat de mascles qui la fotien particularment grossa, una vintena
una palterada de mandingos amb la pixa quilomètrica, llurs tites, estalagmites.

—Mes, verga santíssima, 144 ensems!

—Com se’m rifaven, tothom! I aqueixa, oi? Èpica rifada, jotfot/

—Somni i enveja de tot marit com cal… Una vintena a l’encop, *is it even possible?*

—I jo tan feliç, bajocament il·lusionat...

—Ai, malfadat! per què m'ho havia d'haver cregut? Si sempre m'enganya!

—Com adés, infantó finet, enveja de tots els companys de classe, tot i que en acabat pretenguessin de fotre-se'n, el germà Policarp, de LaSalle, passava el rosari amb el meus collonets sota els camals dels pantalonets a la mà.

—Pares, germans; entre els cretins tot s'hi val, dins la família, els incests, buf, re, cosa de cada dia. Ara, entre nosaltres, gent il·lustrada, les coses es fan molt més sensiblement.

—Personalment, virginal i crèdul qui-sap-lo... I ara m'ho creia, és clar. *Too good to be true; too much of a good thing*... 144! Tota la paltrigada... Cent! Quaranta! Quatre! Em deia, 'Ni la puta més puta a Robadors o a Escudellers! Ni amb quatre mans com la deessa Lakixmi (de nom Namagiri et tramet somnis d'acompliment majúscul, com ara meravelloses simfonies senceres que un pic desvetllat només cal que t'apuntis).

~o~o~

—Les ingenuïtats de la joventut. Sabeu que de jove m'havia fet comunista?

—Mon oncle Dionís m'havia dit que, amb els comunistes: '*Massa llarga te la tallen, massa curta te l'allarguen... De franc!*

—És clar que també m'havia dit que: '*Fumar és boníssim per als pulmons.*'

~o~o~

—Pas d'opportunité pour la femmellette d'aller chercher fleurette

ailleurs…

[Fa cara de pansidet el metec.]

—Tu es blessé là où j'ai la cicatrice.

~o~o~

—Are you going to send me afield still farther to some other of your enormously endowed men?

I au, acopar-li cap a conduir, lacai en carruatge, el nou pretendent a drut en nòmina…

~o~o~

—Ella, a l'entrecuix, flor carnívora sucoseta de nèctars, llefiscosa d'ambrosies, i jo mosqueta voltant pel voltant…

—Mosqueta pàmfila qui obseqüent s'hi pren. *It finds relief in the sweet sap of the womb*.

~o~o~

Letters of *horning* (Scots law): a document (i.e., letters) issued by civil authorities that publicly denounce a person as a rebel. The document was issued against persons who had not paid their debts.

Historically, the documents would be announced by three blasts of a horn, and the documents themselves came to be known as "*letters of horning*". A person who was denounced in these documents was described as having been "*put to the horn*".

~o~o~

In the Zoroastrian tradition, Alexander, *wearing a two-horned helmet*, was considered to be an associate of the evil spirit, the eternal rival of the Persian supreme god Ahura Mazda. Ever since, the devil is depicted with ram's legs and horns

~o~o~

—Sabeu? La meua dona és una bruixa; amb quina esquírria s'abraona contra la mare d'en Doret.
—No vull que em prenguis l'home; lladra, més que lladra; puta, més que puta!
—La destrueix.

—Quan no és pas que la rondi gens; si soc a casa llur tan sovint és pel fet que hi ha en Vadoret, i en Vadoret i el seu culet em tenen, pobrissonet de manguis, tot encantadet. Aqueixa és l'explicació.

~o~o~

—Amb el pinzell li pintava de lleterada el cony
I ella me'l pintava de viu vermell d'ou esclatat en sang.

~o~o~

—La part feble s'adapta, s'acomoda, al territori exigu que la part forta vol permetre-li d'empriu; i com més se li empetiteix, més, i doncs, s'ha d'anar empetitint ell, això rai, contentet al seu raconet.

—Quin remei. Doneta, femelleta, faldilletes! Què hi farem.

—Faldilletes soc, un dels *calabai*, com en diuen ací dels pobrissons com jo, reconeguts i presos sense manies.
—*Presos?* Sona estrany. Presos sense manies; presos, és a dir, vull dir, acceptats. Car hom és com és.

—Com deia en Beerbohm, el de n'Enoch Soames i na Zuleika, hi ha al món dues menes d'home. El qui organitza (the host) i el qui s'hi acomoda (the guest). L'hoste qui rep els convidats (l'amfitrió) i el l'hoste qui es fa convidar.

—Si hom neix hoste dels qui s'adapten al qui mana, què hi voleu fer. És natura qui així ens vol. Vivim d'annex a l'ombra d'un ésser superior, i s'ha acabat.

—L'inferior, no pas paràsit, ans simbiòtic, amb el superior. Què faria l'amfitrió sense l'adulació de l'hoste? Quelcom li mancava. Ens complementem, es calem mútuament.

~o~o~

[*His roaring horns a disgrace*] — en tornar de cap obra de teatre típica amb el banyut qui covardament es revenja — quelcom que no li passaria pas mai a ella; car em capa el primer dia; psicològicament (el primer dia), si voleu; et tolerem, l'home legítim i jo; en tolerem la presència perquè ens siguis lacai; altrament, quan som cardant, t'eclipses, no pas tan lluny, però, que no et puguem cridar si re necessitem; i capat, rai; no solament tothom tranquil·litat; capat, re millor no et pot defensar de les agressions que rebries si et planyies de re als Vers Homes; i encar pitjor, del que et cauria si argumentaves amb mi; perdries tot argument, això per descomptat, tant jo com els Vers Homes, molt més forts físicament i intel·lectual que no tu, i alhora potser ens feien pessigolles les urpes i compta llavors, meuca, els innombrables mastegots!

~o~o~

—Bevíem en banyes, víkings casolans.
Fotien figa els llums de les ciutats

~o~o~

Els cornells ens la sabem llarga. El dimoni, en Banyeta, és el nostre patró, no cal dir gaire res més. Els altres, esclaus del sexe, ens fan la feina, i alhora doncs es condemnen tots sols al càstig del costós treball, i de més a més a l'encomanament de mants de mals, i cabòries i desoris, i indignitats i ferotges gams. Per a ells fotran.

~o~o~

Trompar — enganyar.
Tocar la trompa, la trompeta — cornar — fer sonar el corn

~o~o~

Cornell — cuguç — cornut.

—El sentit de 'marit enganyat per la muller' sembla provenir de l'ús medieval de senyalar els galls castrats amb la implantació dels esperons a la cresta, que semblaven petites banyes.

—Com informava no fa gaire el Jakarta Post era veritat que a Nusa Dua, a Bali, el dijous començava una conferència de sis dies on es tractaria de millorar, ni que fos com qui diu imperceptiblement, els graus de corrupció a Indonèsia.

—Les dones, totes al món, si fa no fa, absurdament histriòniques. I les adúlteres, pus.

—Com en diem, de les adúlteres, els indonesis: Són "artistes serioses".

~o~o~

—Entre nèctars elet. M’envia a occir un amant caigut en desgràcia, car la traïa d’esquitllentes.

—Com m’ho faré? Ella qui ha manada la mort de mant de polític qui mai fugís massa dels designis de la colla secreta qui assegura l’ordre mundial... Ara vol la mort d’aqueix, per raons personals, i què hi farem, no empraria pas cap dels professionals, escamot entre els elets.

—Així que assassí esdevinc. Xst. No ho digueu a ningú.

~o~o~

«Entre rosa i roseta hom tria el perineu
Em fa certa coseta popar-hi com nyeu-nyeu.

Sentia a la carranxa estrany pessigolleig
Em feia mal la panxa — la llengua un gust molt lleig.

De la roseta traques n’eixien i pudors
Treu l’altre trau més caques d’afolls gens duradors.

Encar amb més afany em fic a llepar doncs
Porc soc qui va a malguany fort barrigant als concs.

Quin prèmit m’enduré sacrificat a uf?
Mes dents passapuré tan tip que perc el buf.

Tot això m’he guanyat — una guitza a la testa
I demà tot plegat continua la ingesta.

Deure ben conegut — xuclant ets qui es confessa
No hi ha llei de l’embut — *tot és — llei de Deessa*.»

~o~o~

—Més que no Minerva li convenia el nom de Tàntala, sempre cuixa-oberta, amb forat del cul i forat del cony badats de bat a bat, mentre haig de fer-li llong, incansable, massatge (un “*complet*”), fins que no s’adorm, i llavors haig de cobrir-la amb un llençol i anar-me’n en la foscor, amb un mal de collons de caldeu i una pixa tota torturada, quotidià delitós xalest i xorc martiri.

—Eh?

—Que s’hauria de dir Tàntala — cony i ses exposats quan em mana de fer-li un “complet” — on no tinc dret d’entrar — ni pensar-hi — per on tothom (qui s’ho mereix) nogensmenys hi passa.

—Inofensiu emasculat xiscló, ‘*en état de manque, debout devant la porte, sans accès a l’entrée, sans accès au sexe’*.

«Erecte davant la porta sens accés a l’entrada
El cony barrat amb cuirasses de nics pretorians.»

~o~o~

—“A man is not entitled to rights he hasn’t known how to hold on to.” (La Wharton.)

~o~o~

—Sabeu que la dona esdevé ventríloqua?
—Fa veure que parla amb el cony. Un cony ventríloc.

—El fa rotar.

—Fa rotar el seu cony amb tota mena d’ordres de feines casolanes a acomplir encontinent pel cuguç.

—[*Her cunt*] always ready to belch chores [*for the wittol*].

~o~o~

—Ara, això, Eleuteri, només fou somni.
—Que tanmateix qualsevol dia s’ha de tornar realitat.

—Em porta a cal seu carnisser que em talli certs tendons.
—Sense embalbir’m abans ni re, el bon maeller ho fa, avesat.

—Cada tall, magistral.
—On?

—Justament als punys, als talons, a les sofrages, i a la base del piu.

—No pas a sagnies ni a aixelles ni a engonals — perquè nogensmenys encar em pugui arrossegar talment com ella vol, per al bon servei arrossegat.

—No puc trempar, ni caminar com cal, ni agafar de debò re.
—En conseqüència, tot el que construeixc, i sempre amb els mateixos materials, com més anem més esberlats, escalabornats i fets malbé...

—Tot el que construeixc, cau i recau.
—I recau. I cau. I recau.

—Cau i net. I brut.
—Polseguera, cendra, reble, calçobre, enfondrall.

—Runa.
—Runa.

—Se’n burlen, de baix estant, els tips burletes de torn, i hi llencen pedres, vituperis.

—L'eterna cançó.

—Burlot apedregat, i d'ignomínies clafert.
—Com hom apredega i clafeix de merescudes ignomínies els nyaps que (re)construeix.

~o~o~

—La pregona insatisfacció del *cuguç de vocació* quan l'emasculació no és total.

—Com t'ho faràs perquè ho sigui?

—Encoratjant la dona amb la teua *devoció* cada vegada que carda amb altri, àdhuc fent de servidor molt fidel qui 'aguanta l'espelma' i duu al braç les tovalloles per si n'han menester, i ja ha preparat el badall i la beguda, i porta un tovalló, com cambrer sempre atent a les ordres dels qui al llit gaudeixen.

~o~o~

—Ara bé, les dones rai. Només els cal esperar amb els traus ben badats.

—Tota la feina per a l'idiota qui trempa.

—De fet tots els traus les dones, sempre francs. Com deia un humorista dels anys de la picaó. «Les dones amb un parell de traus casts n'han prou.»

—Ni no volia pas dir cul i cony, és clar. Volia dir les orelles.

—Però és clar que no en devia saber tant com jo en sé. Les dones soles, elles amb elles, hi ha camins, que, escalfades, parlen,

secretívoles i fotent-se'n no pas poc, de les obscenitats més roents. Ni en Sade gosava, pobre noi.

~o~o~

—Mili Çuç, Nobel Prize in Wittolry.

(*—Premi Nobel per a l'Excel·lència en l'Aquiescència a la Cugucia*.)

~o~o~

—Primer que no res, parlaré en català, senyories, car no és pas que els escarransits, ridículament pusil·lànimes, jurats del premi Nobel, ens n'hagin donats gaires encara, als catalans.

—No entr mai en cap establiment al món on no anunciïn ben clar davant que: "No es xerra en foraster invasor, ergo, en xarnec" — car re no em fot més fàstic que sentir bordar en foraster invasor.

—Som-hi, però. En rebre aquest immillorabilíssim guardó, aquest triomf de trofeu molt implacable, vull dir, el premi Nobel per l'Excel·lència en l'Aquiescència de la Cugucia, que em consagra pels segles dels segles com el banyut amb més arbres de banyes carregat el molt honorable front, el cuguç més acomplert de la Història, el banyut més realitzat de tots els banyuts mai nats a cap dels planetes habitables, el cuguç en un mot de mèrit més pluriuniversal, el cornut total i prou... per centúries que s'escolin encar en aquest món o cap altre, voldria...

—Voldria, senyories, molt humilment inclinar'm encar davant la molt colta Deessa qui tot ho feia possible...

—Efectivament, tothom ho endevina. Que haig d'agrair molt prostradament ans orgullosa la col·laboració inestimable de la meua

dona. *Sense ella, és clar, de banyes, cap!*

—Dels milers i milers de banyes que amb tot l'urc possible no duc al cap, és evident que cap ni una, llas, no la portava si doncs no fos per ella! *Ni una; ni una, vós! Ni una de les innombrables que duc, jotfot, fes-te'n creus, carallot!*

—Ella, doncs, ella, a qui l'encar molt vergonyosament no pas inventat molt més important premi Nobel del Múltiple Cardar Adulterí no hauria encontinent de fer cap!

—(Mercès en nom d'ella pels abassegadors aplaudiments.)

—Acabaré el discurs.

—Així… Així, generoses senyories…

—Així que aquest trofeu immens el vull compartir, i molt més, el vull dur a rossegons als amatíssims peus, de la meua sacratíssima muller, sense la qual és evident que no fóra ningú, i que de cap premi immortal, il·lús borinot de manguis, merdeta qui soc, ni ensum, senyories, ni ensum.

—Ni ensum i sursum corda, merda, vós, i tant!

~o~o~

—Era lliure, massa lliure, per això, rebel, em vaig lliurar a la dona, que em dictés la via que triés, car d'ésser lliure, massa lliure, hom se n'angoixa esmeperdudament, hom s'esbarria, esgarria; el viure lliure, una maledicció de noves vies absurdes que et brollen davant a cada instant; al cap d'estona, hom no sap on va, ni sap si vol anar enlloc; indecís, les tasques se li multipliquen, se li amunteguen en laberint escanyador; millor, doncs, lliurar's al poder suprem del cony, lliurar's a l'alliberament que és l'esclavatge, créixer en la humiliació, orgasmar lliurement en la repressió total, trempar

bojalment en la castració, *ple de potent impotència*, victoriós en l'irremeiable fracàs, i doncs al capdavall estort, alleujat de tota feixuguesa; doblement marcat; marcat com a objecte d'altri al ferro roent, i obedient i anònim pel camí marcat; ínfim objecte, escaientment i fina, rodolant pel camí adequat.

~o~o~

—Femelleta de nul·la agressivitat sexual, hec les claus de la beutat. Puc entrar-hi i eixir-hi a lloure, de la seva cambra de les amors. Inofensiu, altre que (molt d'estranquis) per als seus enemics, sempre hi soc benvingut, car encontinent ocupat en servir-la en les tasques i comeses més delicades ni íntimes i confidencials, i de (sovint molt emocionant) complicitat.

—La meva dona la irritable Antigònada, se m'atansa mentre pretenc clapar. Gegantina, un insecte de quilòmetre i mig. I put son aflat com mil carronyes, i com pou sèptic el cos sencer.

—Em tallava els ous, i cauteritza la nafra amb un ferro roent de la llar, mentre molt agraïdament he perdut el coneixement.

~o~o~

(*Ver mot de n'Eimeric Despuig*.)

Fa: «—Tothom sap collons que les dones naturals i aborígens (per lletjotes que d'espetec no trobos que sígon) carden constantment i pels descosits, i que s'escridassen com bacones qui hom escanyés, i que en gaudeixen nogensmenys, i per tots els traus, i recony rai; vós, a tentipotenti, és clar!

«—Cal descriure així mateix amb admiració descordada la tècnica que totes les bandarres indígenes posseeixen, de fer de cap irrisòriament diminut atzeb, un enorme matràs per mitjà de les fiblades de certs insectes i serps per elles només coneguts i

justament ni estratègica a indrets precisos etzibades.

«—Llurs úvules reben com batalls adelerats els llampecs de les celerades civades de ta molt ullprenedora lleterada, i no pas gens amb els trets barroerament enlletgits per gèrmens d'irritació i per escalaborns de sanglots de ràbia de les fàtues cretines, ans totjorn esmeperdudament de tu, mascle especial, molt pregonament infatuades.

«—Quina tristor de vida per comparança la de les fàtues cretines, qui es pensen qui sap què han vora el cul per on caguen. La gran cosa d'un cony, pse, ecs. No em faços riure. Un cony que al capdavall no és sinó un forat mocós de carn, no pas millor que el que no han la resta de femelles entre els mamífers, i no cal dir les aus, i les serps i les cocodrils, i les de tantes espècies en aqueix món miraculós.»

~o~o~

—Aqueixes foren les disposicions inicials: on jo monogin (sense accés), ella poliàndrica (als quatre vents). I au.

—L'únic accés, de tos. Car de què altre podria tenir'n? Accés de verriny? De cardera? Llas, sempre estroncat, xorc!

—No és veritat que no tinguis cap accés ni un, se'n fotia ella, sempre pots tindre un accés de ràbia reprimida. L'accent, la clau, en '*reprimida*', és clar, sempre.

—"Sa madona ralla i formatja"

~o~o~

—Banyut, banyut.

—La dona el fot amb la banyeta – li fot la banyeta (el clítoris) com qui diu al cul.

—Ésser banyut vol dir que trempa fort – la banya és el vit ferrenyament trempat

—*Keras* – és alhora banya i trompa – trompar: enganyar – qui fot banyes, enganya.

—Queràsfor – querast — en Guerau, aquest soc.

—El cuguç, qui és el banyut qui es complau a ésser-ho perquè té una dona "collonuda" qui el té "emasculat", i qui li carda amb tothom, mentre el cuguç espera feliç, mentrestant... Mentre és cuguç actiu (és a dir, passiu, és clar) produeix (si l'edat acompanya) molt més de suc prostàtic lubricant i trempa molt més, ço que és bo per al cor i per a la salut en general — ésser cuguç és font de salut.

~o~o~

J'aurais voulu être cocu toute ma vie
Mais cette putain préféra m'être "fidèle"
C'est-à-dire elle ne m'offrit pas même une étincelle
Pour allumer de mon désir le feu transi.

~o~o~

Gos xarnec: banyut, cuguç, ximple, tòtil, datpelcul.

Corniaud, «chien mâtiné» «imbécile» «dupe, niais» issu de cornard «niais» «mari trompé»)

~o~o~

—The lover slips under the mosquito net and fucks from the rear the wife (laying on her side with a happy infant at her tit the whole while facing the sleeping husband.) But does the seemingly oblivious husband really wallow in Morpheus' arms or is he only pretending and, properly salivatingly, just enjoying the delirious proceedings…?

—I al capdavall, Eleuteri, què és la humiliació constant a què em sotmet la dona, comparat amb la humiliació definitiva dels anys? Esdevens vell i et podreixes en vida! La malaltia se't cruspeix, les malalties se't cruspeixen, de viu en viu! De viu en viu. Hi ha res més horrorós!

—Les dones rai; menjar'n la merda, rai! La merda duu estrògens, la merda duu feromones, la merda duu bons bacteris… Molt pitjor quan, encar viu, el consumit, el cruspit, ets tu. Cruspit per la merda de l'edat, la merda del temps, la merda de la incessant, inaturable, putrefacció.

—És clar que, direu — parlant del menjar merda i els bons bacteris — *i els dolents…?* Dels bacteris dolents, cal fer'n abstracció, o ningú no en menjaria mai, de merda. Al capdavall no és pas que no hi hagi pler de substàncies si fa no fa deletèries a bon tros de qualsevol altre mena de nodriment, cavà…? Doncs no fotéssim cagarel·la.)

~o~o~

—Hi ha amants de la dona de mena sospitosos — no els fa gens de gràcia la presència del cuguç, tot i que la seua jeia de cagadet, físicament i moralment. D'altres no poden suportar la idea que ningú pugui plaure's en el seu paper de banyut feliçment aquiescent — el fàstic que els pren és tan gros que foren capaços de matar't.

—Per a resoldre l'entrebanc, car prou els cal — o si més no, a la dona prou li cal — un servent de fiar cent per cent, a part que ja em direu

qui s'ocupa de la canalla, si jo no hi soc.

—Doncs llavors esdevinc, per manament de la qui mana, la seua conca germana — una germana seua, lletjota, escardaleca, primota, escarransidota, nyicris, com se'n diu, com en Merlí de les merles blanques, esmerlit, esmerlidota, i feble, no gens pas com la deessa... Forta ella com amazona amb dos pits ferris, o com valkíria amb cuixasses de ciment i un ventre de fusta de rentar la roba.

—Per a la tasca, entre les capses de cartró al raconet fosc on tinc desada la meua roba, en tinc una amb la roba de segona mà que la dona em mana llavors de posar'm — és una roba que la seua mare ha descartada. Prou hi sembl un cassigall. Però tothom s'ho empassa — àdhuc la canalla em prenen per la tieta Símfora, la molt assenyadeta, i qui ve a ajudar de tant en tant.

—La tieta Símfora, no sé si se n'adonen mai, essent doncs el '*Supermà*' de llur molt més pàmfil "pare". Desapareix el carallot de Zacaries (Eleuteri? Emili?) i fa cap la molt eficient Símfora — sense tantes manies, servint els duríssims visitants de la magnífica mestressa.

—(Em deia, abans que fos sotmès al jou de la castedat, o per a entendre'ns, abans que fos esclau de la dona, em deia, com sabeu, Zacaries Mur. A Amèrica em va fer canviar el nom. *Emili*, va dir, nom de cambrer, per a accentuar el meu rol de servent. *Cuguç* l'afegia eu, un petit toc de *whimsy*, veieu, de com se'n diu, de fantasieig, de baterola i de somieig, un petit atac de menfotista extravagància? D'estrambotiquisme? De vaga, inútil, sofisticació...?

—I en acabat, sí ves, perquè tothom em diguí d'Èmily, nom de dona, com sabeu — n'Èmily Qiúgœc.)

~o~o~

—Jove qui soc, i, pel voltant, tothom, tot el jovent, tots sense excepció, prou ho sembla, que prou ja havien cardat, i cardat

tempestuosament, brutal, massiva.

—Ja ho veus, noi, em deia, fas tard abans de començar.

—Car jo no havia cardat ni pensaments. Me n'adonava al capdavall que n'hi ha qui naixem per a això — per a no mai cardar.

~o~o~

—Maleïdes pudents xafarderes qui m'acusen de viure a costelles de la dona — tenen totes les de perdre, perquè, emprenyat, el meu vocabulari esdevé d'allò pus expansiu, esdevé estrambòticament totalitari, i començ de dir a doll les veritats, les veritats sense cap mena de reserva ni decor, *quines podrides costelles parasiten elles*, i allò les aclapara, allò les abassega, allò, aquell roent torrent se les enduu de dret, i totes tortes, cap al canyet, putrefacta colla de bruixes aterrides pel llamp que els esclata al barret, allò, allò les rebenta, esdevenen ipsofacte esquelets, esquelets corcats qui en corquim repel·lent es resolen, verinós mal vent.

~o~o~

—Esguardant acuradament les banyes de certes terrorífiques larves de certs insectes (per ex. *els escarabats tigre, les formigues lleó, les manticores*), te n'adones que les banyes són barres, queixos, mandíbules, amb les quals enxampar, esclafar i escurar víctimes.

—I et ve la idea llavors que belleu les banyes dels banyuts de fet no són sinó també mandíbules, atès que *els banyuts ens hem d'empassar tantes i tantes, i tantes de putades*.

~o~o~

—Amb banyes, vol dir, segur, herbívors — i doncs, no pas carnívors com els cardaires de primera, ei!

—Animal amb banyes — animal *sotmès* qui hom duu al sacrifici.

—*Ofert* — el cuguç s'ofereix en sacrifici.

—*Sublimació* — car és justament el martiri allò que de debò sublima la vida, o en tot cas la fa suportable; la idea de la mort no fa tanta por si has nascut ofert al sacrifici.

~o~o~

[«*Serradura del corn del cerf, donada a beure amb bon ull, no lleixa llémens ni polls néixer*.»]

~o~o~

[*Píndola salvadora del cuguç*: Cuckolded husbands of old, because studies show that they're often stuck raising the children that result from women's liaisons with the 'beefcakes'.]

~o~o~

—Per la porta de les banyes els vers somnis et vénen; per la d'ivori, els falsos.

—I què hi ha de més ver que les banyes?

—I de més fals que l'absència de banyes?

~o~o~

—Acabaré millor que no heroicament 'laureolat', llorejat. Acabaré deïficat. A l'Olimp de les víctimes més odiades.

—Aquest és el meu sistema infal·lible.

—A poc a poc capgirar-li el cervell. Convèncer-la que m'ha d'occir. Que no n'hi ha prou amb humiliar-me constantment. Que el meu sacrifici és una necessitat. Que m'ha d'occir doncs velis nolis, i ei, d'una manera garneua, astuta, com si he patit un accident. Car no pot pas ésser cap suïcidi, això restaria tot el mèrit. Només per ella haig d'ésser creuclavat; i amb tota l'esquírria i la crueltat, amb tot el menyspreu i el fàstic, i sense cap mena de recança en acabat. Car l'hauré convençuda que només el suplici i el calvari em pertoquen de dreta llei. I el martiri darrer, la mort molt dolorosa a les seues mans.

—Sobretot com dorm, en acabat de cap llarg viatge, o estrènua disbauxa, o massa pet, llavors, com més pregon el son, amb mots suaus a cau d'orella, amb mormols sibil·lins a tesa repetits, sempre li dic la meua total inutilitat, àdhuc la meua prevaricació sense arrest, la meua terrible maldat, la meua infecció, la meua iniquitat, i com ella i el món serien i estarien millor sense la meua presència metzinosa, patògena, letal...

—Haig de desaparèixer i com més aviat millor, per al bé de tothom, i del món. I no puc descansar, haig d'aprofitar totes les nits on, serpeta, verinós, me li puc atansar a atapeir-li l'hipnotitzat sensori amb la nosa inextricable i l'embalum molt feixuc dels meus pecats i crims. Constantment li vaig suggerint fàcils faisons de despatxar'm sota tortura. Ho ha de fer amb tots els drets més decents, indiscutibles. Per a salvar's, i salvar els fills, i salvar l'univers, com dic. Cal esclafar la cuca infame. Sense recances, sense nelets, sense culpabilitats, sense remordiments. Per necessitat. Trepitjat, trepitjat, llongament trepitjat fins a la mort; què altre mai m'he

merescut...?

~o~o~

—Una historieta que contava als “meus” fills que els agradava molt abans de clapar.

—Els deia que *Quan anava de putes, sempre em tocava a mi la bandarra de la mà de ferro; era aquella bandarra una enorme holandesa qui duia al braç dret una pròtesi metàl·lica, mecànica, per comptes de la mà que havia perduda en no sé pas quina guerra a Indonèsia.*

—I ara jo contava als minyons la por que em feia, car tantost com pujàvem a la cambra, la seua mà malèfica em destrossava pantalons i calçotets i se m’adreçava ineluctablement a l’atzeb i als pebrotets. Ai, pobrets! Lol·lipop i collonets se m’escarransien fins a desaparèixer’m pels laberints escaguissats del sotaventre. Se’m rebrega la cigaleta com cuquet entre les ungles del moix juganer, i aviat, com cuqueta o aranya pel llumí o per l’espelma o per la bombeta rostits, l’hec que no és altre que escaguitxadeta llefiscosa miqueta de pelleringueta morta.

—Com se’n reien els xiquets quan els contava les mil-i-una que em pertocava fer llavors delint-me per a escapolir’m de les engrapades ferotges, i els contava, llavòrens, concomitants, les penes de l’aparellet meu (com més anàvem més minso ans lamentable) per tal de deseeixir’s, i al capdavall esquitllar’s, del mal que feia cada cop que m’atenyia al sensitiu indret, la mà de ferro de l’enorme putarra!

—Lol·lipopet escarransit fins a límits de total inutilitat.

~o~o~

—No pas que no m'haguessin demanat vegades què cosa fos "puta".

—Dones caldes — els responc — qui per un petit emolument es posen a monejar amb el teu lol·lipop fins que no els dius, *Prou, prou, i gràcies!*

~o~o~

—Ai que direu, Eleuteri, que em contradic massa sovint!

—El carallet s'ha tornat a embolicar. Un moment em diu que mai no ha cardat i després em diu que va de putes (i qui sap amb quina freqüència, esporàdicament...? Habitualment...?). Galdós petit-burgès massa acostumat a mentir per a anar surant; contradir-se per a ell és automàtic.

~o~o~

—Res no és estrany, i tot és explicable.

—Quan nafrat pel foc de l'amor, astruc anava de putes, prou sé com la gallina pon ou — cardar és semblant, podríem dir igual — sé com es carda — com si no ho hagués espiat prou! — i sé que cardar és sovint tant bo com pot ésser-ho un ou ben cuinat — no em cal haver post l'ou per a saber si és bo, no em cal haver cardat per a saber si a hom li fa patxoca de fer-ho...

~o~o~

—Com hi ha mares i àdhuc famílies (si més no els elements menys envejosos) qui els veus plens d'urc pels acompliments reeixits pels fills, així mateix eu, orgullós per tots els druts qui la dona no conquereix. Dec ésser el campió.

~o~o~

—Quina versió presentar? Tantes versions d'un mateix!

—La que resta als ulls d'altri, mes sobretot als ulls del meu enteniment és la mítica versió de manguis desenvolupada per la dominant.

—Esdevinc com ella m'ha volgut — m'ha volgut *cuguç dels cuguços*.

—M'ha volgut al travesser de baix de tot de l'esbalandrada escaleta mig corcada on els desgraciats betes no som fotent el paperet, repenjada leri-leri al replà de baix on comença la inaccessible ans monumental piràmide dels alfes. Piràmide on dalt de tot rauen com a l'olimp la deessa i sos majestàtics druts.

—Tu est le cocu du cocus — celui qui se morfond tout au bas de l'échelle où les piètres bêtas s'échelonnent — c'est la même échelle qu'on trouve étayée sur la plate-forme de base, la marche palière avant les grandes marches proprement dites, au fond de la pyramide au sommet de laquelle les vrais mâles alpha, c'est à dire, tous mes partenaires sexuels (autant potentiels que formels) justement demeurent.

~o~o~

—O es tracta de conceptes emblemàtics, d'artificis o ginys diferents, de caire esquemàtic, dels emprats pels qui afaiçonen estadístiques. Res a veure amb els objectes concrets.

—Ginys que corren en paral·lel, i aplicables a tots els mascles en general, siguin betes o alfes.

—L'escala dels atributs físics. Mida del personatge i mida del seu instrument, ardidesa, atracció sexual, potencial substanciós en general...

—La piràmide del poder socioeconòmic. El capital que cada mascle és capaç de generar i manegar. La força seductora. El saber surar en societat...

—Per això, com ella, la *megera libertina* no em diu, puc (com pot tothom qui servi xil·la per mínima que sigui), puc, dic, ésser (trobar'm, perquè ella ho diu), puc trobar'm a l'encop tant a l'escala com a la piràmide. Alhora, en el meu cas concret, com m'assegura, alhora al darrer esglaó, a baix de tot de l'escala, car tota mida meua equival al mínim, i també a baix de tot de la piràmide, car, a part que com a poeta idiota tot el que mai he guanyat equival exactament a zero, la meua gràcia social és una total desgràcia. Esquerp, tímid, acollonit, cagat; pegat, nosa, afoll; fútil fòtil llençable; sub-servent, mínim ajut, com a màxim annex per a les feines brutes, i prou, i au. Sense drets cap ni un...

—En fi, dibuix perfecte, com veieu. Retratat. Mon caràcter cent per cent. Per ella obtingut, i doncs únic vàlid. Ja hi som. Irreversible. Fins la fi dels temps.

—Com és sabut caràcter equival a destí — i el meu destí ve doncs dictat per la DS.

~o~o~

—Com qui cau del ruc i veu la llum.

—Per què trigava tant a adonar-me'n?

—Arruca-te'n!

—Soc tot façana, i rere, re.

—M'adargava carrincló sota la façana, o closca, o vernís d'inferioritat, no fos cas que la meua palesa superioritat essencial em fes reu d'enveja i de patac, i llavors veig (de cop sobte, anagnòrisi!) que, d'essència, de rovell, de potència oclosa, re.

—Que només soc això, *la closca rònega i asclada*, que dins no hi ha re.

—Que no és pas que em fes l'hipòcrita per protecció, que no hi ha res a protegir.

—Que hipòcrita gens!

—Que soc així de debò, intrínsecament, inferior, que només m'havia anat enganyant pensant-me qui sap què precisament per a amagar-me a mi mateix la inferioritat, que només era hipòcrita amb mi mateix per por que es veiés massa, la merda que soc, la merda seca, la merda buida, la merda merda.

—Prou màsqueres irritants i ridícules, repel·lent!

~o~o~

—Vaig anar al metge i va comença a fotre la tarota als meus afers fins al punt que, si fa no fa, de faisó diguem-ne més fineta, és a dir, més hipòcrita, em va dir, *And how often do you fuck your wife?*

—Li vaig respondre, *How about you?How often do you fuck your wife? For that matter, how often do you fuck* <u>*mine*</u>*?*

—Ens vam enviar recíprocament a la merda.

~o~o~

—Entre “les legions de cuguços qui poblen els palaus”, dec ésser el més nimfòman — re no m’escalfa tant com les nimfes — afrodisíaques!

~o~o~

—Cavalcat i portat a baqueta per la dona.

—Dona és derivat de domna, de dòmina, de dominadora, la qui mana al domus, a la casa (fins els russos en diem *dom,* de la casa) — els catalans (com els italians, per exemple) som benauradament banyuts per natura.

~o~o~

—That guy is cuckoo, a dummy, he takes the cake.

—La seua dona una mitja verge i prou, d’on que ell fos doncs només un trist unicorn.

—Cornut: amb banyes, embanyat, rigorós, trempaire, mascle fort.

—Hi ha el de la cigala i hi ha l’encigalat; ell cornat i l’altre cornut; l’escornat és el marit qui ja saps que pots cornuficar, ficar-li banyes, car què farà, sense banyes, sense atributs de mascle? Per això li afegeixes banyes, les teues, a través de la dona, qui per comptes d’ell et cardes.

—L’esbanyolat, l’aqueratòfor, el mútic mútil, el dels noguers al front i rom de baix, el cornalcul.

—Quan la banya li puja al front al marit, a la dona se li fa més grossa la de la xona; quan el cony treu banya esdevé xona, llefiscós i banyut com el caragol “femella” qui en diem xona.

—Canilicle flòcul.

—La garsa ha après mon nom: diu cuguç, cuguç, ets un cuguç! I si qui ho sent no se’n sent afalagat, qui rep el mastegot no és pas la garsa, prou sabeu qui.

—Cuca caragolera: insecte negre, de cames molt curtes, molt prim de darrera i amb dues mordales davant; *es menja les banyes dels caragols*.

—El corn anunciava el cornuficador (el qui havia dret de cuixa i tot).

—Corn de caça anuncia que pel racó, per la cantonada, el qui et farà cuguç fa cap: Cu-cut! Cu-cut!

—Ai cornell, anunciaven l’home-escombraria a so de corneta d’escombriaire. Amb el corn — quan cornaven, l’encornaven.

~o~o~

—La banya emprada com a embut. Amb la banya, l’amant de la teua dona et fan empassar la beguda amarga (per a tu dolça) que és que hom et manllevi la dona per a cardar-se-la.

~o~o~

—La lluna porta banyes, les vaques en porten, els sàtirs] [banyuts com els patètics dimonis condemnats].

—El faune qui ve de sobte per la forest a ficar banyes a qui fos… porta banyes ell mateix.

—La gegantina deessa m'empra de bisbe, de godomassí, i se m'emboteix sencer cony avall, vull dir, amunt. A fons, on sigui, túnel desitjat; morir-hi un plaer.

—Ella, valent, mai no tingué por de l'amor, sempre l'esguardà fit a fit, sense flectir el llambrec; jo, en canvi, por rai, amb els ulls sempre abaixats, o ombrívols, furtivament espiant, sense possibilitat doncs de mai connectar — l'amor inabastable per a mi, per a ella amor tal com raja, sobreabundament…

~o~o~

—Més val sol que ben acompanyat. Un tarannà el meu tothora orc rai. Amics mai no gaires, i tots tard o d'hora me'n sentia ujat o traït. I a tornajornals. Car sol prou surava prou. Cert que sovint somiava en paies, paies rai, i en com fora de belleu deliciós haver'n cap al llit.

—Estava segur que amb una paia al llit, una paia fort voluptuosa, diguem-ne, és clar, l'orgasme… l'orgasme esdevenia encar major. I llavors cap als qui sap els anys, trenta i escaig, potser ja quaranta i tot, vaig conèixer'n una, veïna meua, fort promíscua, segons podia escoltar a través de la paret mentre, amb els sorolls exagerats que feia mentre la seua parella ocasional se la cardava, eu me la pelava. I aprés forta despesa no pas sols diguem-ne de finances, ans temporal, i sobretot vital, gosí postular-hi, fins que l'eròtica lasciva assentí molt provisionalment d'afegir-m'hi, a la seua tirallonga d'amants de passatge.

—Seguit, la desil·lusió. El desencant.

—Allò va durar què? Una o dues setmanes, tres o quatre visites. I re. Cardar amb dona no és pas millor, ni pensaments, que cardar amb la mà, o fregant les parts pudendes (encar en diuen pubis?) damunt els coixins del llit. L'experiència fallida rai. I au. Jaquim-ho estar,

vós. A tots ops, massa de feina per a un resultat tan magre. Saps què? Prou. Tornéssim al discurs privat. Sempre m'entenc amb mi mateix. Mai amb altri. I allò de cardar, com dic, re. Tothom qui en faci cap muntanya, mentider a collons.

~o~o~

—Les hordes nòrdiques qui en onades incessants se'm carden la dona.

—Heroica deessa damunt pell de tigressa.

—Entre llisqueigs secrets de llúdries d'estany boscà, impúdica posa.

~o~o~

—Dins el gros el petit hi cap.

—Com sabeu, la dona és una geganta, i es fa amb gegant; jo, com veieu, soc petitó, força merdetes, i al seu costat és clar encar més diminutiu.

—Doncs bé. Només us diré que dins el gros el petit hi cap. Un migdia, la dona, un seu amant, general-fontaner, i jo, tornàvem d'engegar les fonts, a Versalles, on, com dic, el general-fontaner es veu que hi manava bastant (bé que a un nivell superficial, si enteneu què vull dir), i jo ambtant m'havia entretingut, petrificat, poètic, com sempre, a musar del fet meravellós com cada estàtua esculpeix la seua aigua amb mà de mestre, quan me'n vaig adonar que els dos diguem-ne gegantins adults s'aturaven sorpresos.

—Corrent-hi amb les meues cametes, vaig arribar a temps de veure el miracle que els arrestava. S'esguardaven tot estranyadots un escarabat negre d'una mida enorme. Més gros que la sabata negra del general i tot. Els escarabats, dels quals en soc molt amic, mai és

clar no m'han feta mica de por.

—Després que hom m'allerés permís, el vaig aixecar amb la maneta. Llavors vam veure com dins l'escarabat gros s'hi amagava perfectament un altre escarabat negre, molt més petit, d'una altra espècie, el murri, com si viatgés clandestinament i sense por que cap predador del gènere el torturés o se'l cruspís, cuirassat ell per la presència de l'escarabat gegantí, anava a dir monstruós, mes era tan bell i vellutat, era tan formós i agraciat, el gros, que dir-le'n de monstre fóra oprobiós, a part d'injust. El petit també era bonic, però és clar, el que és petit ja és bufó (àdhuc un pèl ridícul sempre) de manera normal.

—Ça com lla. Allò va donar una gran idea a la dona. Convidada ella (per ell o amb ell, no ho sé), convidats, doncs, ells dos al ball que havia de tindre lloc a les sales més prestigioses del gran palau aquella nit, la dona decidí, essent jo menudet com gombutzí, de lligar-se'm a la panxa part de sota el vestit.

—És clar que un cos com el meu... Prou s'hi hagués cabut prou balderament... Se m'hauria embotit cony amunt, i au, tothom feliç. Imagineu-vos-m'hi! Però es veu que no, que li resultava incòmode, massa colzes i massa prims i ossuts, ui, i els genolls, i belluguet qui soc en indret massa tancat, asfixiant...

—Comprendreu que la dona hi era en missió secreta. Ja sabeu que treballa per a organismes internacionals de control universal. Volien saber, en un mot (car qui soc jo per a saber re i menys coses secretes, carallotet de manguis!), volien esbrinar de quina bèstia nova venia la carn que el govern, gairebé d'estranquis, feia carregar uns quants de quilòmetre més avall del palau a hordes i hordes d'enormes camions.

—Eren trossos de carn impossibles. Feien, sense costures, mides inoïdes. No podien pertànyer sinó a megadinosaures ressuscitats o, com dic, nous de trinca i tot. Les llenques monstruoses feien pel cap baix un metre d'ample i aproximadament deu o dotze metres de llarg. I era carn vermella, fresca, sangosa, inconfusible, no pas re altre que carn. Ni ossos ni greixos ni tendrums, altre que tot molt

tendre i sa, greix, nervis, tendons, tendrums...

—Tot perfecte, collonut, tot vingut ara mateix ençà del sacrifici i l'escorxador.

—Se m'enduia al ball la dona. Dins el gros el petit, recordeu. Hi vaig lligat, completament encastat com nua paparra al seu ventre nu, mig mort de l'atapeïment ni l'afetgegament, i alhora és clar part de dins tan amplet, i tan contentet i espatotxí.

—Sempre hi haurà alguna ruca que li demanarà, amb un xiuxiueig molt còmplice, *si s'ha engreixada, o és que, oi...? Per a quant un afegitonet a la família...?*

—Ella, com a bon espieta, intrús incís, infiltrat, magníficament disfressat, indetectable, meravellosament mimant i estrafent la fava aristocràtica i fineta qui quan caga són torrons. Insulsos.

—No dient-li mai re segur ni memorable. Converses de cortesans, superflus cagallons qui suren a la bromera infame de la societat.

—Ara la imponent deessa amb cap mitja excusa rellisca delicadament cap al primer canfelip i es desfà el cinyell... I caic, com féu el gran Patufet per la grossa vaca cagat.

—Nen, ja saps què has de fer.

—Se'm trau de la butxaca un vestidet molt ajustadet de minyoneta de quatre o cinc anys, i amb una puntadeta al cul em tramet que dugui a bon terme l'heroica missió.

—De primer, m'havia d'amagar a cap cofurna fosca dels mals endreços que l'orgia s'acabés i els lacais tolguessin tarimes i d'altres podis per a orquestres, i per a les assortides begudes i els selectes nodriments, i llavors, amb el silenci de la matinada...

—Xiroi, xalest, tanmateix, com mut espartà estoic insecte... Ficant-me pertot arreu... fins que...

—No trobava sota espesses moquetes i catifes cap escotilló. Com fureta eu per cada escletxeta i foradet, ja em coneixeu, puteta rai.

—Valent, la trapa metàl·lica, al cap de molt escoltar-hi, n'endevín la combinació. I doncs cap dins!

—Sota el palau, galeries de formiguer descominal. Soterranis folrats de lluents acers, de llargàries i amplades aparentment il·limitades, guilloixats en rombals cavorques on les pudors químiques i orgàniques sovint escanyadores rai.

—M'he tapat el nas amb el profilàctic d'unes calcetes de fresc usades trobades a un raconet durant aquest mon assidu recaceig, i ara què hi descobriré, en aquells quilomètrics soterranis molt secrets...? Bombes atòmiques pel cap baix.

—Tret que és clar doncs que no us ho puc pas revelar!

—Precisament pel secret tan secret, per la natura mateixa del sigil. Perquè jo no era sinó petita eina efímera i amnèsica, i inculta, totalment ignara, dels detentors de les veritats ocultes.

—Us haureu de fer fotre. No puc pas *spoil the plot by being a surely doomed traitor and reporting on the outrageous outcome*.

—Puc dir, això sí, amb llavis emaciats de xerreta tremolencament fementit, que tots els bistecs que es mengen els europeus (els dels americans deuen ésser pitjor, ni cal dir) és merda pura. Petroli i merda, per a ésser més exactes.

—Qui volgués carn sense gaire merda, faria bé de menjar's el gos, el cavall — o el veí mateix. I tant, i tant.

—Home, també podria, amb sort, fer's ramader — ramader d'enigmàtica coma o de puig inaccessible — altrament malament rai, car el que et donen als restaurants i et venen als mercats és sense excepció no gens altrament que adulterada merda.

—De fàbriques subterrànies faedores de carns artificials — qui sap per quis mètodes arcans (ep,ací el secret!) — en deuen haver sota mants d'altres palaus i capitolis i parlaments, com sempre hi han hagudes, si fa no fot ben sebollides i amagades, les carns corruptes dels innombrables assassinats per causes d'estat.

—Tret que aquesta corrupció ara els caps l'aprofiten per a nodriment d'un públic sempre tan (o belleu encar més que no mai) sotmès i capdecony, descervellat.

—Només us dic quelcom que ja deveu haver intuït si mai heu seguides molla les notícies. No hi ha cap coronat ni cap d'estat qui no sigui altre al capdavall que mercader de caguerada.

—Cert que no els calen ara recollidors de mesquita pels pobles, i de casa en casa, i pels comunals canfelips, i per les castrenses latrines. Ara, totes les viles i ciutats, meravellosos sistemes de clavegueres els fan la farina ben blana, vós!

—No és tampoc tan estrany, escolteu. L'adob merdós sempre ha estat essencial per a fer créixer nodriment, no fa? Els mesquitaires i llur cossis de mesquita, curulls, sempre tan indispensables, sobretot per a fer pujar els enciams. De fet, coneixeu, oi, l'expressió *llençat als enciams?*

—O *llençat a les lletugues?*

—En Faó fou, com n'Adonis, llençat finalment a les lletugues, per massa mascle. Car tothom qui és massa potent sexualment, les deesses els condemnem, tard o d'hora, tipes, a la impotència. D'aquest procés hom en deia, per vies mítiques, *promès o destinat als enciams*, que hom puja amb fems o mesquita, plantes sempre baixes, molles, de la putrefacció amigues.

—Tret que a mi, la dona m'hi llençava, com sabeu, de bon començament — (encar un altre Patufet, esperant el seu destí no pas sota cap fulla de col, ans d'enciam, per a ésser de continu menjat i cagat per la deessa omnipotent) — tantes de vegades com calgui.

—De bon començament, eh? I vet ací així mateix la meua afinitat de totjorn ben coneguda amb la delitosa femta.

~o~o~

—Bany de banyes.

—Estel al glabel, entre les banyes.

—D'edènic mamerri a mamerri endèmic. De mamerri conyarrí a mamerri banyarrí. Tot plegat, un trajecte ben garrí.

—D'addicte a perdre'm llengua-sedec, com manyaga cuqueta, pels pits i conys de tothom a mà de llengüeta — mare, tietes, minyones, veïnes, padrines — (meravellosos beneficis de la molt conscient infància...)

—A addicte (què hi farem? — el que podrem!), a addicte a portar banyes, alhora uxori llepant pels voltants del mateix sacre indret, de mants de druts, les altres bones llets: llurs lleterades.

—Als quatre anys, els paradisos dels conys inestroncables — gineceu inexhaurible — cessaren de cop i volta, s'estroncaren d'espetec — *ah fats maleïts!*

—El trauma — crueltat última! — em lleixà senyalat d'empertostemps. Indesencastable estigma anímic se m'hi instal·lava per a bandejar'm — per a impel·lir-m'hi sense paliatius! — a la Xibalba tenebrosa del mai més rabejar'm en molt tastívols conys.

—Món escapçat de tot interès. Ara doncs — sí ves! — anar fent. I prou.

~o~o~

—Pobre Mili Guç no troba on clapar — totes les cambres ocupades per druts.

—Sense drets a ca “seua ”, claparà, on el gos quan no clapa clapeix?

—I si cap camió no l’esclafa de qui el malparit s’esclafeix?

—La dona li diu que clapi al carrer, entre cossis de rebuig i inspirats toca-mandúrries.

—«I prova de no perdre’t per qui sap les endreçúries, sempre li pots demanar al teu gnòmon a entrecuix...

—On és el nord (millor que no cap de les brúixules), car potser ens caldràs perquè ens curis les llúpies...

—Pensa en mi i en ells febrint-nos les bústies, allò sempre et fa trempar i en les zimúrgies (l’art de fer fermentar el vi), les quirúrgiques luxúries, les angúnies, les esdrúixoles, i les púrries i llurs calúmnies epicúries i glúties, i les súpliques espúries, les exúvies i les llúdries metal·lúrgies, Manxúries cerúlies i hercúlies, les lúties abúlies de cantúries i centúries, les fúries i llurs injúries i litúrgies i les búrnies cúrries? gambúsies? gúbies? boscúries, facúndies, foscúries dúctils...»

~o~o~

Si treu l’ham, el croc em penetra el cervell.
Amb ham i sense, sempre m’heu.

~o~o~

Banyes — com el rei Marc caçant amb corns de caça mentre en Tristany se li carda la dona.

Els corns de caça li creixerien al front com a banyes — és el fat de tothom qui fot lo camp d'una manera sistemàtica: caçadors, doncs; viatjants, viatgers, mariners, cosmonautes, pescadors, soldats, pirates, presoners

La dona és llavors lliure i cerca "acció" enjondre.

~o~o~

Com els **corns** de caça anuncien (*tutut tutut*, o *cucut cucut*) que els banyuts s'allunyen, i doncs que llurs dones (les dones dels caçadors) podem obrir-se'ns de cuixes als amants, els mateixos *corns* de caça (*cucut, cucut*) ens anuncien quan cal plegar, car prou s'atansa la tornada dels ***cornuts***.

~o~o~

(Més analectes.)

The Merry Wives of Windsor.

Shakespeare gets a lot of mileage out of horns: Frank Ford imagines them popping out of his forehead; Sir John Falstaff winds up wearing literal horns at play's end when dressed up as Herne the Hunter. Throughout the Middle Ages and Renaissance times, cuckolds – men whose wives were unfaithful – were imagined as wearing horns. (Horns might also be perceived on the brows of wittols, men who accepted their wives' infidelity.)

You might recall all the “horn” jokes in Much Ado about Nothing and, more seriously, Othello’s bitter humor about a pain in his forehead as his jealousy increases. It’s a fair question (and a member of the cast has sensibly raised it) to ask why horns came to symbolize cuckoldry. It’s also a question that doesn’t seem to have a definitive answer.

In fact, scholar Claire McEachern (who edited the Pelican Shakespeare Henry V that Flatwater used) published an essay as recently as December 2008 that asks, “Why Do Cuckolds Have Horns?” (it’s in the Huntington Library Quarterly). McEachern reviews a wide range of explanations and offers some new ones. Here’s a selection:

–The horns may reflect “the practices of the Greek emperor Andronicus, who was known to place horns on the houses of his [erotic] conquests in order to signify his grant of compensatory hunting privileges to their husbands” (615).

–During the Renaissance, perhaps in imitation of Andronicus, members of a community would nail “horns to the door of a suspected cuckold,” both alerting him to their suspicions and casting scorn on his ignorance of the situation (615).

–Psychologically speaking, the horns constitute a kind of cultural displacement “in which the horniness of the cuckolder ends up manifesting itself on the brow of the insufficiently masculine cuckoldee” (610). This is a different kind of compensation, since “Virile animals, such as bulls, stags, and the traditionally lecherous goat have horns” (610; McEachern here quotes from Coppelia Kahn’s book Man’s Estate).

Many of these ideas are represented visually in a woodcut that accompanied a 17th-century ballad entitled “The Married Man’s Miserie.” The illustration (seen above) depicts a wandering wife dancing with the devil, a clueless husband with horns just beginning to sprout, horns nailed to their house, and a concerned (and/or nosy) neighbor sounding the alarm with the help of a, yes, horn.

Hannibal was now in danger of being trapped by the Romans, so, after flaying and crucifying the guide, he tied torches to the horns of two thousand cows and drove them off into the night. Having tricked the Romans into thinking that this was his army on the move, he led his men to safety in the opposite direction (Livy *History of Rome* 22.13).

~o~o~

perladures : durícies a les banyes

~o~o~

“tothom” fuig del diable – el diable duu banyes – el banyut també, i ningú no en vol tampoc saber re; qui s’hi entendria ni hi faria cap negoci; si no és ni prou bo ni per al cony de sa dona!

~o~o~

[Acteó, símbol del cuguç]

through the fucking of your wife they are fucking you, and that’s your pleasure: *their fucking you*.

~o~o~

corns i xúmenes anunciem

[gall castrat perd la cresta: li’n romanen unes menes de banyes escarransides i eixutes.]

~o~o~

(Més vocabulari.)

cornettes — ell feminitzat, porta la còfia de la dona amb cornets, banyetes.

A l'Edat mitjana, als moralistes és veritat que també *els treya de test lo pentinat y agençament del cap, principalment* ***amb uns corns*** *qui eren en aquell temps usats per tot arreu*.

Paraules de Sant Vicenç Ferrer: «Oh! Déu m'ha feta dona e yo me so feta vaca, ab aquells corns e plena de vent», fent al·lusió a les mànigues amples dels vestits.

crespina: Afegitó entreteixit d'or o de tela fina, que portaven les dones lligada al cap com adorn i per a recollir-se els cabells [pentinat de les dones de l'edat mitjana servat amb fils d'or i sovint *en forma de banya*]. Lligadura o parament de cap per a les dones consistent en una franja teixida i obrada.

~o~o~

Som-hi i qui vulgui gaudir
Qui fiqui el dit ací.

Ton pare no té nas

ton pare és una mona

demana-li a la mona...

com es diu — afollanius!
com es troba — a la cova!

com és té — amb les dents!
ella i ton pare — són parents!

Les banyes són la cresta; amb banyes millor cresta, tret que crestat vol dir capat.

Text imprès el 1840: Sobre un miquelet que en tornar de la guerra, troba que la seua dona, banyes rai. "*Me'n torno a la guerra/ molt determinat/ perquè no me'n dígan/ só cap de crestat*."

Cap de crestat: alhora capat i amb alta cresta vermella i ondulant de banyes.

~o~o~

Fer-li les banyes a algú — estenent-li els dos dits d'una mà (índex i mig) per ridiculitzar-lo, per a fer-li veure que hom el "dóna" (el fot) alhora pel "cony" i pel cul (el cony bis).

~o~o~

Les banyes són els vits dels amants que em surten al cap a través del cul que em donen figurativament els amants de la meua dona

Identification of horn s with cuckoldry dates back to the 15th century. The obvious link is to the slang 'horn': penis, but the term apparently comes from an old German farming practice of grafting the spurs of a castrated cock on the root of the severed comb. These transplants would grow into horns, sometimes several inches long. The German word 'hahnreh' or 'hahnrei', meaning cuckold, originally meant capon, a castrated cock.
Gall castrat gall crestat. Hom li llevava la cresta amb els ous de mascle.

Això diu Burton, traduint les 1001 nits: *Onanism is fatally prevalent: in many Harems and girls' schools tallow candles and similar succedanea are vainly forbidden and bananas when detected are cut into four so as to be useless; of late years, however, China has sent some marvellous artificial phalli of stuffed bladder, horn and even caoutchouc, the latter material of course borrowed from Europe*, i em fa pensar si el godomassí i les banyes van relacionats. La dona que li cal la banya del godomassí, té un home que no val, o val tant com un godomassí, una banya que hom introdueix cony amunt.

He vists godomassins prehistòrics als museus fets de banya. enganyava la dona el marit ficant-s'hi al cony doncs banyes; era un marit no pas amb vit (massa petit o inútil), amb banyes, sempre dretes i en avinetesa, i tèliques, dispostes a complir i a acomplir la tasca.

~o~o~

banyut/
BE cuguç/
CUGUÇ/
Cornut, marit enganyat per la muller; Si algun enfre els murs nostres o els burcs primerament traurà coltell a altre o apellarà altre caguç, [*sic*] esmén per bant al príncep XX vnces de or de València, Usatge 76, trad. del segle XIII (Anuari IEC, i, 295). De les possessions dels cuguces, Usatge 106 (ibid. 300). els nois encar jugaven en el seu temps a un joc en el qual carreguen a un que té els ulls tapats i li fan endevinar qui és que l'ha tocat, dient-li «pagès cuguç». probablement del llatí cucutium, *'capulla'/ 'barretina'*.

(Ans banyut volia dir cardaire trempant i no pas banyut destrempat, com ara, per perversió del terme i inversió de sentit.)

~o~o~

(*El déu amb cap de boc…*)

Amon is indeed represented as a man with a ram's head, and his promiscuity and curved horns are related to our modern sexual slang 'horny.'

~0~0~

The horned devil known as Satan could be traced back to the fertility god Baphomet; the cornucopia was a tribute to Baphomet's fertility and dated back to Zeus being suckled by a goat whose horn broke off and magically filled with fruit. (I quan qualque murri aixeca els dots dits de la victòria o de les banyes rere el cap d'algú, poc se n'adona…) that his mocking gesture is in fact advertising his "victim"'s robust sperm count. (*Hà*.)

~0~0~

Les banyes són els fal·lus dels amants, repetim-ho.

Quan els amants posseeixen la dona, posseeixen per compenetració el cuguç qui immediatament admet i integra els mateixos fal·lus trempats qui cul amunt ara li surten pel cap en forma de banyes.

~0~0~

Les banyes són els corns de caça que avisen l'amant de l'arribada del

banyut.

O al contrari són els mateixos corns que (fotent-se del cuguç complagut) irrisòriament sonen quan l'amant fa cap al poble.

~o~o~

fer boc, o fer-lo boc, al seu marit — ficar-li banyes.

agreta = pa de cucut = oxalis corniculata.

banyes: representant la benevolència fada del bou.

banyes — cresta de gallina esvellegada; bequetejada pels altres.

~o~o~

Primitivament portàvem foc en banyes per a dur-lo d'indret a indret com ara les nostres dones porten al cul un foc permanent.

~o~o~

banyes: signe del poder; el mascle més agressiu i territorial (brau, ren, boc, etc) és el qui té les branques de les banyes més fermes i capaces.

banyes escurçades: el poder escurçat.

horns shortened – diu Benjamin Franklin d'Anglaterra si Amèrica s'alia amb França.]

~o~o~

El cucut fa currucs
currucs – marits qui amb paciència si no amb complacència permeten llurs uxors amb d'altres de "confraternitzar"
curruca – au qui neix en fava – au fava – colom qui corruqueja – ruqueja – ruc
parrupar – corruquejar – marit enamorat – corruqueja tant de les bondats de la seua dona que ja ruqueja – qui parrupa fa corruc-corruc, és ruc, en fa propaganda, "tothom" vol cardar-se-la, "molts" hi reixen

~o~o~

banya de cabró -
segons Bernat Metge — allò que les dones empren al bany per a fer-se belles i llavors duen empastifades al teu llit — calç viva, orpiment, estopa, sang de voltor, banya de cabró.

~o~o~

Cuguç o predestinat — cuguç se'n ve de mena — tots n'érem a la família mon pare Guerau Cuguç, mon padrí Cugat, Cugat Cuguç... i així avall, cap pensar.
Cap Cugat cugot (hipòcrita, colltort, de mala tribu, castelladregot), tots francament cuguços

~o~o~

Quan n'era ben jovenet, el meu oncle Joan festejava i presumia, i ara que n'és tot vellet es carda tanmateix la veïna

~o~o~

banya — nyap — “veure’s les banyes” — adonar-se’n que l’ha marrada.

~o~o~

a l’apocalipsi dels collons tant les bones bèsties com les dolentess duen banyes — set, deu, dues… tant se val — Qui s’hi entén? Falòrnies rai

~o~o~

És això una cançó de banyuts? “Cargol, treu banya, puja a la muntanya; cargol bover, jo també hi vindré”? — el cargol fa d’home quan pot, i si l’altre és més home fa de dona. Les banyes del cuguç són com les banyes del cargol fet femella.

~o~o~

Cornut : car amb un corn hom l’anunciava i en feia riota; el corn feia *cuu… cuu…*

Hom deia: Qui emprenyarem avui? agafem els esquellots? No; cap vidu no s’ha casat; ni matarem jueus, ni moros hi ha a prop, i això d’anar a aporrinar i atzufar gafs, lleigs, pecs ni geperuts ja és molt suat, i bruixes a l’estiu qui en crema, i barjaules qui en viola, car pel juliol ni xona ni xona (vull dir, ni cony ni cargol)… agafeu per comptes els corns (de caça) que escarnirem els cornuts… i qui no tingui corn per a bufar-hi, això rai… cridarà com el corn… *cucut, cucut, cuguç*.

cançons
picaó de banyes qui creixen al front
on li pruïa a la dona ara altri hi grata
i el banyut s’ha de gratar per on li surt, al cap.

corns amb què l'escarnien esdevenien el símbol de l'escarnit
el corn anava, d'ésser banya d'animal, a ésser al front del cuguç

~o~o~

qüestió de banyes

Acteó caçant sorprèn la deessa nua i aquesta s'emprenya i li planta banyes al cap i el transforma en boc de cérvol i els seus propis gossos se'l cruspeixen? Què hi pinten les banyes? Res. Són decoració.

~o~o~

[nèctar: lleterada de l'amant de torn]

tremolí

Edward Jenner (1749–1823). In 1787, his "Observations on the Cuckoo" revealed that cuckoo chicks have hollows in their backs, allowing them to scoop up the other baby birds in the nest and tip them over the side. This unique feature is present for only the first twelve days of the cuckoo's life. Until Jenner's publication, it had been assumed that it was the foster birds that got rid of their own chicks.

~o~o~

Burton melangiós: To see a fond mother, like Aesop's ape, hug her child to death, a wittol wink at his wife's honesty, and too perspicuous in all other affairs; one stumble at a straw, and leap over a block...

[doctus spectare lacunar] [molt expert en comptar bigues] [o en roncar despert amb el nas al got] [mentre hom se li carda la dona] **Juvenal**.

Llucià: A rich man without his sponger is a mean, cheap spectacle. The sponger gives lustre to the patron, never the patron to the other. [què és un ric sense el seu aplegapets? un pobre home sense llustre; li cal més a ell el qui el raspalla que al raspallaire el ric, car sempre trobarà algú altre a raspallar o llepaculejar]

Adaptar-te al que hi ha (als límits) de tal faisó que hi càpiguis d'acord amb les teues tendències (actituds, aptituds) — heus el camí.

[banyut i batut
 molt em bat
mes com més ell em bat, jo menys m'abat]

~o~o~

A Catalonian, Jeroni To, *Jeroni To i Let*.

Present!

teasing- spot- flawed limelight smitten medley defeat rearing- (bigots outlaws) churn genitals sawdust refulgent...

a chorus of three squids in green hats...

I'm starving; I'm hungry enough to eat a horse; my favorite dish; my mouth's watering; can't wait to sink my teeth into that meat... And then the torn flesh that falls from ravenous mouths seems alive on the bloody slime and pleading muted coloraturas of rebirth or revenge.

grief-stricken epitaph macabre

~o~o~

he trobades aqueixes notes – i llavors me n’he recordat.

cal repetir-se les mantres; altrament, de què servirien?

~o~o~

Recapping : posar els capítols de les elzi i lezi amb el ko q fent-hi de marit merdeta.

~o~o~

aeroport.

hi acompanyes filla gran [in tow dona, altre fill, fill nadó a coll de la dona]

demanes autògraf a la noia preciosa; no te’n pots estar; el llibre que llegies

l’hi obres.

a desgrat de tota timidesa, enmig de l’embull de gent

your are so fucking stunning you’ve gotta be some kind of actress, or a model or a mogul of industry, a princess of Monaco, I don’t know. If you aren’t, doesn’t matter, is either because you don’t wanna be it, or else because you sure’ll be it soon enough anyhow, so... Or a writer or a footbal player, I mean...

her very inaccessibility made her accessible to me, like a princess...

so superior; nothing to fear; anything she gives me, even a doublewhammy slap, is a big prize.

me bloody intellectual: pencil behind my ear. she signs i very flustered;

thank you awfully much-much

a poc a poc, a casa, per comptes de signatura, hi desxifro un número de telèfon!!!

llegia el Plebeu o el Playboy

em posaré a transcriure el diàleg tal com el record – traduint directament del coreà...

~o~o~

Material d'acompanyament
i com va el vostre *bahasa*?
bahan-bahan mentah : materials en brut (raw materials)
pelajan : cambrer, servidor [jan pelat]
tolol : talòs
pipit : pardal
pipi : galta
pipih : pla
malapetaka : desastre, calamitat
belau : blau
penat : cansat
sempit : estret dada : pit
menjengat : picar pikat : tàvec
ajam kebiri : capó
tanduk : banya bertanduk : embanyat
suami tertipu dan senang : marit enganyat/ cuguç content
matahari : ull del jorn (el Sol)
matamalam, car malam, la nit; mes no, l'ull de la nit es diu: bulan.

Volia ésser més poètic que no ells. I potser si m'hagués tocat un poeta, m'hauria felicitat, però per comptes els qui m'oïen gentilment m'han esmenat, aixecant un dit.

sementara itu... mentrestant
mufakat! : entesos!
selamat tidur : bon son!

kurang periksa : ni idea, no ho sé
pemali : prohibit
bagi saja : per a mi
saja tidak perduli : me'n fot; tant me fa
habis perkara : i prou, s'ha acabat, això és la fi de la cosa

pelahan-lahan : a poc a poc
seperti kilat pantasnja : isnell com llampec
pesta : festa
penjakit pes : malaltia de la pesta/ la pesta, el flagell/ n'hi ha per a penjar-s'hi amb un pes als peus

kekasih : amat, estimat
orang kasim : capat
orang pentolan : VH
pelir : titola, pebrotera, que hom cal eixonar, pelar.
buah pelir : els fruits del pelir, els dos ous de la tita o lloca, els dos ous que no acaba mai de covar del tot; els pebrots!
saksi : testimoni, i els testicles són els testimonis, com sabem

~o~o~

Alhora cuguç espigolaire i casolà

[Fourier: cuguç espigolaire "c. glaneur est celui qui vient humblement prendre part au gâteau, et courtise chaudement sa chère moitié pour obtenir d'elle ce qu'elle accorde à tants d'autres – après qui il vient modestement glaner!" modestament a espigolar... amb la llengua i prou.]

[cuguç casolà "c. pot-au-feu est un mari d'espèce subalterne, que la femme fait vivre et qui se prête repectueusement à tout ce qui est nécessaire pour le bien du commerce amoureux."]

ce fantasque dieutelet: bisbètic deuetó,

bastó de sant Martí: la titola

~o~o~

Hom pensava que la dona del cucut anava a pondre a cal seu amant i així donar-li un infant més, car entre els pagesos de tindre fills era un plus — més braços per a treballar la terra o al ramat. Hom pensava doncs que el banyut era el cucut no la boscarla de bogar.

Acrocephalus streperus.

(*itchy lechers and self-tickling prouds*)

~o~o~

Sap que soc "qui sembla flor innocent, mes *i si per comptes de flor fos la serp que hi jeu a sota?*"

Em retratava bé la McCarthy l'any 62.

~o~o~

Com Macbeth, dominat per la dona, l'ha d'obeir, en tot el qui mani, com el marit de qualsevol altra cavallot.

Car la cavallot no és supersticiosa, i el manat, com tots els manats, ho és, i que ho sigui la fot massa nerviosa i irritada, impacient. El marit és antigalla massa coneguda, plena de fantasies de soroll i bogeria que s'esvaeixenen en no re. I ella voldria que se li mogués, tret que quan se li mou, la caga, i el menyspreu envers un tal calçasses no pot fer altre que apujar's.

~o~o~

La banya emprada com a embut. Amb la banya l'amant de la teua dona et fan empassar la beguda amarga que és que hom et manllevi la dona per a cardar-se-la.

~o~o~

[la lluna porta banyes, les vaques en porten, els sàtirs] [banyuts com els patètics dimonis condemnats]

el faune qui ve de sobte per la forest a ficar banyes a qui fos... porta banyes ell mateix.

~o~o~

Gegantina deessa m'empra de bisbe, de godomassí, i se m'emboteix sencer cony avall, vull dir, amunt, tant se val, a través, fins al nàrtex, vull dir, la cèrvix. Porta de darrere del paradís.

~o~o~

Ella, valenta, mai no tingué por de l'amor, sempre l'esguardà fit a fit, sense flectir el llambrec; jo por rai, amb els ulls sempre abaixats, o ombrívols, furtivament espiant, sense possibilitat doncs de mai connectar — l'amor inabastable per a mi, per a ella amor tal com raja, sobreabundament

~o~o~

[*Predestinat al triomf*, com el cèlebre banyut Josep de l'Abúlia, a

qui sa puta muller li deia cada cop que la prenyaven, *Oh, carallot, no malpensessis pas, fou un altre àngel qui em prenyà, no pas cap dels cinquanta o seixanta ferms passavolants qui hostatjàrem per quatre pistrincs aqueixos darrers tres mesos*, de la dona ullcluc m'ho crec tot.]

[per a naltres, èsquimos admiratius, és una gran honor i una gran satisfacció que hom ens faci l'immens afalac de volguer-se'ns cardar la dona; *Obre't, noia, vols?* — li diem a la mestressa; ambtant tantost al nou drut dient-li, *Si sou servit*.]

[greus penitències per crims ("pecats") imaginaris] [segons la dona, mentre totes les "nations" "parlent", els "Catalans" no fotem enllà de "baragouiner"] [cada dia soc més tòtil, esdevinc inútil fòtil]

[el cuguç pertany a la seua Deessa. n'és totalment posseït. annexat. la dura banya que és el vit trempat que el VH endolla al cul de l'edifici principal de la construcció matrimonial, surt pel front de petit annex dels mals endreços i de les paleses vergonyes, amagat per vegetació, collat a l'obac inconspicu del palau opulent]

[papa Joan XII fou mort pel marit d'una de les dones qui el suprem es cardava lliurement a l'empara del seu uniforme de molt diví cretí; el marit s'havia dit, em fotràs banyes, i jo et fotré una garrotada al cap que t'esgalabrarà, ço que fou fet, tal com devia dir una altra Abúlia o altra]
Freia, bella guerrera, deessa

~o~o~

Bany de banyes.

Estel al glabel, entre les banyes.

D'edènic mamerri a mamerri endèmic.

De mamerri conyarrí
A mamerri banyarrí

Un trajecte ben garrí.

~o~o~

D’addicte a perdre’m llengua-sedec, com manyaga cuqueta, pels pits i conys de tothom a mà de llengüeta — mare, tietes, minyones, veïnes, padrines — (meravellososos beneficis de la molt conscient infància)...

A addicte (què hi farem? — el que podrem!), a addicte a portar banyes, alhora uxori llepant pels voltants del mateix sacre indret, de mants de druts, les altres bones llets: llurs lletarades.

Als quatre anys els paradisos dels conys inestroncables — gineceu inexhaurible — cessaren de cop i volta, s’estroncaren d’espetec — ah fats maleïts!

El trauma — crueltat última! — em lleixà senyalat d’empertostemps. Indesencastable estigma anímic se m’hi instal·lava per a bandejar’m — per a impel·lir-m’hi sense pal·liatius! — a la Xibalba tenebrosa del mai més rabejar’m en molt tastívols conys. Món escapçat de tot interès. Ara doncs — sí ves! — anar fent. I prou.

~o~o~

Soc la bèstia sacrificada a l’altar del cony de la dona. L’oficiant (o drut cardaire) espargeix el seu gra, el fa embeure pel teixits de la vagina, el recte o la boca, i llavors el que en roman ho vessa entre les banyes del sacrificat. L’aixarop em crema els cabells. Llavors em cau un mastegot que em fa perdre el coneixement. Em llevaré carcassa amb la gola tallada i els budells esbarriats? *Ah, recurrent cerimònia de perfecció indefugible!*

~o~o~

En heràldica, *massacre*: crani de cérvol o de bou proveït de banyes i posat de cara.

Llaor a les dones vulgivagues!

~o~o~

The horny, who do they horn? The horny horn the horned.

Guerrers caçadors, estil el cardaire Sígfrid, porten el corç de caça penjat davant enmig el cinyell de la cintura, a tall doncs de dura ampla llonga cigala, i el corn prou sembla tremepera gegantina. Si el guerrer caçador es carda la dona d'un subjecte, aquest esdevé *cornat* — cada cop de trempada cigala equival, com qui diu, a un cop de banya del corn de caça.

~o~o~

Si la sang demana sang, la lleterada demana lleterada, diuen els qui se la carden en filera.

~o~o~

Tots els qui se'm volen cardar la dona, també porten banyes (tret que ells a la bragueta).

~o~o~
banyes *parèntesi*:

(cuguç) : Ficàvem un cuguç entre les banyes d'un parèntesi. Exacte. Un cuguç, com el que cap en cap parèntesi, hi és per a no ésser-hi;

tant hi fa que hi sigui com no; el que modifica no és pas gaire; compta sempre per (molt) poc; s'hi amaga humilment i humiliat, i de la seua presència hom podria fer-ne si volgués total abstracció; els ulls hi passen com damunt un vel solcat lleugerament pels tremolins del quasi insensible airet del cald capvespre.

~o~o~

[no són banyes, són tentacles; i no em creixen a l'elm, em creixen al cap; són el vits trempats dels druts de la dona; mon front multitentacular és testimoni de quines immenses quantitats de vits no enraonem]

~o~o~

banyes del brau, trempades (l'amant, l'alfa, el vencedor)
banyes del bou, destrempades (el cuguç, el beta, el perdedor)

és banyut de debò qui vol ésser-ho (s'hi plau) — car qui no vol esdevé desgraciat assassí, o marrit marit, amarga despulla ambulant, o divorciat, o suïcida.

~o~o~

Pasifae — cardada per brau; resultat el Minotaure.

Minos el marit, no porta les banyes, destrempat, fent amagar el producte monstruós. Les banyes les porten fatídicament el fill, i orgullosament, car cardada per matràs immens de brau molt brau, ella, l'ampla adúltera.

~o~o~

A Odissea les portes dels somni són dues. Per la de banya apareixen el somnis sòlids, versemblants; per la d'ivori, els somnis vans, evanescents.

Els somnis banyuts són "sòrdids, tediosos i vulgars" (Wilde), sense la fantasia desencadenada dels malsons eburnis.

Llavors per a Virgili també dues portes a les coves del son. Per la de banya ixin les "veres ombres"; per la d'ivori, "falsos insomnis".

Anella al nas per al banyut. Com per als bous. La dona el mena on vol. Li fa nas de cera.

Soc com n'Amfitrió, clàssic cuguç exemplar, qui no cardà mai per por d'enfurir no pas només la pròpia, ans els druts de la pròpia.

Fills de cuguç
Tots minotaures
Als laberints de llurs vides.

Res no hi destrii
Per fosques esquerdes
Altre que banyes.

~o~o~

Amb banyes, vol dir, segur, herbívors (i doncs, no pas carnívors com els cardaires de primera, ei!)

~o~o~

Animal amb banyes: Animal *sotmès* qui hom duu al sacrifici.

Ofert: el cuguç s'ofereix en sacrifici

Sublimació: car és justament el martiri allò que de debò sublima la vida, o en tot cas la fa suportable; la idea de la mort no fa tanta por si has nascut ofert al sacrifici.

~o~o~

Les banyes són la cresta; amb banyes millor cresta, tret que crestat vol dir capat.

Text imprès el 1840: Sobre un miquelet que en tornar de la guerra, troba que la seua dona, banyes rai. "*Me'n torno a la guerra/ molt determinat/ perquè no me'n dígan/ só cap de crestat*."

Cap de crestat: alhora capat i amb alta cresta vermella i ondulant de banyes.

~o~o~

Fer-li les banyes a algú — estenent-li els dos dits d'una mà (índex i mig) per ridiculitzar-lo, per a fer-li veure que hom el "dóna" (el fot) alhora pel "cony" i pel cul (el cony bis).
...
Les banyes són els vits dels amants que em surten al cap a través del cul que em donen figurativament els amants de la meua dona

Identification of horn s with cuckoldry dates back to the 15th century. The obvious link is to the slang 'horn': penis, but the term apparently comes from an old German farming practice of grafting the spurs of a castrated cock on the root of the severed comb. These transplants would grow into horns, sometimes several inches long. The German word 'hahnreh' or 'hahnrei', meaning cuckold, originally meant capon, a castrated cock.

Gall castrat gall crestat. Hom li llevava la cresta amb els ous de mascle.

Això diu Burton, traduint les 1001 nits: *Onanism is fatally prevalent: in many Harems and girls' schools tallow candles and similar succedanea are vainly forbidden and bananas when detected are cut into four so as to be useless; of late years, however, China has sent some marvellous artificial phalli of stuffed bladder, horn and even caoutchouc, the latter material of course borrowed from Europe*, i em fa pensar si el godomassí i les banyes van relacionats. La dona que li cal la banya del godomassí, té un home que no val, o val tant com un godomassí, una banya que hom introdueix cony amunt.
enganyamarits — batedor

(Ans banyut volia dir cardaire trempant i no pas banyut destrempat, com ara, per perversió del terme i inversió de sentit.) (El déu amb cap de boc...) Amon is indeed represented as a man with a ram's head, and his promiscuity and curved horns are related to our modern sexual slang 'horny.' ~0~0~ The horned devil known as Satan could be traced back to the fertility god Baphomet; the cornucopia was a tribute to Baphomet's fertility and dated back to Zeus being suckled by a goat whose horn broke off and magically filled with fruit. (I quan qualque murri aixeca els dots dits de la victòria o de les banyes rere el cap d'algú, poc se n'adona...) that his mocking gesture is in fact advertising his "victim"'s robust sperm count. (Hà.)

~0~0~

les banyes són els fal·lus dels amants
quan els amants posseixen la dona posseixen per compenetració el cuguç qui immediatament admet i integra els mateixos fal·lus trempats qui cul amunt ara li surten pel cap en forma de banyes

~0~0~

les banyes són els corns de caça que avisen l'amant de l'arribada del banyut
o al contrari són els mateixos corns que (fotent-se del cuguç complagut) irrisòriament sonen quan l'amant fa cap al poble

~o~o~

Olenus, a man who lived on Mount Ida. His wife Lethaea claimed she was more beautiful than any goddess. They were both turned to stone; although Olenus could have avoided this fate, he chose to be with his wife. Ovidio rammenta un Oleno che visse in Frigia sul monte Ida, marito di Letea, la quale, per eccessivo vanto della sua bellezza, osò preferirsi alle dee e se ne attirò l'odio. Oleno, anche se innocente, volle condividere il destino della sposa e pregò le divinità di vendicare su di lui la colpa commessa: entrambi furono trasformati in rupi. Olèn i Letea.

~o~o~

fer boc, o fer-lo boc, al seu marit — ficar-li banyes

agreta = pa de cucut = oxalis corniculata

banyes : representant la benevolència fada del bou.

banyes — cresta de gallina esvellegada; bequetejada pels altres

primitivament portàvem foc en banyes per a dur-lo d'indret a indret com ara el cul de les nostres dones porten el foc permanent

banyut
la dona el fot amb la banyeta – li fot la banyeta (el clítoris) com diu al cul.

ésser banyut vol dir que trempa fort – la banya és el vit ferrenyament trempat

keras – alhora banya i trompa – trompar: enganyar – qui fot banyes enganya
queràsfor – querast — Guerau

~o~o~

el cuguç, qui és el banyut qui es complau a ésser-ho perquè té una dona “collonuda” qui el té “emasculat” i li carda amb tothom mentre el cuguç espera feliç, mentrestant, mentre és cuguç actiu (és a dir, passiu, és clar) produeix molt més de suc prostàtic lubricant i trempa molt més, ço que és bo per al cor i per a la salut en general; ésser cuguç és font de salut.

~o~o~

[*banyes*: signe del poder; el mascle més agressiu i territorial (brau, ren, boc, etc) és el qui té les branques de les banyes més fermes i capaces.

banyes escurçades: el poder escurçat

horns shortened – diu Benjamin Franklin d’Anglaterra si Amèrica s’alia amb França.]

~o~o~

El cucut fa currucs.

currucs – marits qui amb paciència si no amb complacència permeten llurs uxors amb d'altres de "confraternitzar"
curruca – au qui neix en fava – au fava – colom qui corruqueja – ruqueja – ruc
parrupar – corruquejar – marit enamorat – corruqueja tant de les bondats de la seua dona que ja ruqueja – qui parrupa fa corruc-corruc, és ruc, en fa propaganda, "tothom" vol cardar-se-la, "molts" hi reixen

~o~o~

banya de cabró.

segons Bernat Metge — allò que les dones empren al bany per a fer-se belles i llavors duen empastifades al teu llit — calç viva, orpiment, estopa, sang de voltor, banya de cabró.

~o~o~

cuguç o predestinat — cuguç se'n ve de mena — tots n'érem a la família mon pare Guerau Cuguç, mon padrí Cugat, Cugat Cuguç... i així avall, cap pensar.
cap Cugat cugot (hipòcrita, colltort, de mala tribu, castelladregot), tots francament cuguços

~o~o~

banya — nyap — "veure's les banyes" — adonar-se'n que l'ha marrada.

~o~o~

A l’apocalipsi dels collons tant les bones bèsties com les dolentess duen banyes — set, deu, dues… tant se val — Qui s’hi entén?

Falòrnies rai

~o~o~

És això una cançó de banyuts? “Cargol, treu banya, puja a la muntanya; cargol bover, jo també hi vindré”? — el cargol fa d’home quan pot, i si l’altre és més home fa de dona. Les banyes del cuguç són com les banyes del cargol fet femella.

~o~o~

Cornut : car amb un corn hom l’anunciava i en feia riota; el corn feia *cuu… cuu…*

Hom deia: Qui emprenyarem avui? agafem els esquellots? No; cap vidu no s’ha casat; ni matarem jueus, ni moros hi ha a prop, i això d’anar a aporrinar i atzufar gafs, lleigs, pecs ni geperuts ja és molt suat, i bruixes a l’estiu qui en crema, i barjaules qui en viola, car pel juliol ni xona ni xona (vull dir, ni cony ni cargol)… agafeu per comptes els corns (de caça) que escarnirem els cornuts… i qui no tingui corn per a bufar-hi, això rai… cridarà com el corn… *cucut, cucut, cuguç*.

cançons
picaó de banyes qui creixen al front

on li pruïa a la dona ara altri hi grata
i el banyut s'ha de gratar per on li surt, al cap.

corns amb què l'escarnien esdevenien el símbol de l'escarnit
el corn anava, d'ésser banya d'animal, a ésser al front del cuguç

~o~o~

qüestió de banyes

Acteó caçant sorprèn la deessa nua i aquesta s'emprenya i li planta banyes al cap i el transforma en boc de cérvol i els seus propis gossos se'l cruspeixen? Què hi pinten les banyes? Res. Són decoració.

feminització
el cuguç, com més "cugucificat" més feminitzat
les banyes del trempament del drut (alfa) li surten a l'enculat (beta) figurativament pel cap

~o~o~

Dur banya al front no és ni bo ni dolent;
banyes, rai; prou és *l'ànima*, qui sent. [Ronsard]

Les banyes, com les espases, simbolitzen la fàl·lica potència del mascle. Són símbol diví. Quan la dona porta banyes, mana. T'ha emasculat. Se t'apropiava ous i, millor, la facultat trempaire, la

banya omnipotent.

~o~o~

La dona qui et fot banyes se t'apropia la trempera. Fes-te fotre, has romàs sense.

A la Xina, banyes pulveritzades, afrodisíac.

Edward Jenner (1749–1823). In 1787, his "Observations on the Cuckoo" revealed that cuckoo chicks have hollows in their backs, allowing them to scoop up the other baby birds in the nest and tip them over the side. This unique feature is present for only the first twelve days of
the cuckoo's life. Until Jenner's publication, it had been assumed that it was the foster birds that got rid of their own chicks.

[el banyut anunciat a crits de corns: *tutut-tutut, cucut-cucut, ara arriba el banyut*
cucut, cuguç, sona a so de corn.]
[tot matrimoni comença amb lluna de mel, mes tard o d'hora tota lluna es presenta banyuda]

~o~o~

(per a afalagar el qui se la carda, cada dona fot grans crits de terror quan qui l'ama se li escorr)

~0~0~
[nèctar: lleterada de l'amant de torn]

[el cony l'anell del Guigu (Giges, en diuen d'altres, es trobà l'anell al cadàver d'un gegant altrament nu a un avenc caigut) — cargola'l cap dins l'atzeb desapareix; cargola'l cap enfora, l'atzeb reapareix]
tremolí
Burton melangiós: To see a fond mother, like Aesop's ape, hug her child to death, a wittol wink at his wife's honesty, and too perspicuous in all other affairs; one stumble at a straw, and leap over a block... [doctus spectare lacunar] [molt expert en comptar bigues] [o en roncar despert amb el nas al got] [mentre hom se li carda la dona] Juvenal.
La fontaine: *il fut fait in petto confrère de Vulcan; De là jusqu'au bonnet la distance est petite* (per a les banyes pujar-hi). (La dona d'en Candaules i en Giges cardant, abans no l'occiran)
llucià: A rich man without his sponger is a mean, cheap spectacle. The sponger gives lustre to the patron, never the patron to the other. [què és un ric sense el seu aplegapets? un pobre home sense llustre; li cal més a ell el qui el raspalla que al raspallaire el ric, car sempre trobarà algú altre a raspallar o llepaculejar]

Adaptar-te al que hi ha (als límits) de tal faisó que hi càpiguis d'acord amb les teues tendències (actituds, aptituds) — heus el camí.

[banyut i batut, molt em bat, mes com més ell em bat, jo menys m'abat]

hussyband (FW 226.18) n. A married man whose taste in wives is for a woman who is shameless, saucy, too forward by far/
tota llei de control sexual és una excusa més per al crim dels agressors qui s'escaiguin d'ésser al poder] [there's a thrill to forbidding others what they desire]
[Com més llest, més ruc]

Mon padrinet Jeroni havia un nas molt llong
Els elefants el veuen de llunyà parent llur

Sagaç cuguç

~o~o~

L'any vuitanta-u o dos era a un aeroport de Nova York esperant que hi arribés la dona, i asseguts al meu costat dos coreans hi feien taba... De llur conversa, en copsí força... Jo amb cara de català no els feia cap por, cap temença que els espiés mentre feia veure que llegia encantat un llibre de crims amb la coberta virolada a bastament, i el que ignoraven és que el coreà el conec passablement; la família hi fórem, destacats a una delegació de la capital coreana, pels negocis consulars de la dona, durant gairebé sis anys.

Els coreans diuen que els japonesos la fan encar més petita que no pas ells; exactament com els catalans ho diem dels canfelipútrids...

fièvre pagana estatuesca deessa opulent esquer de forca
llibre Hypoist Egocrite
«vell astut amb fusell amb sordina»
opuscle d'oracle
on essaye pourtant de faire de son mieux
fulgurant assez déconné la hargne faire chier agacement punir
disposé de ses livres... berk assez!
cornufié
estrafet d'en Baudelaire
mai no prou assadollada

Bizarre déité, brune comme les nuits, /Au parfum mélangé de musc et de havane,
Oeuvre de quelque obi, le Faust de la savane, / Sorcière au flanc d'ébène, enfant des noirs minuits,
Je préfère au constance, à l'opium, au nuits,
L'élixir de ta bouche où l'amour se pavane;

Quand vers toi mes désirs partent en caravane,
Tes yeux sont la citerne où boivent mes ennuis.
Par ces deux grands yeux noirs, soupiraux de ton âme,
O démon sans pitié! verse-moi moins de flamme;
Je ne suis pas le Styx pour t'embrasser neuf fois,
Hélas! et je ne puis, Mégère libertine,
Pour briser ton courage et te mettre aux abois,
Dans l'enfer de ton lit devenir Proserpine!

Proserpenis, vull dir, pina
penis
escarràs exhaust

Et lassata viris, sed non satiata recessit (llassada dels barons, tret que no pas assadollada, es retirava)

Twenty one thousand abler pricks than mine

I es fot qui no pot, féu en Carlemany]

Com diem els clàssics, *De fotre banyes és un plaer, de rebre-les és diví, el plaer esdevé perfecte*.

Com diem els psicòlegs de pa sucat, *L'esguard intrusiu de l'escopòfil neix del deler de voler posseir allò que ens és vedat de mai atènyer*.

llufa d'abril

April Fool poisson d'Avril/ in Scotland a *gowk* (cuckoo). In Hindustan similar tricks are played at the Huli Festival (March 31st). A better solution is this: As March 25th used to be New Year's Day, April 1st was its octave, when its festivities culminated and ended. Perhaps it may be a relic of the Roman "Cerealia," held at the beginning of April. The tale is that Proserpina was sporting in the Elysian meadows, and had just filled her lap with daffodils, when Pluto carried her off to the lower world. Her mother, Ceres, heard the echo of her screams, and went in search of "the voice;" but her

search was a fool’s errand, it was *hunting the gowk*, or looking for the “echo of a scream.” Of course this fable is an allegory of seedtime.

cuckoo — tocat, tocat del bolet, carallot, innocent, estranyet.

Diu en Boswell que digué amb força raó en Johnson, *Depend upon it that if a man talks of his misfortunes there is something in them that is not disagreeable to him; for where there is nothing but pure misery there never is any recourse to the mention of it*.
La condició em refocil·la, pots dir que m’hi rabeig.

~o~o~

Euclid alone has looked on Beauty bare.
Let all who prate of Beauty hold their peace,
And lay them prone upon the earth and cease
To ponder on themselves, the while they stare

At nothing, intricately drawn nowhere
In shapes of shifting lineage; let geese
Gabble and hiss, but heroes seek release
From dusty bondage into luminous air.

O blinding hour, O holy, terrible day,
When first the shaft into his vision shone
Of light anatomized! Euclid alone

Has looked on Beauty bare. Fortunate they
Who, though once only and then but far away,
Have heard her massive sandal set on stone.

~o~o~

—Estudiant, no tenia ni un ral (encar no pas que en tingui ara quatre). Mes tenia un fogonet i tenia un potet i tenia una aixeta. Em feia sopes de cony, quin cony de sopes no em feia, d'allò més, com se'n diu, umami, saborós. Per ràtzies nitoses als canfelips de les donzelles (a l'universitat, just abans les dones de les feines no apareguessin), m'omplia les sines dels drapets de cony llençats. A casa a l'aigüera en deslleïa merdetes i secrecions, lleterades antigues, restes de menstrus, hum hum hum, deliciós. Tot el suquet anava al potet i el potet al fogonet. I la sopeta de cony barrejada amb crostons, collons, re mai de més bonet!

~o~o~

—Explicacions absurdes, rai.
Que al boc tant se li'n fot qui se li cardi la cabra
o que al cérvol qui guanya un altre cérvol pel dret de cardar's la cérvola guanya en un joc de banyes
rucades rai
l'únic que compta és el vit trempat — i el vit del drut l'has d'entomar — l'has d'entomar amb l'enteniment i per això que t'ixi part de front.
i què me'n dius de les banyes dels sàtirs, d'en Pan mateix, sempre trempant, i que xirois que esdevenen d'afegit si Afrodita enjogassadament els amenaça amb fotre'ls cop de sandàlia o estrebar'ls els collons? El cuguç duu banyes, les banyes del trempar, del trempar del drut de cops, de cops del trempar propi si la deessa s'enjogassa encar que de tant en tant et caigui qualque cop. Tot fa trempar si la deessa és prou calda.

~o~o~

—Les meues fantasies eròtiques no tenen re a veure amb les del Hinkley (el frustat assassí, llas, d'aquell malparit màxim, en Reagan); les seues i les de tants d'altres carallots són fantasies de foll, pitjor, de boig. En Hinkley volia impressionar la lesbianeta Foster. Súmmum de la imbecil·litat. Les d'ells són "fantasma" — fantasia sense base en cap realitat. Només en la bestiesa incessant de la imaginació descordada.
Les meues fantasies eròtiques totes basades en la realitat. En el que veig (i sent i tast) que fa la dona, i en el que em diu quan em parla (per qüestions pràctiques) dels seus amants.
Sempre sota la seua protecció, s'escau que, en els moments privats d'angoixa, de tensió, com a calmant no sàpigui trobar millor remei, que de re-recordar, re-imaginar... Re-record el vist, re-imagín el no vist. I així vaig refent aqueixes bones impressions, re-vivint en fantasia on el viscut fou viscut per ella primer, però també per mi de retop. I em vaig eixorivint I amunt, anar fent uns dies més.

~o~o~

—Gest de fer les banyes amb la mà — quan hom plega el dit del mig i l'anular, i estén l'index i el petit. Signe apotropaic. Per a desviar el mal d'ull. Cada dit a cada ull.

~o~o~

—*Sempre has de dir Gràcies*, em diu, *sobretot si el que et prescric no et fa gaire o gens de gràcia*.
—Vet ací per què, de cops, quan m'ha fet feltxir-li trau de cony o ull del cul (ço és, prou m'enteneu, xarrupar-li les lleterades als indrets estratègics), seqüeles fresques d'un seu aparellament amorós, que li hagi dit...
—Mercès a seny, Deessa; soc com la humil planteta oblidada del racó, escarransida, eixuteta, sedega, qui es depereix sense la mercè molt generosa de la vostra altament vitaminada nodridora aigüeta.

Mercès a mils, i ai com l'aixaropet m'eixoriveix, tant de bo me'n volguéssiu oferir cada dia!
—Tret que ben sovint és mentida. I que tantost com puc, me'n vaig d'amagat a fer gàrgares d'aigua i oxigenda i vinagre, i n'escopín del verí tant com en davalla.

~o~o~

Sempre seguint el consell del meu padrí abans no se n'anés a l'altre món.
—Sobretot no vagis mai a Asspain.
—Hi és tot ple de xarnecs.

~o~o~

L'església dels cretins lluitant contra certes supersticions "paganes", mai contra les pròpies d'idolatria i creences en cels i déus i merdes semblans. Un dels objectes al qual l'església li té ficat el dit a l'ull amb tota la infinita nequícia i malícia de què és capaç d'usar, és les ferradures com a símbol de les banyes i les banyes mateixes que hom, abans de la salvatge dictadura dels criminals cretins, ficava davant o damunt les portes de les cases.

Inutilitat dels cretins d'eliminar els costums mil·lennaris de la bona gent. I les banyes i les ferradures pertot encar, en polseretes i en collarets, i d'amulets, i d'arracades, i penjant de motos i automòbils.

El meravellós mitòleg Macrobi ho diu ben clar: no hi ha com les banyes per a evitar tota mena de perill i de rancúnia i odi i malvestat. Banyes de banya, de corall, de ferro, d'argent, d'or, n'hi ha de totes menes.

I és clar, home! Car segons la història és palès que les banyes portaven sort (i en porten, per als qui hi ingènuament i qui sap si

benèfica hi creuen encar). Els banyuts mateixos, rai, sortosos de tindre una dona tan productiva, oi, vós? Com qui diu, les banyes de l'abundància, que no?

~o~o~

L'agnom de "banyut" escau més a l'amant, car prou és ell qui, com el bou la terra, el cony de la dona llaura. I amb la banya de baix.

—Davant ma décision de te tromper d'une façon répeté, ajouté à ma superiorité de déesse, on te dit que tu dois te soumettre à ta destinée de cocu.

Un autre passage excellent dans vos leçons qui m'a fait beaucoup penser dans mon insomnie d'hier, était celui de ma "destinée de cocu".
Ma destinée de cocu! D'abord, j'avais pensé, c'est un peu fort, ça. Est-que ce veut dire que sans la DS, j'aurais manqué toujours ce point de felicité? Qu'avec une autre femme j'aurais été beaucoup moins heureux?
Et alors j'ai vu que, comme toujours et chaque fois, vous y "touchez", vous touchez au beau centre du blanc qu'il fallait atteindre.
Et j'ai retourné au temps où je vous ai connu, et comment (si timidement) je vous admirais!
Je savais sans le savoir qu'avec vous ma destinée de cocu était assurée! Je vous suivais de près et de loin, sans oser ouvrir bouche. Car c'était évident que vous étiez inaccessible pour moi, trop superièure dans tous les conceptes. Dans ce temps glorieux vous aviez la délicieuse renommée d'être une femme très comme il faut, c'est à dire, avec autant d'amants comme votre envie dictait. Et c'est ce fait, ajouté à votre sensationelle présence, qui ouvrait tout amplement les portes de ma profonde admiration. (Car rien de plus repugnant pour mon imagination qu'une femme soi-disant fidèle. Popotte, puante, putride.)
Comme on était providentiellement voisins, aussitôt que vous montiez magistrellement dans votre chambre, je courrais plein

d’illusion monter dans la mienne, vous entendre faire l’amour avec Mike (le camionneur), et je savais d’une façon très sommaire vos rélations avec Peter (le poète) et surtout avec გ (l’érudit en trois langues! français, русский et ქართული!).
Et alors il y eu cette rencontre où vous et John (le ministre!) et Koji (je ne me souviens pas s’il y avait aussi encore un autre garçon) et moi, nous sommes allés les quatre (ou cinq?) voir ce Marseillais dans son apartement, et après que, tous assis par terre, il nous avait raconté de choses (d’oiseaux surtout), vous et lui avaient commencé, très amusés, de parler d’autres choses, dans un français qui était trop éloigné de la connaissance des autres, où John a décidé de déguerpir dare-dare.
“Callis, let’s go”, qu’il a dit. Et moi je les ai suivi. En descendent les éscaliers, on vous entendait rire ensemble très fort et John m’a dit, “Lots of laughing now, later lots of fucking, eh, Callis?”. Je pensé qu’il en était tout vert, énvieux à plus dire.
Dans la rue, j’ai dit aux autres que j’attendrais en bas votre retour. Après un temps, vous êtes descéndue, si merveilleuse, émerveillante. Vous aviez voulu savoir qu’est que je faisais là. Je vous attendais pour vous accompagner de retour à la maison. C’était la première fois qu’on avait plus ou moins un tête à tête. En réalité, votre renommé de femme active et votre carrure formidable, et la possibilité que vous prenniez des hommes à la volée pour en faire transitoire usage, étaient les atouts que vous faisaient pour moi si attrayante et qui ont fait que j’ose (même moi, sans vraiment avoir espoir de grande chose), que j’ose, je dis, tirer à la lotterie et donc vous approcher.
Pendant qu’on marchait, vous avez écrit, presque davant un jeune flic ébahi, sur les verres pousserieux d’une voiture sale, “Mort aux vaches!” Épatant, admirable.
Et vous étiez habillée en judoka! Dominante!
Je vous ai demandé, en passant près d’un petit parc, si vous croyez que vous pourrez me battre dans une lutte corps à corps. Vous avez dit, Sans doute. J’était complètement fasciné, encore plus pris. Vous étiez une femme idéal.
Je ne connaissais encore l’histoire très recente de l’auto-stop, qu’aurait encore agrandit dans mes yeux votre magnificence.
En réalité, j’étais deçu que vous voulûtes renvoyer Mike aussitôt que vous m’aviez accepté (sous les conditions qu’il fallait de ma part porter les bienvenues cornes de votre irréfutable liberté). (Après,

j'apprennais que dans votre acquiescence vis-à-vis de moi, c'était déterminant le fait qu'avec l'excuse de ma présence vous vous délivrez de lui.)

~o~o~

—Es despulla la prenys, la prenys d'encants, vull dir, i isnell i tostemps prest al vertigen, amb el meu capet de pollet tot mulladet, li adreç la súplica que em lleixi, si li plau, el cony ensumar-li.
—Ah, vós, sentoreta immillorable de cony nu i pur, en sa natura més natural!
—Cony sense cosmètics ni merdegades antibonasentoreta, doncs!
—I tant!

~o~o~

J'avais étudié hier ce produit incroyable qui portait un nom si évocateur. On voit pourtant que c'est un meutrier de zouzous. Ça tue tous (!) les "germes", c'est à dire, les bons, les moyens, les mauvais, et, cela va sans dire, les spermatozoïdes.

Et l'insulte contre les femmes! Et quelle outrecuidance offensive celle des funestes charlatans pour tromper les femmes stupides.

«Votre mari est frigide, non pas parce qu'il est homosexuel, ou parce qu'il est impotent, ou parce qu'il a des "intérêts ailleurs", ou parce qu'il s'est marié à vous pour d'autre causes, ou parce que etc, mais... parce que Votre Con Pue!»

Alors il faut tuer cette honte d'object que vous avez entre cuisses, mesdames. Appliquez ça à l'endroit maudit et, plastifié, il ne puera plus. Vous en mourrez, mais qu'est que ça fait; après tout vous n'êtes qu'une femelle facilement remplaçable.

Mais pourquoi pervertir le gentil nom de zona?

Un produit nefaste, pas du tout bon “connaisseur de con”, mais “assassin de con”, qui veut transformer cette merveilleuse zone, qui provoque dans des femmes encore plus merveilleuses l’apparition adorée de “zones de frec”, en une zone morte.

~o~o~

bunga bangkai —bunga means flower, while bangkai can be translated as corpse, cadaver, or carrion/

~o~o~

—una mica de Le-ruà i nou!
—no, la ruà, no! que fa cagar molt!

saprogen so s.o.s. /cuca de forat/ pusil·lànime /

eixorc marmessor

~o~o~

anta = tu

—Bagaimana “Macan” lakukan?

—Què han fet els “Tigres”?

alat penyiksa — instrument de tortura...

~o~o~

Jakarta ‘86 — *perkara belakang.*

—Eleuteri, l’altre dia la dona em diu *Vés i escombra l’escaleta*; i doncs l’escombrava i em vaig trobar un condonet dins son sobret, no pas gens encetadet; i ara em dic *Un condonet, un condonet!* i n’estava tan contentet que no cabia a les calcetes, i vaig dir *Ai, carall, què en faré, què en faré…? En faré un ninotet bufant-hi i umflant-lo i cargolant-lo així i això, estrafent-hi un animal o altre, amb orelles i banyes, i potes i cua, i així anar fent…?* I és clar el dubte s’instal·lava i oblidava d’escombrar i tot. I llavors em temia que no em caigués qualque clatellot, i escombrava de valent, i, escombrant escombrant, anava enraonant amb jo mateix, i gosava pensar àdhuc greus gosadies, com ara…

—Com ara… *O…? O potser algun dia gosaré trempar d’amagatotis i calar-me’l a fons, fins arran la rel de la xil·leta… i llavors… i llavors…*

—I llavors qui em cardaré…!

—Em posaré ben posadet al replà de baix de tot de l’escaleta, trempant com un camell i amb el condó ben acalat i lluent, i hi esperaré cap casual doneta qui vulgui obrir-se’m de cuixetes perquè la xil·leta meua faci humils estralls a sos sacres orificis…

—Oh… Oh… Oh… oh… oh… senyora, senyoreta, sor, nena, gossa, camella, cangura, hiena, gata-moixa, mosca, guilla, fura, vaca, cavallot…?

—O…

—O quina triaré sinó…?

—O gosaré triar-ne cap…? Quantes no em fotran tot seguit un gec de mastegots…? Quantes no correran pèrfides a denunciar'm a la dona o a cap dels seus molt agressius amants…? Quants de tacons no patiré abans ningú no se m'obri per distracció…?

—Saps què, saps què…?

—Aquell condó més m'hauria valgut trobar-me'l ja usat; amb la lleterada dins, l'omplia en acabat de bitè i altra vianda i, fet salsitxa, el donava al gat.

—Ni vu ni connu. *Si ningú se n'adona, no hi ha pecat.*

~o~o~

—Eleuteri, la dona em creuclava a la gegantina creu de ferro feta dels vits trempats dels seus innombrables amants. *Ah crucifix on patir-hi és paradís!*

~o~o~

[—Amb quina estupor de datpelcul no em sobtava cagant xil·les!

Tret que…

No era pas que ningú o altre em donés constantment pel cul…

És que tot cagant, cagava cada cop vits, matrassos, faves, xil·les, pixes, fal·lus, atzebs… Cagava titoles, xirimbergues, caralls… Cagava cigalots… Cigalots trempats, bategosos, roents, estridents…

Que s'escorrien en corglaçadors sanglots…

Cigalots foramesura, plorosos, orfes, àzigs, sol-i-verns, morents…

Perint d'un atac demolidor d'orgasme immediat…

Tota llur vida… efímera boja escorreguda… entre l'acte inaugural de l'eixir esfínter avall…

I el terrorífic patatxap del caure de morros a l'enlleteradat fons de l'orinal rovellat.]

~0~0~

—Sobre el masoquisme, Eleuteri, sabeu…?

—Ici donc mes réflexions sur le sujet… [li ho diré en el vernacle patuès dialectal regionalista] [hom s'indigeneix (o indigenitza) i comença d'enraonar com enraona el poble, i el poble llavors aprecia bontròs, i hom en rep qualque petit prèmit i tot____un fruit exòtic, un plat d'insectes rostits, qualque altra llepolia inextricable…]

—Le "bon" masochiste est l'ennemi furtif mais conscient des deux pires tyrannies jamais inventées par la nature — celle du temps… et celle de la mort.

—D'abord, idéalement, en allongeant le désir sans attendre jamais a la jouissance… le temps perd emprise… les temps s'écroule… tu crois pouvoir même l'abolir…

—Après, ainsi en perdant substance… ton "moi" devenant de plus en plus défait (c'est pour ça que tu aimes la défaite)… la mort a de moins en moins d'espace où mettre sa griffe… Ah… si idéalement tu pouvais être si insignifiant… que tu étais déjà devenu rien…! Alors la mort ne pourrai pas t'attendre… car seul qui est (quelque chose) meurt… Celui qui n'est pas ne peut pas mourir…

~0~0~

—Donc, petit resumé pour les autres patoisants:

—Masoquista — subversiu contra les dues pitjors tiranies — la del temps i la de la mort.

—Perllongant el desig i no arribant mai al goig... el temps és abolit____o en tot cas força distorsionat...

—Esdevenint menys i menys... desfent-te... (és per això que tant no t'alta la desfeta!)... el teu propi "tu" perdent substància, i doncs volum i consistència... la mort cada cop té menys i menys per a engrapar...

—Si fossis tan poc que poguessis arribar a no ésser res... Ah, desig! — llavors la mort no et podria prendre per enlloc...

—Si ets no re, no mors... car només allò que és (quelcom) mor.

~o~o~

—En Joyce, Eleuteri, les pulsions que el percudien eren les de la coneixença pus tost que les del desig; *se'l menjava el deler de saber*; saber com l'altre (ço és, la dona, mes també l'amant, i al capdavall els adúlters, els conqueridors del territori defès) fan de debò la feina; deler també de saber com se sent el banyut mateix (la "víctima"); set de conèixer, doncs, més que no pas desig de trempera "perversa", "anormal"... o de joia de l'haver sabut fer impunement (ço és, sense conseqüències "greus") allò que els ignorants i els pobres convencionals burgesos troben "prohibit", "lleig", "enemic", "subversiu", "contraproduent"...

—Si s'hagués procurada una dona més educada, hi hauria reeixit. Com jo, Eleuteri. Aquest és mon cas.

—Joyce's blue dream implemented. Remastered____ by the

imperatrix____

—Tot el que més vol la fantasia dels banyuts vocacionals, jo ho vivia____a la carn... El viatge de lluna de mel de la dona amb un dels seus druts o altre, i això durant setmanes senceres; el seu retorn...

—El seu retorn a l'Ítaca del fidel merdetes qui grua tractar-la tan dolçament i agraïda: li té la casa tota relluent, li té els fills magníficament peixats i pujats, li té el merescut repòs de guerrera del sexe tot acunçat: pomadetes, llençols, somriures, preances, tovors, pau.

—L'assidu banyut muny llavors tubets i tubets de crema bona i li embroca les roents i fervents zones les quals, ençà de les friccions amoroses concomitants als actes cardaires més ardus, esdevenien per a ell zones molt coltes de llur batalla molt afrodisíaca... Quin carnatge al cos adorat de la dona! Aquells homenots, si hi van fort...! Ah, colem-les, colem-les, agenollats, fem-los totes les honors... zones estimades... que el devot cuguç ompl de tremolencs estimets... zones, zones... zones a genolls, colzes, galtes, esquena, lloms... per on els ossos castigats capllevarien... als isquis, jotfot, a les símfisis de l'os bertran que afloren la pell al capdamunt de les natges... delicades zones doncs que per l'estrenu fregadís patiren petites nafres... i pel bel·licós fregament oimés no pas sovint només amb l'objecte mascle mateix... ans amb el suplementari del terra impiadós de rajoles, o la rude catifa, i la mal trobada cantonada del dur moble... àdhuc del sotrac de la rebel blava renascuda barba de l'ultra-valent qui brau hi anava, bregant fins ben entrada la matinada!

—Vine'm que dolçament i molt agraïda no et guareixi, aventurera coloma qui ençà de l'ardu exòtic viatge tornes a betzef nafrada pels fets cruels de l'exterior lasciu i els homenots massa mascles.

—Amb ham i sense, lluny de casa, paranys i bertrols sens límits.

—Fins la més divina ni omnipotent de les colomes a mant de llaç ha de lleixar-hi plomes.

~o~o~

—No cal ésser gaire savi per a adonar-se que, atès que hem tinguda la dissort de néixer, el que cal sobretot ara és alleujar la maligna càrrega del viure, i que doncs cal també prou bonhomia, bona dosi d'amatent indulgència, devers l'impuls naturalment poliàndric de totes les sanes femelles.

—Prou és palès, Eleuteri.

—Només l'home irrecuperablement llondro (prou n'abunden per a vergonya d'aquest món esguerrat) falleix de capir-ne l'evidència, no pas? No pas?

~o~o~

—Cardaire pels descosits se'n ve de mena.

—Al bell començament de nostres relacions, perquè havia festejat innocentment una miqueta amb una noia qui em demanava quelcom referent a mos carrinclons escrits, la dona una mica més tard se'm ficava feta una fera. *T'he dit que aquí només fic banyes jo!* Com, força ploramicós, li comentés a mon sogre l'esdeveniment un vespre on érem sols a casa i la fèiem petar emparats per una ampolla de whisky i uns panellets, em va dir *Sí ves, desgraciat que ets; la nena ha heretats sens dubte els trets de son caràcter de la "meua" dona, car si els hagués heretats de manguis, rai, noi; li ficaves totes les banyes del món, i ella, com jo ara, feliç d'allò pus*.

—Ja sé doncs què contestaré si mai un gendre ve a ploriquejar'm que només és la "seua" dona qui té dret a cardar amb qui vol. *Sí ves, dissortat! Aquesta és la que t'ha tocada! La "meua" filla heretava exclusivament els trets genètics de sa mare, no pas els "meus"*

(posat que cap no en tingui, pobre de mi!), car no hi ha ningú al món que porti les pobladíssimes banyes amb més bon equilibri que ja no faig.

~o~o~

—*Dominació constructiva*, se'n diu.

—La dona m'ho ha explicat perfectament.

—Les mantes lleterades alienes a son cony i glutis, són el gluten, la cola, l'argamassa que sospedra i reforça la construcció de la nostra unió intrencable de muller imperial i maridet sotmès.

~o~o~

—El babau baró [Sacher Masoch] va dir que un hom de dominat de debò no en fóra mai fins que la dona no fos intel·lectualment i financerament el seu superior, tant per carrera com per habilitat i per intel·ligència... Que ambtant tot era farsa, paperets distribuïts... i sovint pel comediant "màrtir" mateix.

—Catamarg anava, pobre home. Les nostres — oi germans qui a les veres osques ens rabegem? — les nostres ens guanyen en tot.

—La "meua" em guanya en tot; dicta sens trava: tota iniciativa, decisió, despesa, entomada de vit roent... Només sa voluntat mana. És ella només qui defineix, estableix, la realitat, la veritat.

—Sóc un sotmès perfeccionat!

—(Ganyotetes de benaurat merdetes a l'espill.)

~o~o~

—*Situació preliminar; predisposició*: la deessa és alfa, establerta, activa, llibertina; tu, el seu tímid annex, ets beta, passiu, incapaç, capat, escopòfil, voyeur.

—*Començament*: sotmès de bon antuvi; la deessa et diu, abans de casar-se't, que ella té el control de la seua sexualitat; això vol dir, per a ella, que encara està molt enamorada d'un amant seu correntment rere el cortinatge ferri, en contrada çoviètica, i, damunt, casat i afillat, només podent tornar a l'Europa capitalista de lluny en lluny, en viatge acadèmic de tres a cinc mesos i prou, i que tantost l'amant farà de bell nou cap, ella és totalment seu; la conseqüència del control de la sexualitat per part de la deessa porta concomitant el control de la sexualitat del cuguç; on la deessa estableix de bon principi que té llibertat per a jeure amb tothom altri... i tu amb ningú altre... que (si de cas, qui sap... i en acabat de fort estrenu de mai no assolir... permís) amb ella... I llavors el panorama és clar, i les dues conseqüències són lògiques i força ràpides: *emasculació* i *feminització*.

—*Emasculació*: la deessa porta els collons, se'ls ha guanyats, d'on que tu els hagis tantost perduts; totes les decisions i iniciatives són exclusivament seues; la disposició dels diners només li pertany a ella; totes les teues despeses han d'ésser expressament permeses per ella; quant a les seues, tu no n'has de fotre re. Pel que fa al sexe, la condició continua com al començament; ella jeu amb qui vol, i dins dels estrets paràmetres permesos, on només el seu orgasme compta, tu només podries fer-ho amb ella — ep, si mai t'ho permet, cada cop atorgant-ho més de lluny en lluny — fins que la finestra de la minsa oportunitat cardaire naturalment no es fon... Així mateix, cada cop que la deessa s'ofereix a cap nou drut, aquest es masculinitza encara pus, en un grau diguem-ne si fa no fa proporcional a la teua feminització.

—*Feminització*: esdevingut dona segons els paradigmes de l'antiga escola d'ignorants on el mascle era patró de tot i la femella de no re, tu ets la nova femella. En esdevenir femella, se segueix que el teu

sexe no sigui ja de mascle; i doncs, no pots actuar com a mascle; tot acte sexual permès per la deessa és reservat als homes de veritat amb els quals jeu com li convé i amb qui fa el que vol, assenyaladament actes que l'annex molt timorat mai no ha fets ni en períodes de llunyana bonança; pots, això sí, a manament d'ella, fer-la orgàsticament gaudir a tall d'amiga íntima, ergo, amb la llengüeta, amb el nasset, amb els ditets.

—Què voleu, Eleuteri? És així; les coses com són.

~o~o~

—Les banyes del banyut.

—Aqueixa condició d'extrema feminització, on el sotmès esdevé femella____el seu aparell genitori si fa no fa masculí transformat ara en aparell genitori si fa no fa femení, ço que al mateix temps indica al mascle la seua disponibilitat sexual, com si el cuguç cridés al mascle *Guaita, amat, també tinc un cony qui a ton lleure a lloure et pots cardar*... explica el fenomen dels "altres" banyuts.

—Car de sempre el més banyut ha estat el més poderós dels mascles. Com es menja doncs que, en acabat, també l'universalment ridiculitzat dels pseudo-mascles es trobi amb el front bellament ornat...? La transferència de banyes, per conducte de la calda deessa, explica perfectament el fet. Com el mascle es carda la femella, el marit, ell mateix tornat femella, també les rep. Aquest, Eleuteri, és, psicològicament, el secret.

~o~o~

—Cert que quan em vanta de faisó aparentment desproporcionada les proeses sexuals de sos druts, creuríeu, Eleuteri, que la dona ho diu també per a impressionar i esfereir el cagadet cuguç; com qui

diu, “pour épater le cocu”.

—Sí ves, això mateix m’havia sospitat qualque vergonyós instant de malaltissa descreença____

—Fins que, metamorfosat en borinot, espiadimonis, bufaforats, per cap trau no en guip (abans aparatosa descoberta on rebre rai en acabat), en desconfit llit de batalla, les èpiques lúbriques heroïcitats.

—La dona es queda sempre curta en ses molt coltes, ara fil per randa cregudes, apocalipsis, revelacions.

~o~o~

—I si es fotessin el nas al cul?

—Eleuteri, a un altre d’aquells malparits xarfarders, de qui el desig sobirà és de fer mal, i qui l’altre dia se m’atansa molt furtivament per a avisar’m que ha vista la dona amb algú i “molt es tem que s’entenen”, li dic *—My wife, why should I care with whom she fucks? It ain’t as if she were my Siamese twin*. Roman amb un pam de nas, i jo secretament enjogassat.

—No és pas dolenta la rèplica, dic.

~o~o~

—Per què aprenc vocabulari?

—Doncs ran d’aquest esdeveniment traumàtic.

—Era encara jovenet (els dotze els tretze) i estava secretament enamorat d’una xiqueta de la meua classe, i un migdia tota l’escola, per ordre bisbètica del bisbe de la vila (manaven els feixistes i

capellans, justament com ara), suposadament per tal d'aprendre "història de la bona", atenguérem al Principal una funció (especial per als pipiolis estudiants) d'una altra d'aquelles caguerades hollywoodianes que en aquest cas es deia "Els deu manaments".

—Us ho voldreu creure, mes per un d'aquells atzars de l'asseure's al teatre, qui se m'asseu a la vora...? No pas la xiqueta per la qual em delia secretament, mes millor encara! Una de les seues nou o deu germanes, una de les més grans. Una beutat de catorze anys o més, amb pits i tot, i cuixes, i cul, i llavis i qui sap part de l'allà baix boscós i flairós!

—Eren filles de militar, i doncs molt putes, com totes les filles dels militars. Com totes, ep, tret que siguin molt lletges... o maleïdes per qualque maledicció maligna... i llavors es fan monges, que és molt pitjor que ésser puta, és clar.

—Érem al teatre veient la faramalla, la farfutalla, les fades foteses dels americans "interpretant" les pudents cretinades dels jueus (o, en tot cas, les de llur molt repel·lent capellanufada), i a cau d'orella, amb la follia de l'inexpert rufià, li xiuxiuejava sòpits comentaris referents si fa no fa a les turpituds de l'espectacle, i potser aleshores a l'encop li bleixava sense adonar-me'n al tou del coll, i ella de sobte doncs en la lleu penombra (calia collons, car pler de fastigosos ulls d'ensotanats vigilants ens assetjaven) m'agafava d'amagat la mà i me la passava sota les faldilles part damunt les seues tendres blanques dolces suaus elàstiques molt finetes cuixes. Quin salt al cor! Seriosament, Eleuteri, escolteu, creia perir-hi.

—*Toca, toca* — deia —. *Mon cresp vitel·lí esdevingut tot anserí.*

—*Què?* — responguí...

—I ai, que amb aquell "què" carallot se n'adonava de l'ignorant que no sóc!

—I, massa poc... ja doncs no hi sucaré mai més. Encontinent es destrempava, se'm treia la balbota inútil mà del paradís eriçat de la seua cuixa, me la ficava amb un batzac damunt la freda cadira,

s'aixecava amb un rebuf, i se n'anava enllà, segurament a seure al costat d'un mascle qui fotés cara d'ésser potser si més no un pèl menys ruc que no jo.

—Per això.

~o~o~

—Then in the middle of the transmittal meddled the addled no-mettle wittol, in brittle muddled piddling prattle that mollycoddled poodle of an old twat told his twaddle; thus he unsettlingly tattled:

—L'únic manament que de debò mana: oh tu, probe, microbià, contrariat, tan pron a oprobis, Emili, saps què, o millor quin...? Quin manament només has d'obeir? El d'idolatrar! Idolatra prou uxori la magnànima marcolfa de qui tot do no ix... ni mai cessa d'eixir! Idolatra-la fins a l'última momificació... i de tot altra cosa molt gloriós xauta-te'n.

~o~o~

—Lactucari de carranxa.

—Lactucari de carranxa
que sedec xarrup
(*ah panacea opopònac
aigualit melós ruà!*)

al veire tendre i vermell
de la dona adormida
qui tantost tornava de cardar

i on el Tarzan de torn
hi ha tot just espremuda

la seua galàctica cabalosa tija

mestrívola formidable
inestroncable calmant...

~o~o~

—Tornada.

—Si se m'eixarrancava
al veire amorós de la dona
hi xarrup de ver home
recents ambrosies.

~o~o~

—Tot mon poder rau en gens no tindre'n.

—Sabia que m'enganyava; no pas que s'ho amagués; cada nit tornant tota marcada amb tot de sagnants zones estifollades a genolls, colzes, esquena, paracolpi.

—I doncs que per què l'espiava...?

—Volia sàpiguer no pas amb qui m'enganyava, mes amb quants alhora.

—Per xo.

~o~o~

—Dies on potser li sóc especialment lúgubre o pansit o silent, em retreu mon “laconisme”...

—Mes encontinent hi entenc “laocconisme”, i em veig doncs lluitant heroicament i estrènua cada nit amb la meua serpeta intercrural, sense dir mai re...

—Només feixugament panteixant... i pensant en ella cardant-se qualque brau reguitzell o altre d’amants, qualque enfilall de braus jònecs, d’esversats braus, amb sémens profusos, en raigs recurrents, d’orgàstic eixiu, en folla exultació.

~o~o~

—Quan sóc a frec d’ofegar’m a la platja de les Grenadines, em ve a l’esment l’intercanvi de lletres entre la dona i un dels seus druts més constants; el passatge entranyable on ell li respon al que ella li havia escrit no feia pas gens. Havent-li confessat ella que, bo i volant damunt els Andes, tement-se que l’avió espatllat on anava no fos a trenc d’estavellar’s, en aquell instant suprem el seu darrer pensament havia estat per a ell, i on ell, com dic, responia que el mateix li esdevenia suara, just no feia tampoc gaire, aquell mateix mes i tot, damunt els Urals, quan el seu avió estossegós cuidava despenjar’s, i només a ella se n’anava son pensament final, i sóc com dic enfonsant-me, sens bleix, pou fosc infinit avall, i ja només sentia el caòtic bategar del cor de l’oceà, i el meu darrer pensament, és clar, també se’n va devers ells dos... Ah colta imatge, abraçats, plorosos, orgàstics, aitan dolçament ni enamoradament cardant.

—Ah pau de pou...

—Fins que ni sé ara pas com, com erupció o lleterada, tornava a capllevar pel cràter aquós.

~o~o~

—Sóc com mon amic el sofert Vulcà
qui sembla no saber mai sinó pencar.

Els maleïts xafarders m'atiaran en va;
desitjaven que anés a veure'ls cardar:
la meua dona amb qualque gran capità.

Si ho faig no faré pas com en Wtewael em pintà,
ans com el comprensiu Perugí em fa:
trempant com qualque furiós guarà!

El frustrat bugader prou se n'ha d'espinyar
si dona i soldat el dosser tornen a abaixar
i manxen envant com si res no s'ha esdevingut.

Cascú com és, i li cal fer el paperet rebut.

El mercurial missatger es fa fotre i tururut.

Jo fent fils d'or per a les crespines de la joventut
i la dona fent fills amb son molt valent drut

Fills qui després pujaré com complidor banyut
perquè siguin com llur ver pare glòries de l'Olimp.

(*Si tots plegats grimpen, a llur ombra grimp*).

~o~o~

—Un acolloniment màxim cal presentar quan la dona torna de cardar amb drut bestial — oi, Eleuteri? Si em passés pel cap de no fer prou bondat presentant-me com absolutament merdegosament bavosament sotmès, potser no m'ho voldria contar (no voldria presumir-ne) i com m'ho fotia en acabat, sense saber-ho amb pèls i

senyals (mai millor dit), per a pelar-me-la?

—Atès, compreneu...? Atès que tota ma vida sexual rau en la vida sexual que ells es porten, la dona i els seus amants. No n'hi ha d'altra de permesa (no pas tampoc que calgui), sabeu...?

~o~o~

—Em diu la dona:

—*Ver Home* qui en veure't tant desgraciadament cuguç s'apiadés de tu i triés en conseqüència de no fotre-se'm (brutalment com sempre tant no em lleu!) allí mateix, no fóra verament *Ver!* Al contrari, només es guanyava mon menyspreu i rebuig...

—I el de totes les dones!

—Car el *Ver Home* és un alfa a qui re no fa més temporalment feliç que de prendre el territori (o cony) a cap merdoset beta com tu.

~o~o~

—Em diu la dona (tantost son cony havia tastat desmesurat matràs de "Mandingo", i jo li demanava humilment si no n'havia patit):

—I love it! I'm gonna do it a lot!

~o~o~

—***CoQ10*** *(insistent remei).*

—Em diu la dona (tot i que tinc un cor en prou bon estat):

—Better you take them pills daily; good remainder, you know!

[M’havia dit un instant abans: —De zéro à dix, tu est un dix! Tu est le cocu de référence, le cocu de cote maximale, donc un *CoQ10*!]

~o~o~

—Segons la dona tinc collonets de nen — i doncs serv el mateix coratge que cap nenet qui jamai no gens eixelebrat sempre fa bondat.

~o~o~

—Ares, altars.

—Com el bou cuguç, festejat, amb garlandes ornant-me les banyes, mentre em duen a l’escorxador____delitós sacrifici____de veure’m la dona violentament cardada pels autèntics mascles.

~o~o~

—Si la dona sembla viure per a dir-ho, jo haig de narrar-ho per a viure. Car si ella és dona d’acció, valquíria menja-mascles qui en acabat me’n diu un bon tros, jo, un dinguilla, un mistinguet, un cassigall, no gran cosa, si no ho escric no m’ho crec; només quan escric les seues batalles amoroses, com només quan escric els meus somnis, esdevenen de debò fets actuals, per mi a fons viscuts, guilloixats al meu sensori en memòries inesborrables.

—Quan veig d’altres llegir-ho, sovint, sent que s’escridassen, molt

incrèduls: *I els collons d'en Vamba!* D'altres, més policials, amb posats escrofulosos, "llurs semblants representant follia", em voldrien de mantinent mort sota tortura.

~o~o~

—Eleuteri, em diu la dona:

—Mili, "la nuit on baise deux ou trois fois; après je prétend n'avoir eu assez; je ne veux non plus harasser le gars s'il est crevé; ça l'humilierait".

~o~o~

—Tèrbol cor nard.

—Sovint em vanta la dona que tinc un cor de nard
alhora carnal i immaculat.

—Amb molt de desig o d'intenció i no gens d'acompliment ni materialització
llas, massa tímid i polit,
òpal o àgata que al dit de l'efeminat es torna violetes.

~o~o~

—Anell simbolitza cony — caldria ensenyar el dit de l'anell per a dir *Et donc pel cul o fes-te fotre*, no pas el del mig; l'anell en la dona diu, tinc el cony ocupat; en l'home mon vit ocupa un cony.

—Eleuteri, no pas? Què en penseu?

~o~o~

—Coses de la dona, Eleuteri.

—Jo havent de votar doncs el que em diu de votar, car jo és clar que votaria l’esquerra més justa i redistributiva____mes ella, imperiosa, per descomptat, em fa votar els dretans més imperialistes i lladres.

—Sí ves, què hi farem! Esclavitzats i oprimits hauran d’esperar; allò de l’estòrcer’s és llarg.

~o~o~

—Em ve la dona a consolar...

—“Comprenc, cuguç, que estiguis frustrat, però no he pogut pas, avui... M’ha feta cosa, n’estava ell massa segur, allò m’ha destrempat... Ja saps que m’abelleix una miqueta més de festeig i de misteri... Tot ha anat massa ràpid... Tot just hem enllestit el sopar i em diu *Pugem? Tinc a dalt una cambra emparaulada*... El restaurant d’un hotel, el viu, allí m’ha convidat; em pensava que em diria de fer una passejada, abans, per a endolcir una miqueta la trobada, per a esturmassar o enfarcellar amb “romanç” el pallet, diguem-ne, per al passatge cap a l’aventura... Al cap i a la fi, què li costaven unes paraules de tendresa i suau picantor?”

—Ah, defectes del massa espitxat, i àvid, i tabalot, Eleuteri. Allò a tothom esqueixava la grua, o aixafava la guitarra, i fotia la festa enlaire.

—I al tit vostre... prou... pitjor (la trista rebentada) que no a ningú, sabeu?

~o~o~

[—M’aclareix la dona (quan cap dels Vers Homes m’adreça el signe del cornut):

Amb aqueixes dues banyes...

El gest s’aplicaria pus tost al banyut qui tingués permès de cardar’s la pròpia dona.

Foren les dues banyes qui es carden la mateixa dona.

La teua i “*una [altra] peça prop del cul qui el fa cogul*”, com digué el clàssic...

Exacte, la banya de l’amant i la banya del cuguç alhora (en diferent forat?).

(...)

—Tret que en el teu cas, rai.

Tu no tens dret de mai cardar-se-te’m. Ets un banyut immaculat.

El gest per a insultar’t com déu mana, ni l’han encara inventat.

(...)

—De tota manera, cap *Ver Home* poc tindria prou mans ni dits per a ensenyar’t quants d’ensems no se’m carden.

Si et calgués una banya per “cada peça”, malament rai.

On et cabien? Només tens un caparró; només tens un crani tot

naquis.

El caldria potser un cap gros com un bosc.

Tantes branques, tantes banyes.

Hà!]

~o~o~

—És clar que...

—Sovint exagerem en la nostra passió uxòria...

—I com més petites fem les *boles*... més *compensem*... esdevenint *hiperbòlics* en les nostres lloances a la dona...

—És natural, és natural.

~o~o~

—Ella per llunyàries. Amb qui?

—I si em ficava com els altres soliu al llit, ho feia ple de dubtes i embasardit.

—Per viaranys i potges ses petges s'esvaeixen tantost sos peus, vellutats de molses, lleugerament les hi jaquien____polsim de papallona que s'enduu la brisaina.

—On? La dona hi fou?

—La dona, re; prou entretinguda amb els seus hobbies; per exemple,

li lleu sovint, perquè li fa goig, que diferents fal·lus espeleòlegs li pessigollegin ensems els tendres caires als foradets, diguem-ne a les esplugues de sa fort flairosa carranxa.

—Geloses, al voltant de parc de les orgies latents, totes les estàtues, amb fictes aires menfotistes, comencem nogensmenys d'empedreïdament pelar-nos-les.

—Cap eixiu. Conegut desenllaç.

—On el moment pel qual has esperat hores i hores és a trenc d'establir-se___pam de nas; n'has romàs a les escapces.

~o~o~

—Lletra bel·lerofòntica.

—Ja signant molt sol·lícit el contracte que molt santificadament no em mullera… em sé ineluctablement destinat al delitós martiri.

—Acte crucial, Eleuteri; fatídic, faitís. En fer-lo, fou com ara si sacrificial signava la meua pròpia lletra bel·lerofòntica…

—Tret que, damunt, sóc conscient amb qui la sign… car prou sóc signant-la amb la mateixa deessa Minerva!

—La qui encontinent, com prou toca i és adient, m'enjova amb la brida d'or amb la qual em muntarà per sempre pus… com si li sóc l'elegíac ruc de sínia… qui, per a qualsevol tasca fada i feixuga qui ningú altre no fotria sinó amb fàstic i xurriacades rai, prou serveix i ha de per sempre pus servir.

~o~o~

—Dormir és bo (*morir millor*).

—Pobre de manguis, nou Aristarc Verdura.

—Tot i l'admonició de la dona que no puc espiar quan ella i l'amant carden — m'havia amagat davall llur llit____

—A l'hora de llur orgasme m'hi moria — no pas reiteradament esclafat — sols per causa d'un cor massa curull de joia i sobreïxent de sang bullent____

—Llavors hom em devia escaujar o alfarrassar de transitòriament desaparegut____

—El cas essent que al cap de ben pocs dies pudoreta rai — al començament la dona pensant-se segurament que el pudent és ell, i el drut malmirant-se-la que segur que és ella.

—Fins que, uf, quin descans (per a ells!) quan sots llur llit no m'hi descobreixen... totalment podrit.

~0~0~

—Ah, quina por que tinc avui d'haver perdut l'ensum!

—Abans, de jove, sempre veia amb qui s'entenia la dona... El paio més 007 del pilot de paios qui veies pel seu voltant, diguem-ne, per a dir-ho d'una manera expeditiva.

—Ara li ho he de demanar (discretament, mormolant-ho)... *Jeus amb aquest, amb aqueix altre...?*

—I la contesta sovint em sorprèn. I com més anem, pitjor. Els qui eren del seu gust, els "zero-zero-setistes", diguem-ne, disminueixen ràpidament. No ho direu a ningú, si us plau, però em sembla que ara, amb els anys, ha perduda no cal dir la frescor, però també molts

dels seus atributs i moltes de les seues virtuts, i crec que s'ha doncs d'acontentar amb paiets molt menys ben parits, si veieu què vull dir.

—Ja em perdonareu, sovint àdhuc eu pecant... Per estranya malaltia... Cap atracció de vegades devers ella, esdevinguda misteriosament minyona primota, molt blanca, estesa al llit, tota nua, mes desmillorada... i plena pertot de sangtraïts.

~o~o~

—Sàtir pels baluards.

—Ai.

—Amb aürts rai, sense molla de polidesa ni plànyer flagells, sòrdid em nodreixc de rosegons i d'agres xarops. Tibat com el marbre, cap xacra d'afalac no forneixen mai mos llavis. Cacòleg, no aconhort mai angúnies; al contrari.

—I llavors...

—Són corprenedores rai les inspirades apercepcions que tinc quan la despulla de mon piu, sempre magre i arrupit, tasta la neu virginal — el veig pigmeu eixorbat pel Sol ans per l'infinit desert moribundament esgarriat — o pujant, encara orb, inacabables ziggurats on els suïssos i llurs piques li van burxant el cul — i sord i sedec per eixuts guarets i rostolls on rere cap rabassa corcada cap fressa de cap font amb joiosos xiuxiueigs no li embasta el trau de l'orella. O assajant sense reeixir-hi gens d'esbotzar, destraler, parpelles.

~o~o~

—Ei, Eleuteri, tat que no n'heu sentides com aqueixa gaires...?

Ridícula, hò, mes em retrata tan bé!

Tots sots coneguents que són cusc cogotz
que ningun tel ni tolc ni ascl ni esbotz
e encar menys el de la muller qui em botz-
inega i em diu de pec e de gotz

e que de vit n'hec un de ben adotz-
enadament mesquí ni tort ni agotz-
onat ni delgat ni poruc… que espotz-
im sembla pus tost, d'on marrit que embotz-
egant-me diga que… puix són cogotz
e ningun tel doncs anc ni tolc ni esbotz

què àls ans jeure pusca fer e gotz
a l'enfreforc que em plor lo verm… *sanglotz*?

~o~o~

—Remastered.

—Ço és, amb el mestre canviat. Si abans em mestrejava la voluntat pròpia, ara em mestreja la d'ella.

—Consirant-hi, me n'adonava.

—Cadascun de sos actes de força fets al començament eren altes cerimònies.

—Cerimònies com ara les d'abans, amb les quals hom adobava qualcú amb prou mèrit cavaller. Ella amb les seues m'adobava home-fembra, emasculat, sotmès, còmplice. Cada acte és com ara bescollada que millor i millor no m'adoba ni declara (públicament) femelleta.

—Que siguis fet home implica que puguis ésser-ne desfet. Si per a

desfer cavaller calia tallar-li, encara en cerimònia, part darrere la corretja de l'espasa, la dona et desfà d'home si et talla, en cerimònia d'adient puntada als collons, tota possibilitat de coit.

—Com el propvinent escuder rep queixada si el cavaller de debò l'adoba escuder (perquè se'n recordi del que promet), així la puntada als collons m'adoba cuguç capat (i talment ja esguerradet qui pot lleixar de recordant-se'n?) (a part que la puntada fa molt més de mal que no cap si fa no fot cerimoniós mastegot o cop al queix) (en tenia per a un mes d'anar arrupidet, geperudet, garrell, vull dir, sancallós, rai).

—No só pas marit, jatsia encara apellat (per convenció social i per a millor servir la meua deessa) *marit*.

—Comença al bell inici el meu perenne ofici de cuguç comcaleret.

—D'ésser amb una miqueta de poder... a despoderat total; de coratjós (ni que fos per a anar fent) a totalment descoratjat.

—Pèrdua doncs de la nobilitat mascla. Gitat (ai!) de l'ordre dels homes vers.

—Hoc encara, creat per a l'eternitat merdetes esclafadet.

—A la cerimònia dels ouets fets truita, se seguiren ivaçosament les següents cerimònies d'establiment ferm.

—Àvid copròfag, te li has de torcar amb la llengua el cul cagat.

—Rellepant-hi els llambrots, li has d'escurar al cony lleterades de drut.

—Li has d'ensumar els pets com qui ensuma bàlsams sublims.

—Reps cada tacó (seu, i els delegats als mascles qui se la carden) en acabat amb el feble somriure immensament agraït.

—Cada instant hi ets disponible. Agenollat davant seu, els peus vas funyint-li alhora assenyadament enèrgic i admirablement delicat.

—Cada cerimònia hi enfonsa un altre clau… *creu delitosa*.

~o~o~

—Sóc un solitari.

—Tot m'abelleix molt més fer-ho tot sol.

—Sobretot cardar.

—*Fes-te fotre*, heus ma divisa, vós!

~o~o~

—Tot just aixecar'm, i m'ataca de sobte el desig foll de fer'm un entrepà amb cogombre.

—Sense cogombre a la nevera me'n vaig a comprar'l al gegantí supermercat.

—Tan aviat, gairebé buit. Enormes corredors sense ningú. A l'indret pomonal de les fruites i verdures, triant-ne doncs el més bonic — un mig cogombret que, embolicat i tot en qualque mena de fina cel·lofana, ben ferm i dret, em fa vindre salivera.

—M'atans a una de les caixeres. És una noieta nova i novençana, boniqueta, pintadeta, joveneta.

—Li plant el cogombret tot verd i amb una etiqueta blanca al capdamunt enganxada amb una gometa on hi ha el preu marcat.

—La noia se m'excusa, i se'n va dient-me que ara torna tot seguit. Se la veu esverada, segurament essent el primer jorn que hi treballa.

—Ara me n'adon que el mig cogombret que li he plantat davant, amb la base tallada plana damunt el taulell, i l'etiqueta diguem-ne penjant-li del prepuci, sembla exactament mon vitet trempat, tret que tot verd fosc per comptes de color d'encesa carn.

—I ara que em treia la cartera per a pagar, *pitjor!* Pitjor que me n'adon que oblidava al calaix de la calaixera la cartera, i escorcollant les butxaques, de més a més de pols i borra, no hi duc aitampoc ni un trist pistrinc, ni una mala malla! Quina vergonya, quina vergonya!

—Quina vergonya que no podré pagar. No pas que he plantat un vit petit tot trempat i ja mig escorregut davant la noieta qui ara ha tornada encara excusant-se d'haver'm fet esperar.

—I li vull dir que no puc pagar, que ho deixi córrer, i no em vol comprendre i ja ha fet dringar la caixa... I què hi farem? Què hi farem...? No podré vindre mai més a aquest supermercat tan avinent? O hauré d'espiar que no hi hagi mai més la noieta bonica?

—O em deixaré humiliar una mica més? Això rai; qui mai pateix humiliat? No pas eu, ei! Fiqueu-hi, fiqueu-hi. Ve a comprar's un vitet de recanvi, i el desgraciat no té pas amb què.

~o~o~

—Els he presos tres grans de raïm; volia en realitat prendre'ls tres figues, però pel fet que eren molt més cares, i doncs molt millor vigilades, no he sabut ni pogut prendre'ls-les, i m'acontentava doncs amb els tres grans tots negres de raïm. De tota manera, ara portava els grans a la mà esquerra, que em ficava dissimuladament i bonhomiosa a la butxaca, i ara cercava entre totes les lluminàries i

musiquetes, tot el tràfec, del gegantí supermercat (una mena de baazaar en ziggurat, d'assoc piramidal, d'empori imperial; un immens firal en pastís de noces de pisos i magatzems rai), i què hi faig, havent pispada una miqueta de capriciosa teca, perdut pel laberint bigarrat, esbotzegador de senys i sentits... Doncs atuït, tret que amb l'ull ben eixorivit, ara davallaré per les escales més solitàries, i en un revolt agut, arronsant-me al raconet tranquil, amb no cap vigilant d'ulls roents de llop a les envistes, car cal témer fort i tothora llur instint criminal, de gos, que només ensumen merda i després te la fan pagar amb escreix i escruix; i tot confiant, hò i més, que cap càmera tampoc no em guipi ni cali, d'estranquis em duré els tres granets al pap, com qui tus una miqueta, com qui mig estossega, i ara mig tipet, amunt i au, fotré ràpidament el campet. Tret que abans d'anar-me'n saludaré la vella orxatera qui s'està sempre a la guingueta del vestíbul, i no en fa pocs, d'anys, que ens coneixem. I avui afablement li dic que vinc a acomiadar'm, que segurament que no ens veurem sinó passats vuit anys, hò i encara... D'on que una llagrimeta li brolli al llagrimall dret, i la bessona em brolli al llagrimall esquerre, i així estem... emmiralladament emocionadets... quan un jovencell s'atansa a la paradeta, i s'entremet, i diu, també sensible i poètic com cal, diu —*Jo també estaré temps a no veure-la, senyora Emerenciana*; i ella diu, bleixant de trista joia —*Ah, els dos... els meus dos... Vull dir, dos dels meus poetes preferits!* I mig ens presenta, o ens mig presenta... —*Mili... Quiteri...* I el jovencell i eu ens esguardem mig empegueïts, amb mitges rialletes sense significat, i ens fem mitja capcinada, i a mitges ens atansem, i a mitges aixecàvem la mà sense mai aixecar-la del tot... I ja mig ens ignoràvem, i jo els feia adéu amb la mateixa mà, ara una mica més aixecada, i s'escau que el jovencell surt amb pressa, gairebé alhora, potser tan mig tipet com eu (tret que ell hagi pogut emblar quelcom més substanciós, i llavors ix de l'empori diguem-ne tipot i tot), i encara ens diem mig adéu, tret encara que abans de dir'ns adéu del tot, el jovencell mig estossega i comença de mig parlar, i jo de mig respondre, com si estiguéssim mig enamorats, vull dir, potser l'un de l'altre, no gens segurs de re, és clar, i, sense gaires ganes... I tanmateix heus que ja hi som, que xerrem sense dir re, com hom sol fer amb coneguts molt circumstancials... Fins que el jovencell es decideix i gosa i diu que —*Oi que fóra avinent que esdevingués si fa no fa el vostre deixeble, i doncs que col·laboréssim en l'elaboració de qualque mig poemari,*

fet ensems si fa no fa, a tres o quatre mans, com qui diu, o si més no, a dues i mitja... i oi, mestre, què us en sembla...? I el desdic, amablement, li dic *—Escolta, noi, on vas a parar, tinc seixanta-set anys; som de generacions ben diferents, no veig pas mai que...* I em vol contradir, això sí, modestament, sense pretensions, esborradís, i fa *—I doncs, escolteu... i* Els Pirates *i en Sun-Ra Carat...?* I no sé pas què vol dir; allò és collons enigmàtic, tret que supòs que deu estar enraonant d'un grup o altre de joves tocaires d'esturments qui darrerement s'han aliat amb un veterà de la cançó de qualque país exòtic... estil diguem-ne *Beatles* i... i... i com es deia l'hindú cacofònic de les cítares i els esquellots...? I li dic *—No, escolta; de tot això no en conec molla*, i és veritat que no en sé re, de tots aqueixos cantants antics, i encara menys moderns, qui foten soroll pels carrers i pels supermagatzems, emprenyant el públic, espatllant la vida de tothom una mica més... Mes ell hi insisteix, difident i tot el que vulguis, decidit nogensmenys, i fa, fa... *—És que, és que, escolteu... podríem fer un tan bon llibre, plegats... analectes, florilegi, antològic...* Mes li tolc el devessall, li dic *—Escolta, m'hauràs de perdonar, però...* I ara em distrac, romanc encantat amb les seues suaus contorsions... Car, xerrant xerrant, pujàvem a la seua cambra de bohemi si fa no fa poètic que ell tenia llogada a una dispesa d'allí mateix, no gens lluny de l'empori marejador, i m'ha volguts ensenyar alguns fulls escollits de la seua producció, i ens mig esteníem al llit esguardant i escandint sòpites línies... I, bo i jaient, com dic, se'm començava, el jovencell Quiteri, ell hò i tant, de despullar.. Com qui no vol la cosa... De primer la camisa, després la samarreta, els pantalons, els calçotets... Me n'adon que té pitets, que li vénen potser del fet que és tendral i grassonet, mes és cert que semblen pus tost de femelleta, de xiqueta d'onze dotze tretze anyets... I així, som-hi, anar fent... I traient-se com qui diu doncs el capoll dels vestits... com del cuc la papallona, o de l'ouet la marieta... el jovencell Quiteri, a poc a poc, mandrosament, m'ix Quitèria... I ah feble sorpresa...! Vulguis no vulguis, t'hi has de fixar, no pots evitar que l'esguard se t'esquitlli cap al seu entrecuix.... Un entrecuix sense vitet... Per comptes de cigaleta, ni que fos humil i atrofiadeta (com la d'algú qui conec), hi té una ascleta, i, enmig l'ascleta un foradet tot rodonet, molt petitet, com ara una xinxeta de carn, de cabota gruixudeta, perfectament regular... I li dic *—Ja veig que vols que me n'adoni que el teu sexe no era el que pretenies que fos; m'és vijares que segurament ets*

homosexual, i, ja t'ho diré, mes eu... barreges d'aqueixes mai no m'han altades gaire ni engrescades gens... I fa, finet —*Sóc asexual*... I em dic, ja ho veus tu, tinc tot d'una un "amic" (pitjor, un deixeble!) asexuat, doncs sí que farem goig, només em calia això... un jovencell mig singular, i mig content i satisfet de fer-s'ho veure. I reprenc —*Doncs, com dic, ja em perdonaràs, però si et penses que, com el cras embalum dels poetastres, tinc tendències homosexuals, prou vas catafracte, és a dir (com prou deus saber), prou vas lluny d'osques, minyó*... Amb allò s'enfelloneix una micoia, flascament, i diu —*Homosexual, jo, no; a-, a-...!* subratlla, en un quequeig ara una micota apassionat. Faig, abaixant el to —*Si fóssim més íntims et revelaria que quan la dona em fa xarrupar les lleterades dels seus "amics", ho faig per obligació, no pas per gust*. Mes ell encara hi és, mig cataplèctic, epilèptic, vermell, fotent una mica de por, amb els seus —*A-... a-... a...!* I que li dic, doncs, encoratjant-lo —*Ah...? Ah...?* I ell hi torna —*Asexual!* respon ara, com si diguéssim mig desrengat. Ei, i tanmateix allò seu prou sembla una miqueta un cony... incipient... diguem-ne, un primer esbós d'osca femellenca, de fetal conyet, o embrionari... mes ep, tant me fot, al capdavall, per què especular-hi...? De tota manera, ara, tot d'una, me n'adon encara que l'hora s'escolava i... —*Ai, tu, que faré tard...! Haig d'anar a cercar la dona, i haig de córrer força o encara rebré*... I he agafada la porta d'una revolada, i l'efeb criptògam i epicè, monoclí, ha degut romandre amb un pam de nas (a manca de púguer romandre amb un pam de... o amb tres quarts de... pixa, hà!), car ambtant, tot justificant a la babalà la meua deserció, com dic, m'he fotut a córrer escales avall... Fins que, encara corrent, tret que més fort i tot, per les avingudes, pels afores... aviat per la densa foscor i tot dels camps... enllà doncs de la gran ciutat que segurament que no veuré mai més... (o en tot cas no pas en aqueixos vuit anys vinents, car la dona ha trobada feina a una nova localitat... a tres quarts de quinze, o pitjor, a la quinta forca... i qui sap, qui sap...) me n'adonava d'un darrer nyap. I és que amb l'esverament i la conversa absurda amb el noiet tendre i estrany, oblidava de desencallar el cotxe, i ara com hi arribaré, on la dona para...? En aquell indret llunyà de casalot perdut on la dona diu que fa mig ioga, mig dansa i musica, o què em sé...? Aquell hostal rònec i pudent, entrevingut per maniàtics...? Doncs de quina altra faisó que corrent i caminant! Au, corrent i caminant de valent, això rai, quilòmetres i quilòmetres per qui sap quins foscs verals... que la serp inexhaurible de la nit no

atura de devorar… i encara tot plegat per al capdavall quin paper de ruc no fotent un cop més! No me'n cauran poques, damunt, d'objurgacions, aporrinaments..! Tret que ambtant aquests viaranys que no s'acaben mai, en la closa nit on no s'hi veu molla, i jo corrent-hi i caminant-hi alhora, tractant d'orientar'm… i no sé pas si arribaré, ja no dic pas tard ni aviat… si hi arribaré mai viu, vull dir… encara enlluernat i estabornit per les lluminàries i sorollades de la gran vila, corrent com qui diu a les palpentes enmig la densa fosca, havent oblidat el cotxe aparcat ja no caic ni on, em dic —*Carallot, i si mai hi arribes, al casalot maleït, com la hi portaràs, la dona, a casa, en acabat?* De l'emprenyament de la dona, qui en surt viu? A part que això rai, ja em veig mig menjat abans pels gossos qui no aturen de bordar embogits mentre vaig passant per endreçúries inhospitalàries… Fins que, encara sort, per un dels caminois estrets, de pagerol, la llum difusa dels llums d'un tractor lleuger, molt ample, que ocupa de marge a marge el tirany, i que es veu que de moment s'enfila cap on m'enfil… I jo accelerant-hi, cap a aquell raig de salvació… som-hi, som-hi, encara un esforç… A una respectable distància, al seu solc m'endoll… Ah, fóra de debò providencial que fes cap justament a aquella podrida acadèmia remota, i jo a remolc, culpable de moltes de cagades, mes almenys encara venturosament viu. Ja me n'empescaré, de crespes i complicades, per a explicar-li el cas, que la dona no m'esclafi a lloc. Li diré que lladres assassins em robaven el cotxe i m'estripaven, abans no havia pogut fugir cames ajudeu-me. Potser s'ho creurà… s'ho mig creurà… una mica… No pas per l'absència del cotxe irrisori, car qui es creuria que mai ningú me'l volgués robar, carraca que tothom s'abelleix de maltractar, llençant-hi gargalls, puntades, rocs. Ara, si m'hi esdernec… sobretot si ara caic dues o tres vegades més, i em faig si més no qualsque bons blaus i esgarranyades, hò! Ben escoixengut i boterut, amb prou bonys i nafres, seré molt més creïble. Apa doncs, patacada i amunt. Tinc més por (molta més por) dels orcs gossos, de llurs ulls, tot roents com brases en la fosca… gossos segurament antropòfags qui m'abuixeixen… amb llurs bavosencs rabiüts lladrucs que em fan saltar el cor… i llurs urpes que m'urpen amb desfici, cada cop més a prop, fins que m'heuran… i llurs aflats fètids qui a l'eriçat clatell esborronadorament se'm somorgollen… en tinc més por, com dic, naturalment, que no pas del tacó i tot que em fotrà la dona. Sort que en una de les caigudes he ensopegat amb un garrot… no podia pas haver arribat al millor moment… ja tinc les ferramentes incisives de

tres o quatre gossos ganuts rosegant-me les cames... el cul... el coll i tot... quan foten aquells monstruosos bots... Quines garrotades! A tort i a dret els n'etzib, i com ganyolen els malparits! Massa poc, així els esgalabrés tots plegats, maleïda raça d'àvols, infernals, diables sense cap raó d'ésser vius altra que de torturar els pobrets perduts! Tret que de sobte, ja hi som, l'esglai, em moriré! Un d'aquells gossos tan agressius, sense front... un d'aquells qui encara foten més cara d'animal que no els altres... un gos gris fosc, amb dents i ullals de sang mercès als llums vermells de darrere el tractor lleuger... se m'abraona al braó dret... i el garrot per terra... i si al començament semblava que el gossot només em volia fer aturar, sense clavar-me canines ni queixals... a poc a poc, quina angúnia, amb determinació, me'ls va enfonsant... i el braç se'm va fent malbé... i carallot que sóc, per comptes de pensar que m'hi va la vida, estic pensant que quina bona excusa no tindré ara... amb el braç fet miques... sense cotxe... perquè és clar que sense braç... o a tota esdevinença amb un braç espatllat, destruït, hidrofòbic... com podria mai haver pogut conduir'l...? Prou llavors ja faré prou pena per a estalviar'm el pitjor de la ràbia plena de corrosius capellans de la furiosa dona... I aleshores, ei, encara més sort en aquella tèrbola nit... Vés a saber per quina causa, tot d'una el tractor ha aviat un cop de botzina esborronador... com ara una mena de gemec angoixat estentori... i els gossos tots plegats s'han acollonits... inclòs el qui em tenia fotent-me el braç a bocins... i jo aprofitant-ho i corrent rai, esbufegadament jaquint-los enrere, ells ganyolant esmeperdudament, tocats per qui sap quina por supersticiosa de merda de gos... Al capdavall, el ponderós vehicle passava de llarg... però veia, com dic, amb les darreres clarors del tractor que davant meu s'allunyava... hi veia l'hostal entrevingut...! Ja hi som. Ara prepara't, Emili. La dona prou hi devia ésser, traient foc pels queixals, amb ganes d'acabar de trencar'm cada os encara sencer... Tret que no, ai, pobret de mi; segurament que he arribat massa tard... Car no hi ha cap llum encès... i totes les finestres cegues... Ja hi puc trucar... Això sembla desert, un casalot arruïnat, que fa anys que ningú no n'hi vol sàpiguer re... No, ningú no em respon... i, si no par prou compte amb el soroll, encara tornaré a cridar l'atenció dels gossos homicides... He jagut doncs amagat, tot arrupit, sota un pedrís, esperant-hi la matinada... Amb les primeres lluors he tornat a la vila que no hauria d'haver vista mai pus. I amb el cotxe merdós tornava a casa, amanit, com dic, a rebre de valent. És molt de matí,

tothom deu ésser encara dormint... Però no... La deessa també havia tornada a la insabuda... Ara mig despullada planxava a la terrassa... ha tornada més grassoneta, més jove, renovellada, com qui diu, vestida i tot amb una vella combinació de nou nova... Amb un barret mig mongol... castanya... com el que portava fa vint... trenta anys... amb els fils de llana al capdamunt i mig al voltant que el vent esbulla... I porta les mateixes ulleres rodonetes, tan bufones, d'antany... —*Ja t'has aixecat?* em diu; —*on has deixat el cotxe?* I ara tinc l'excusa, amagant-me el braç dret penjant, tot mig menjat —*Deessa, us he cercada pertot arreu tota la nit. El cotxe és a baix. Ni a l'hostal, on ningú tampoc no hi era, ni enlloc ni ombra de vós*. Diu —*Sí, era dia de festa per a ells; aprofitant que no tenia classe, havia tornat a casa molt abans, amb un "amic" íntim; ara li estic planxant la roba, perquè se'n pugui anar al despatx... Ja havíem començat de cardar i tot al seu cotxe, i se li arrugava tota... Tè, me'n vaig a despertar'l, acaba tu de planxar-li camisa, jaqueta i pantalons*... Quina sort, doncs! No se n'ha adonat de re. Amb la mà esquerra faig si fa no fa bona feina... Ni ell ni ella en acabat no se'n planyen... I cap a les sis quarts de set, els tres trets del triangle (eu el catet pus curt, ell bestialment hipotenúsic) ens dispersem, esclatats, disparats com viratons als quatre vents... Trifurcant'ns-e, idíl·lics. Ell cap a la feina, a cardar-hi de baronívol directiu; ella cap al llit, a fer's una beutat... i jo, uf, amb prou feines, barrim-barram, cap a l'hospital... si els plau... que m'apedàçon, tat...? Que m'apedàçon... car malmès rai... tot i que (ben agraïdament) prou tot s'hagi acabat tan feliçment.

~o~o~

—[Semblant, ca, Eleuteri, aquest altre cas.]

Enlloc i presents

Perdut per àrides àrees de museu
sempre inadmès al nomenclàtor
sortint-hi en acabat per porta equivocada
sota la pluja mai trobant-hi l'automòbil.

On encabiré els dos minyons qui hom m'encomanava?
Gairebé no re no en reconec de la metròpoli
que tant han transformada
ni qui sap on som
ni si aquesta nit mai se t'acaba.

Si no et volen enlloc
si més no que a qualque indret o altre a ells els acullin.

Si mai n'escatíem els topants i no fèiem constantment ceba
o si tornés la llum o sabien els pecs adreçadors
de debò de què mai s'empatollaven...

Car sense aixopluc què fórem sinó víctimes nocturnes
entre les urpes i els ullals dels qui ferotges se t'abaten.

Tornéssim a lloc tornéssim a lloc d'una vegada!

Ai minyons tot fos tan fàcil; baldament hi som
sols si sabíem on rau aqueix vostre lloc que se'm fot fantàstic.

I si ens guiàvem pel més mocós ens enfonsem encara:
només tentinegem per velles escales per rels rosegades
cap a pitjors foscors de vies mortes
on ni trens fantasmes folls se'ns aventurarien.

Calléssim, tendrals, i ens volguéssim manumesos
seguint les dures injuncions de la sàvia deessa.

Féssim memòria i les solucions com brullols caplleven?
Som estàtues en la nit qui pensen...
(no pas en les ferramentes dels depredadors)
en les ales brugents de la delatora matinada.

~o~o~

—[Deesses d'horror, Eleuteri, sovint rai, com prou sabeu; n'abunden, vull dir, a un lloc o altre, sobtades, com bolets. I als carallets capsdeconys com jo, ens en toca com qui diu fortuïtament non-stop… Magnets per a aqueixa mena d'esfereïdor arquetip (culut i mamellut, musculat i geniüt) de colossal sacerdotessa retributiva, sempre presta a administrar sense romanços el càstig que la seua divinitat decideix de fer't merèixer, tat?
—Potser us en contaré un parell o tres més d'exemples…
—(*No m'hi puc estar gaire…*)
—Aniré de pressa; mai no sóc gens lat, com sabeu. Ja ho veureu, us resseieu; som-hi.]

—Tot just a l'inici del jorn, l'activitat s'embala; ella que surt amb son superisnell automòbil d'esport, i per les vies esperitades sempre hi condueix follament, de primer seguint el trànsit, sobrant tothom, mes de sobte travessant les mitjanes i anant contracorrent, contra els qui vénen cagant llets portant tanmateix llur mà, i de tots prou esquitllant-se'n, tret que molts dels contrincants se la foten entre ells tantost ella hi llampega, i naturalment sempre s'estalvia tota duana ni peatge ni indret de pagament etzibant meandres acrobàtics, i llavors arriba on volia arribar exactament a l'hora que ella s'havia fet el determini d'ésser-hi, i em jaqueix mentrestant sol i ben empantanegat, amb eu esguardant melangiosament per la finestra, ullant-hi descoratjadament el glaç panoràmic — tot ho cobreix, carrers i rierols tots blancs de glaç gebrat — el gran riu mateix tot també tot blanc i glaçat sòlidament — m'hi jaqueix tranquil·lament, despreocupada, perquè em baralli amb la rutinàries tasques — agença't, manel, que no ha estat re; sàpigues trampejar-hi, vida estimbada; acaba portant cadascun dels infants a estudi després d'haver reeixit a vestir'l, consolar'l, peixar'l, menar-l'hi a despit de tant de glaç, de tant de parany, de tanta de dificultat… pels rierols atorrentats que duen al molí, entre fangars, tenassars, gaures, avall, avall… fins a vèncer doncs tot obstacle… i de sobte doncs fent cap a la corda que penja de la rancorosa politja per a fer abaixar les rovellades aspes i tornar-vos a trobar a terra ferma, entre les guinguetes de les firetes ocasionals i els edificis d'estudi, i entre la marrida voluda qui tampoc no viu aventures,

immergida novament al sòpit avui de la feina mortífera, fins que no et veus les mans buides… i guaites entorn… de tasques despullat… novament inútil… Un més dels pencaires sense projeccions, expectacions, possibilitats… Shit! I per això, manoi, tant de córrer!

~o~o~

Jaqueix els amants en vastíssima tirallonga de cadàvers… esdevinguts *ambuts* [cadàvers bells i avinents (escultòrics) part de fora mes part de dins esdevinguts podrimener], cossos exhaurits, fets malbé, sense més saba… llurs mànecs desmanegats… llurs adés ardits ovopositors ara espatllats, migpartits, trencats en escreix… I ells mateixos… estesa a l'infinit, amunt i avall… els peus d'un dels buits ambuts (buidats de tot vim ni vigoria) gairebé tocant el cap del següent… cascun substitut qui fou del d'abans… ara tots igualment usats i llençats…

Dins son cony ultrazelós, molt destructor, tot de grans mànecs hi manegaren a lloure, a llur albir, mes ara… ah, deplorables… ambuts! Llurs famílies llagrimoses desfilaran en patètic seguici a reconèixer'ls, identificar'ls, endur-se'ls, sebollir'ls… I bona nit, bona nit.

Ella, flagell itinerant, quina altra contrada al món no devastarà properament? Mascles del món, ja heu begut oli, desgraciats!

(…)

[I ambtant mon maneguet… ell rai! Incòlume! Desert de tot esquer… enlloc picava.

Mon maneguet que el bòmbon, saps? Que el bòmbon.

Només té permís de ficar's a cap vesper… I doncs (no, gràcies!) (entre poc i massa!) (és com si diguéssim) (només té permís de ficar's) enlloc.]

~o~o~

—Volia pujar al pis de dalt a ajustar una mica la porta de la cambra i espiar-hi la dona i un seu amant qui ara eren junts al bany, i amb el soroll de l'aigua i el xipolleig dels cossos segurament no em sentirien espiar-los (ho tinc estrictament prohibit), mes abans ella m'havia ordenat que m'enfonyés de mantinent als hipogeus budells foscs del casalot i hi apariés la fuita de la canonada mestra que buida totes les brutícies a la claveguera; amb una feble lot trobava la juntura que deixava anar un ruixat de ximecs o escatxics i feia una idíl·lica remor contínua com la dels rajolins d'un espargidor de mànega d'arrosar el jardí, vull dir, un d'aquells aparells o fontetes giratoris, on els ocells vénen a banyar-s'hi i a rabejar-s'hi i esplugar-s'hi, i sovint el gat garneu hi intervé i sobtat hi instal·la la catàstrofe. Els escatxics em davallaven per la cara, tret que m'imaginava que eren el producte que suara acariciava els cossos de la dona i el seu drut tan tarzanesc. Si ell un Tarzan, la dona una Valkíria; autoritària, potent, intrèpida, de gràcia mes sobretot de músculs plena, com les que dibuixava en Frazetta. Ah que content, i com hi xarrup, delitosos ximecs. I ara trec el fil d'estopa i l'engrut i em dispòs a estroncar la mel dels rajolins... I tot d'una, aleshores, tastava què? Fel? Sang? Merda? Rovell? La bròfega minyona a la cuina hi renta les tripes del garrí del corral qui avui vol fer per a sopar? O al triturador de l'aigüera s'hi enganxa la mà? Hi tritura cap fetus que s'ha fet afollar? O és el podrit vell boig de les golfes, qui acaba d'anar a cagar? Ah, quin fàstic! Orxegant i patint, si vaig de pressa a obturar la fuita, collons! I ara a dutxar'm a baix, i no sé si tinc humor de pujar a veure si encara es banyen els atlètics, sensacionals, cardadors. Potser alhora tinc por que la valkíria, en els seus ferotges deliquis, no hagi tallat el cap a un altre dels seus tarzans...? Sempre em toca llavors d'anar a amagar ben lluny la feixuguíssima carcassa i el molt malaguanyat adorable cap escultural del campió destrossat.

~o~o~

—N’Aristarquet tenia gairebé dos anys i sos pares, quins crits. Es devien barallar al menjador. “Doncs si tant de fàstic et faig...” la veu de son pare, obrint la porta del pis. I llavors batzac, la porta que es clou. Silenci. El seu cor s’apaivagava una miqueta. Al cap de poca estona, ha sentit sa mare trucar una amiga. “Aquell malparit! Vull fotre el camp de casa! Em véns a cercar i t’esperaré a baix, que anirem a Atlantic City. Ens farem espetegar.” I ara quin daltabaix esfereïdor. Sa mare qui amb un martell, o amb un punyal de cuina, ho fa tot bocins, exultant com una boja. Llavors novament la porta del pis que esclata.

—I llavors els vagues sorolls de la casa, els sorolls de fora. L’ascensor, els camions, les sirenes. N’Aristarquet ha gemegat, ha pidolat, ha implorat més i més tènuement.

—Han passats tres dies. Ha perdut el coneixement, tancat en aquella cambreta on l’havien oblidat, pensant-lo adormit, absent.

—Sóc son pare. He tornat al vell apartament sense pensar-hi, potser per a recollir-hi quelcom, un document, qualsque provisions de boca, recapte en llauna del rebost, potser amb l’esper de cap mitja reconciliació; i et trobes el pis tot descurat, paperots part de terra, mobles estellats, i llavors, de sobte, me n’adonava, on és l’infantó...?

—Em tornava a l’esment que la seua presència m’havia mancat tots aquells dies, o potser era que allò tan pudent i rebregat, suara que d’esme havia oberta la porta de la cambreta, el meu cap resolia que al capdavall només podia ésser l’infantó.

—I ah malson, ho era! A qui li passava pel cap de deixar-lo enrere, l’infantó; i ara quina mala impressió de retrobar-te’l! Encara viu, tanmateix; amb prou feines bleixant; patint, pobrissó, primet, amb ulls patètics, tot brut, el cul tot cagat; ha endurats tres dies sencers sense beure ni menjar.

—I ara què fa? Un darrer bleix. Se’m mor a les mans, que sacs amb fàstic, llençant el paquet.

~0~0~

—[A Bangkok el '09, doncs, amb aquesta mena d'epíleg, oi?
—I vós que em dieu...
—Vidu de bell nou, amic Emili?
—I eu...
—Ah vós per ací a Bangkok encara, mestre Eleuteri! Doncs hò, i sí, vidu, vidu. Ja ho veieu, sant tornem-hi. Aquest cop del çoviètic escàpol, el seu gran amor qui llavors esdevingué són pitjor odi. El de la lletra fatídica, adu quasi fratricida!]

—El de la lletra fatídica, hò, el luxemburguès Lucreci?

—No, no; çoviètic, çoviètic; què hi empastifaríeu?

—Çoviètic? Som-hi, doncs si així ho voleu. Ara, çoviètics... de quins ni de quants no me'n record que me'n parlàveu? Hi ha l'estonià Estanislau? El georgià Gla... Glastònburi? El letó Liturgi... o Litargiri...?

—Teniu raó. El nombre atabala, àdhuc eu els confonc; tant se val, això rai, ara que tots som morts, tots parlem amb tots en català, la llengua perfecta. Sabeu què? Doncs això, diguem-ne de l'armeni Ermengol.

—L'Ermengol, ah, armeni.

—Com us vaig dir l'any '86 a l'aeroport nou de trinca de Jakarta, heus que un bon dia la dona torna de l'oficina i li tinc primparadeta, amb safata d'argent i tot (i jo un argent-viu de deliqüescent anticipació), la lletra darrera (que esdevindrà, llas, la darrera lletra) del seu amant més amant de tots, el qui amb perill de sa vida viatja de lluny en lluny a "occident" a cardar-se-la profusament i sobretot, tot fotent-hi d'espia per al uns i de contra-espia per als altres, alhora

doncs tan literari ell, sabent com sap armeni, rus, francès, anglès i català.

—Català per amor a vós, és clar.

—Clavada, la faldilletes, la femelleta de torn (servidora!) també té la seua influència en les àrees de la cultura, que diguéssim. Els catalans pertot lo món ensenyem el català, ni que sigui d'estranquis ni d'amagatotis, o que només al gos, o a les nines de les nenes; la qüestió és dir-hi la nostra, amb proverbis sens fi, i sempre adients com tenim; i tothom amb orelles percep que millor mai enlloc, i quelcom se'ls encomana, vós, quelcom de... radical.

—I vós, doncs, tot i que no hi pinteu re, alguna cosa hi devíeu tothora pintar.

—A tots ops. You bet. Sóc el qui raspalla i lubrica, sóc el qui passa discretament el ribot per tal d'assuavir les asperitats.

—I així que l'erroni Ermengol finalment l'ha palmada, oi?

—I tant. Era vint-i-tres anys més vell que no la dona.

—La vostra? La seua?

—Fiquem-hi de les dues, ca? La qüestió que culpa de la seua fou que la "meua" agafés l'emprenyament més virulent de la seua carrera d'amant qui ama i mana. Mai cap home, per alt a la vida que no fos, no l'ha aviada que abans ella no l'aviés. Tret del cas del çoviètic fementit, ai!

—La dona (la d'ell!) l'amenaçà de denunciar'l a les autoritats d'un cantó o l'altre si del seu cercle amatori la (vostra) dona no n'era defenestrada?

—Segurament.

—I com, si les tèrboles boires no m'entabanen... com em vau dir el

‘86, la vostra dona s’ho prengué horrorosament.

—No sabeu pas prou fins a quin punt!

—Ah?

—Ara ja es pot dir, tots plegats amb un peu i mig al sepulcre. De fet, vós mateix i tot, que em vau dir del vostre càncer el ‘86 encara sigueu d’aquest món vint-i-tants anys després...?

—Sí ves!

—Ens colgareu a tots!

—No, no, vós, vós. Sou vós, el vidu especialitzat, vull dir, l’especialitzat en viduïtats.

—Vidu dels amants de la dona, prou. Quants en duc, n’he sebollits trenta-sis, -set amb n’Ermengol. Demà hi ha la cerimònia. Si hi voleu vindre, per curiositat?

—No, no. No m’abelleix mai de bellugar’m. Sempre raent desvagadament a estacions i aeroports, veient com es desficia a mort el personal. Vàcua vacuïtat. Així la vanaglòria del món es va escolant, etc. Filosofant mandrosament com qui mandrosament se la pelés, prou em coneixeu.

—No pas que em plagui gens a mi tampoc, de viatjar. Vocació d’arbre, com sabeu. Mes qui representarà discretament la dona si no la representava jo? L’obligació pot la devoció, per als femelletes honorables qui encara som feliçment mullerats. I honorem els mestres presents i passats, a qui devem fins la mort i enllà submissió i obediència. Car si la dona ens domina, i no en som sinó tímid annex, ens domina amb el dominador de torn. I si ella no és gaire fidel a cadascun dels druts, naltres n’hem d’ésser doblement, a ella i a ells, perquè l’equilibri es mantingui i el caos no dugui el cosmos a l’abís.

—O quelcom de paregut.

—Potser us ho diré...

—Em direu...?

—La curiositat no us corseca? L'any '86 us deia que amb la lletra de l'uzbeq Usufructe el destí ens duia a la malastruga cruïlla dels quatre camins cap al mateix infern.

—Ah sí?

—Quina mala memòria, noi!

—I vós...? Usufructe? Ermengol? Armeni? Uzbeq? Tot i que... a hores d'ara supòs que tant se val tot.

—Era molt valent, això és el que compta. Tantost la veia, the knickers down, and som-hi, txic-txac txic-txac!

—Sabeu què? Ja m'ho direu un altre dia; faig tard per a una cosa o altra...

—No, no! Un segon més i tot és dit! Escolteu, *иди ты нахер!*

—Home, gràcies.

—*Que et fotin* (иди ты нахер), va mastegar com si mastegués podrits tramussos la dona... i va cremar a la llar la lletra tot just rebuda. Car no hi ha pitjor caos que el causat per dona rebutjada, com prou sabeu i han dit mants de diguem-ne clàssics.

—Lloc comú, efectivament.

—La dona russa de l'alt acadèmic çoviètic era qui hi escrivia sobretot (a la *lettre de cachet*, segellada amb la sang virtual del condemnat dins). Havia retrobat, retributiva, el seu home i, espeleòloga remenamerdes, descolgades fotos i lletres molt denunciatòries ni

pregonament desades. Amb quin al·licient ni baveig incondicionals no s'abocava, tàvec, borinot atret per la corrupció, al femer del calaix secret de l'escriptori, on en un clotet amb les urpes roents del desig foradat, no se li ajocaven els papers letals! No sé si trobeu prou higiènic menjar merda, mes us diré que n'he menjada a carretons... i més n'hauria menjada per a salvar'ls. Debades, ai! Car amb difusa histèria, la immunda assaltant, amb típica brutalitat de ximpanzé adoctrinat, es llença al podrimener de la correctitud, de la com-calitud! Bevent, prostrada, cossis curulls de molt moral rancúnia, la digníssima boja, per comptes de fer bonda i pensar que viure és quatre estones i que tota tempesta s'acaba al bon temps, i anar fent, i au... m'agafa l'Ermengol pels collons virtuals i li diu, *O signes, gamarús, i afegeixes de pitjor en aquesta lletra de rebuig ineluctable... o la txeca a l'ambaixada t'heu ipsofacte!* Veureu miracle, el gran cardaire tan ardit ni conqueridor s'acolloneix abjectament. Típic. Signa, i amunt. I la dona us la crema, la lletra que condemna a mort l'altre Aristarquet, i s'ha acabat, ja no diu re, mai més no se'n parlarà.

—Quin mareig, senyor reig!

—Mani?

—Novament, crec que m'he perdut.

—Tothom se'm perd. Ploramorts, mon darrer avatar. No, home, us deia que si la folla maniàtica hagués fet bondat... Car, mireu-me, oi? *Fent bondat i anant-hi amb prou mònita, tothom si fa no fa rai que et bentracta!* No pas?

—Què em sé?

—Codi genètic, test de paternitat... Ara n'està del tot segura, que l'altre Aristarquet és el fill del "rus". És un xiquet molt "electricista", li abelleixen els llums. Doncs bé, li amaneix ben amanits fils nus a la seua cambra... De què voleu que me n'assabenti ambtant si m'ha tramès fora a fer-li qui sap les tasques? Compra'm això, allò, andròmines. Deleix les traces... saltaran els ploms... Tantost arribava tot carregat em diu que ha rebuda una trucada de les

United Nations, i és veritat, és clar; tots els esclaus ni aups, tots els solcs delators, senyors inspectors, via fora, tots els detalls incriminaires que durien a la seua persona desviats per les circumstàncies d'un món en ebullició; matances arreu, genocidis rai, cataclismes, i calen ments i sensoris desperts com el seu, i hom l'espitxa cap l'indret on l'acció és més brutal... a negociar-hi, magnífica encantaire. L'infant qui tingué amb el çoviètic es trobava a la banyera... un bany a deshora, havent mancant per collons el Kindergarden... Mentre m'ho diu, que se n'ha d'anar, davant meu, mentre jo endreçava les compres inútils pels prestatges, el fa sortir i l'embolica amb una tovallola ja xopa i me'l tanca a la seua cambra i li diu "Eixuga't i vesteix-te", un xiquet de tres anys i mig, i ara em diu que l'assisteixi que es vesteix cuita-corrent per a anar a New York... I que l'acompanyi amb el cotxe a l'aeroport i que li digui adéu tot educat. "I el xiquet... i el xiquet...? Tot sol...?" no gos a dir, car qui la contradirà? I quan he tornat, és clar, l'altre Aristarquet te'l trobaves tot electrocutat. És culpa meua, això sens dubte, tots els inspectors del crim pla se n'adonen, tothom ho troba palès d'allò pus... i la garjola (i m'hi toca d'ésser-hi no pas per primer cop per causes que ara no us diré, encara que també s'emparin a algun Statute of Limitations o altre), la cangrí, dic, no me la treu ningú.... i que (durant aquelles avinenteses som encara destacats a Hong-Kong) m'havia de durar pel cap baix deu anys llargs... és clar, si no fos que... si no fos doncs que *fent bondat i anant-hi amb prou mònita*... m'hi treuen amb encara no pas quatre anys complits. Ara... Si n'he menjada, vós, de sangosa merda... com veieu!

~o~o~

—Vocació d'arbre.

—Arbre sóc, cedre... estòlid... inscrit amb críptics signes inspiratius... sempre amb les branques esteses als quatre vents, per forts que vinguin... i oferint aixopluc a tots els ocells passatgers qui s'escaiguin de tindre'n fretura... mes al capdavall indesarrelable... això també, car... desarrelat... ràpidament em migr, pereixc.

~o~o~

—Arbrissó cedrí escanyat, asfixiat, seduït, pel vel·leïtós claveller.

—Estrany paràsit claveller qui torna d'enfilar's al voltant dels arbres més ferms qui abandona xuclats fins a l'exhaustió, i d'on es desix sapròfit per a envolar's màgicament i múrria, sense avís, cap a cap altre tronc poderós... qui aviat no haurà esdevingut sinó corcada llenya.

[—Et put l'alè, em deia (com ma mare adés), parla'm només si duus entre les dents, a mig mastegar, una tigeta de girofle.]

—Beutat exterior de la jungla despietada. *Gaudim-ne...?*

—I tant! Què altre si doncs no?

~o~o~

—Eleuteri, la dona s'aixecava les faldilles, es tombava una mica, de mig cos cap amunt, es vinclava lleugerament envant, i mostrava el seu bell cul cobert per les impol·lutes calces de cotó blanc, i ara, amb un somrís, s'assenyalava el sacre indret del cony, i així, amb el coll tombat graciosament, deia... *—Aquest és el sant greal dels collons, el nectarífer ans panaceic got pel qual tant no s'esdernegaren ni tant no cercaren pegues legions de pàmfils cavallers mai sense cap idea ni esclau ni clau, pobrissons*.

—Atès que ella son cony és el greal, jo ja ho he trobat tot. Mai més re no he cercat.

~o~o~

—Sóc un tocat del bolet.
—*Et pour cause*, Eleuteri, *et pour cause!*
—La dona em va dir... —*Ets merdós boletet (pet de llop, pixacà, moc de bruixa, vit pudent) qui només pot viure a la meua ombra. Assaja d'ésser'n un de ben benigne, no fos cas, car per poc de verí que ragessis t'hauríem de trepitjar sense compliments*.
—Amb això, només sé que al camp, a l'aire lliure, és on millor no em trob; lluny dels traüts, tragins, tragits i tràngols de l'aixafadora "civilització".
—Per muntanyes i prats i vessants verds verds, sota cels blaus blaus, la dona sempre sap on va, amunt amunt, sempre petjant ferm.
—I eu, és clar, darrere darrere, a baix a baix, per ombres, rebufegant, sempre a trenta, o quaranta, o cinquanta passes... I on vaig? Què vull? Què hi faig? Pas que ho sé, ni idea ni clau ni esclau. Només sé que no puc perdre-la d'ull, o ja he begut oli bullent.
—L'únic propòsit a la vida és no perdre'm, és a dir, perdre'n l'ombra salvadora que molt generosament no em fa. Car si mai perdia la dona de vista, on sóc? Perdut ans desolat! Perdre-la vol dir trobar'm de sobte sol, indefens, inútil, fastiguejat i repel·lit per mi mateix, maleint el meu massa malastruc destí. Què hi sóc, enmig d'enlloc? Merda abandonada a la muntanya, buina pútrida pútida coent roent... *No em remenéssiu pas que esclataré en flagell!*
—I ningú al món no corr més perill que els inservibles. La societat "civilitzada" sempre boja per tal d'anorrear'ns com més isnellament millor.
—Ah que em digui cap dia que no servia per a re, ni per a anar als enterraments dels vells amants! *Non servis*, gamarús!
—Som-hi, ja hi sóc. Frèjol bolet trepitjat.

~o~o~

—Tres reapareixences, Eleuteri.

a)
—D'estudiant a la gran vila, sempre hi visquí a dispesa. Dispesa on em volien, dispesa on, al cove de la roba bruta o dins la màquina de

rentar encabida dins l'excusat, hi ensumava amb unció totes les calces brutes de les dones qui també hi fossin, en aquell pis. Totes les dones les coneixia per les oloretes més íntimes, tot i que molt vergonyoset mai no gosés ni aixecar gaire els ulls quan hi passava devora, vull dir, de cap de les aromàtiques mestresses. Nitament me la pelava, tret que mon company de cambra, invariablement fumaire, petaner, groller a més no púguer, sovint em distreia de la delicada tasca, de tal faisó que per a de debò fruir en tranquil·litat de la presència femenina de trast en trast queia malalt.

—Malalt em venien, com proficus gombutzins, les imatges nues de les dones ensumades, llurs estofes excrementícies duent-me a alçades paradisíaques d'orgasme amagadet... i, el fet fet... veieu-me, ai, embolicant-ne en acabat les fètides bromeres en cap mocadoret... que llavors llençaré a cap paperera... un dia on, reviscolat, per vila tornaré molt furtivament a caminar.

—Amb tofudes orelles de binturong i amb la fotuda cua doncs degudament prènsil, parava compte mentre me la pelava, *soi-disant* malalt, que cap de les fragants femelles qui rondaven per casa quan tots els mascles eren a la feina, no fes cap a veure'm si m'havia ja mort, o em duia, plena de pietat, cap mica de peix bullit perquè em refés. No fos cas que hom m'enxampés, rudimentari, fetal, molt espiritualment promiscu, pelant-me-la abassegat per sensibles imatges de les dones de la dispesa, nues i exposades, amb totes llurs flaires i ambrosies volant-me pel magí com tangibles aurèoles de cap sant Serafí carallotet.

—I un pic escorregut, com dic, com començava allavòrens l'angoixa! La recança, el remordiment. Que cap d'elles no s'ho malfiés (que pecava tan egrègiament a través llurs pornogràfics eidòlons o ectoplasmes o representacions tots plegats de tan marejadores sentors cafits) i en cerqués retribució, i tornés doncs com un llamp en forma d'espasa de foc... de cap de cap... de cap cap a mon llit de lacrimabund moribund... a demanar-me'n, letal, raons; que cap nimfa aparentment equànime, doncs, ni cap assedegada làmia ni bogeta assassina no fes doncs cap ara, *vengeresse, à me foutre au* taüt.

—I prou em deia —*Apaivaga't de ganglis, minyó*; poc hi reeixia gens; del pitjor nerviosisme reu, sabent del cert que se m'atansaven terribles represàlies, ensopir-me no pas, car em pensava, encontinent de pesar la primera figa, pres per tants de dits com arestes a l'aquari, i tot seguit escorxat i esquarterat, tothora inerme dins el son traïdorenc. I, tan tens, queia doncs malalt de debò; la pell se m'omplia de nafres, llúpies, volcans; els constipats budells per quin abrasiu repertori de serioses ans mortals retroactives obscenitats evolutives no es veien insomnement assaltats; les parts eròtiques pitjor, sinistrament subjectes a fragmentacions i a anguníoses obliteracions, de tal faisó que al cap de no res no me'n sé trobar ni traces. Somnàmbules han fotut lo camp.

—*Què se'm deu menjar?* persistia a demanar'm a través buits temporals de consciència, car la meua identitat s'havia anada, amb tot, extraviant, esbarriant, esgarriant... en mants diacrònics substrats, sempre embarassada, empegueïda, avergonyida... per la tanmateix impermanent memòria. En tot cas, cert que certes distants assumpcions se m'estaven menjant el cor cirròtic amb una facilitat abismal.

—I em penedia doncs de tot, i queia de genolls i pregava als desconeguts idiosincràtics mecanismes còsmics que pogués mai, si us plau, assolir un mòdic bri de perdó; i em volia metamorfosat, insecte repel·lent, amb les antenes eixutes i trencadisses, i el punxó del cardar escapçat per sempre pus; i avorria les viroses nimfòmanes, collons, amb quin zel!

—I m'aixecava, caigut en eixorquia, espellifat empelt per la pota de l'esquirol comatós i i trufà i fraudulent fet tombar part de terra, i orfe i xarxó, de tot pesquis camús, gens esmolat, apareixia fantasmal, i entrava a cap cambra de dona esfereïda i eixia al balcó d'aqueixa ben llepada dona vella, i de la barana estant, leri-leri, si caic no caic, atalaiava mèlic antifònic elegíac les esteses ruïnoses de la ciutat morent.

—L'endemà invariablement m'havien llençats els quatre trastets barrim-barram a la vorera (la cítara en sis bocins), i l'home de la patrona m'havia fotuda una puntada al cul. Sense casa, de bell nou

som-hi; a trobar a cap paperera cap diari llençat i a cercar-hi anuncis de dispesa amb lloc lliure. El diari torcaculs sempre era el mateix. Un diari fet per feixistes “moralistes” només per a ús de ximples i ignars; *la Mà Nana*, es deia. *And what kind of a name’s that for a piece of such sorry bumpf? The fucking Dwarfish Hand...?*

—Al cap d’esbufegada estona, trobar trobí quelcom. *Voilà, votre majesté, Qarlès Leqouillon se présente devant sa reine*, que li dic a la nova dispesera, i no sé per què, però em sembla que se’n sent afalagada. *Ai que ens entendrem i tot!*

—Més tard, nogensmenys... On he caigut, desgraciat? Jo qui em pensava perdre la virginitat i àdhuc cardar pler ara, al capdavall dels capdavalls, i sobretot sense culpabilitats, car tot ho hauria fet guiat per dona madura i búlgara, i aquella búlgara senescent arribada la nit se’m torna enigmàtica, se’m despulla com arbre mort qui perd la darrera fulla, i més que no pas dona, és enrancit esquelet, de desumflats pits, amb mugrons pampalluguejaires que es belluguen de dalt a baix i de baix a dalt, de tal faisó que tantost en té un tapant-li un ull i un altre assíduament burxant per fotre-se-li forat del cul endins, com té l’altre sortint-li de melic i l’un baixant-li com moc.

—Ai ai ai, que no sé ni on amagar’m! Sóc obès gimnasta qui titànic canta per a espantar la por. I em diu: *—Com em desil·lusiones, marrec; un petit càncer tant t’ha d’acollonir!* I se’m vol abraçar, i conec que és mendaç malastruga psicopompa, una d’aquelles tètriques deesses bordes qui per comptes de guiar els tendres inexperts per les sanitoses vies del sexe, et guia, difunt, al merdós reialme infernal dels morts. Quina merda, vós!

—Espampolat que li sóc, nu com cuc restret, retret i escarransit, amb els prènsils circells dels seus dits xucladors com dentalludes sanguinyoles qui bdel·latòmiques, àgils, se m’atansen a escanyar’m, ara posseït pel pessimisme, què faig...? Aquest és el preu que ha de pagar la jovenesa quan es gica enlluernar pels misteriosos closos sexes de les dones! Sense haver cardat mai, em moriré cardat! Històrica culminació de l’il·lús esteta qui hemolàcrim es veu a la

cabdal cruïlla que hauria pogut portar la seua tita d'hittita al paradís sense semàfors ni d'altres rucs obstacles policials del primer cony... i per comptes (llas!) l'hi duu a l'atzucac de la rovellada mort xorca qui cap sentit ni elegíac panegíric no pas que molla tampoc no es mereix.

—I ambtant tinc la collonada a mercè de les urpes de la bútxara esbagotaire; quin òbol es veu que no vol? un ou? en tindrà prou? Un ou no em fa gaire; els dos, vós, una mica més. Tret que si cal pagar'ls per a salvar la resta de la pelleringa, endavant; seré la saltarel·la qui envescada prefereix ostar tres potes i una ala de la seua carlinga i salvar volant la resta dels atifells. I ei, lliure d'amors, lliure de merdes, aitambé! Em dedicaré als daus, o a enconar extraterrestres (llurs secretes pol·linitzacions), o a col·leccionar succedanis, o fotré de monjo al Tibet.

—Em vaig despertar i hi havia llefiscositats de la psicopompa espargits pertot, al llit i a les parets, i sobretot arreu de mon cos; se m'havia desfeta, fosa, com dic, en mocs. Per sort, sóc Peixos i d'ací que no m'hi negués. *Impervious to drowning — I'm a Pisces*, vós!

—*Succubi are adhesive and lurid*, com sabeu; enganxifosos i malaltissos, els súcubes, com sabeu, i són flagell i contagi nauseabund; us encomanen un fàstic etern a la cosa del cardar i fotre. Mai pus no ho he fet ni intentat. *Què se'm deu estar menjant...?* Sempre la mateixa impressió. Ruc que sóc, ja ho sé.

(...)

b)
—Això és el que dic, que quan en Jòixua Pènsum era estudiant a Màntxestah, tot passejant poèticament de nit pels rònecs suburbis, es va trobar amb una desconeguda. Na Clítoris Simbomba, es veu que li va dir que es deia, i afegí la suosa matrona que fugia de son marit tot trompa i pet i pitof, el qual tot d'una l'havia volguda atupar per no pas cap raó del món, pobrissona. Volia entrar, la Clítoris li deia, a ca uns amics, qui també devien escorxar el gat, i que per això

no la sentien, i li va demanar, a en Pènsum pansit, si no podia doncs escalar fins a llur finestra al tercer pis, on devien doncs, com dic, dormir-hi com lirons, i si arribat a la finestra, sense perdre-hi abans la vida, si no podia així mateix llavors entrar-hi, i eixorivir'ls prou que si us plau li llencessin la clau.

—En Jòixua sempre galant amb les dones, li besà els peus qui pudien a merda de gos, i començà a enfilar-se heura amunt. A mig camí, si caic no caic, sentí a baix na Clítoris aleshores saludar bonhomiosament un parell de paios qui arribaven cantant. Es tractava d'en Wíttol·ly Mec, el seu home, i un amic llur, en Janga Repèl.

—Mig davallant mig caient, en Jòixua Pènsum veient que la dona se'n desdeia i l'oblidava, girà cua perillosament i tractà de fer cap a terra. Sort que tingué amb la interrupció de baix, car els de dalt es devien haver despertats amb les cançons i, malfiats, ara l'apuntaven amb una escopeta.

—Els tres de part de terra se n'anaven rient. Tot d'una en Repèl, però, es va tombar, i davant la Clítoris i davant el Wíttol·ly, va dir (abans no l'oblidessin tots plegats per sempre...), va dir a en Jòixua, qui tocant pirandó mig queia, entre acollonit i esbufegat...

—Perdona, manoi, prou sé que tenies intenció de cardar-te-la en acabat de fer-li el favor... i creu-me, tot això que et perds, car ningú no carda millor que na Clítoris! Ei, coratge, tu, un altre cop serà!

(...)

c)
—Quan era jove i mesurava pisos amarinat a molt baix preu per la Casa de la Vila (duia carnet i tot, signat pel batlle mateix), per tal d'en acabat poder (els buròcrates) ficar'ls multes (als propietaris), si mai resultava que havien construït qui sap què sense permís... un jorn d'estiu cap a migdia havia pujat a un terrat... on, després

d’haver’l mesurat… bo i repenjant-me al parapet, vaig veure a un dels balcons de baix una dona jove asseguda part de terra, d’esquena a la barana, prenent la fresca i sargint, amb un infant de pit que tenia dormint al costat. Portava la dona un barnús lleuger, i amb la calor que feia n’havia apujades les faldilles fins a mitges cuixes.

—Bavejant, alfarrassí on fóra localitzat el pis, i il·lusionat hi davallí.

—M’obrí la porta la casolana beutat. Li mostrí el carnet i li expliquí el cas, i em va dir que entrés, i que fes a mon plaer, com manaven els cànons, ara que tampoc sense fer gaire soroll, si es pogués fer, pel fet que el nyec clapés al balcó.

—Vaig treure’m les cintes de mesurar i feia veure que mesurava parets i finestres per les cambres, i la dona m’era prou a la vora mesurant ella què cony m’enredava, i adesiara heus que es gratava el cony a través del fi teixit del barnús, un barnús de seda o de material paregut, tènue i primet com conopeu, o mosquitera, on tot es marcava ben palesament, sense gicar dubtes, vós — mugrons, natges, melic, pentenill, ascla del cony i tot, amunt bah! I era evident que davall anava nua, que no portava damunt cap altre fil de roba; ni sostenidor ni calces ni collonades…

—Els fregaments del gratar-se el cony amb les ungles damunt el teixit fi i damunt els pèls del cony (el pentenill) feia uns sorollets evocadors… i el cor se m’accelerava i la xil·la se m’eixorivia i se m’esbocava…

—I entrava en conflicte i em demanava si la dona calda potser, amb aquells frecs tan seductors, no em volia fer entendre que volia que fes un primer pas devers la possibilitat que, ben demanada, tot seguit se m’obrís de cuixes i poguéssim cardar allí mateix, mentre el nyec bordet al balcó somiava.

—Llavors vaig identificar els sorollets, el significat dels quals alhora em ballava feia estoneta pel cap; els havia sentits al camp, prop d’un ramat de cabres; ve-li, semblaven talment esbiecs, el (diguem-ne) belar típic de les cabres.

—Em vaig dir: —*Son cony, si esbiega com cabra, en deu pudir!* I allò encara em feia trempar amb més il·lusió.

—Al capdavall, estireganyadament, estossegant, fent-me una miqueta el tímid terminal, estrebant la beta de la cortesia, exagerant la delicadesa, uf, gosí demanar-li: —*Veig que us grateu en delitós indret, ma dama; potser us sabria, amb el vostre permís, alleujar'n la pruïja.*

—No és pas el parruf qui em pruu, i en tot cas no pas per verriny, carallot; em respongué. *No en sents pas els esbiecs...? Són cabres!*

—Ah, eren cabres, cabres de les altres! Cabres d'aquelles tan petites de qui les llémenes tant no se us mengen i us desmengen.

—Ara hi queia, encara pus empegueït. Era una dona amb cabres vora el cony. Com tantes llavors! Res a veure amb cap desig que me la cardés in situ, pobre de mi.

—Encontinent, vós, com me n'acomiad! Amb cua de moltó, escarransidota entre cames, i acollonit, i disculpant-me profusament, només havent mesurada un cop més la immensa llargària (eh?) de la meua estupidesa.

—Sí ves!

~o~o~

—Quan et fas l'humil, ran de terra com un cuc, si alces els ulls parant compte que cap peu no et trepitgi, veus tanmateix el paradís de molts de conys.

~o~o~

—Ah les meues ineluctables tendències selvàtiques, boscanes, nemorals, salvatges, brutals...!
—Que bé que hi estic amagadet sots les faldilles de les dones!
—Entre cuixes petitet, respirant-hi molt a fons l'ambient del bosc despietat.

~o~o~

—*A pare gelós, fill cuguçós*, dita incontrovertible.
—Fes com fiu...
—*Pren sempre partit per la mare, de totes les dones epítom, i de qui les cuixes s'eixamplen per a rebre-hi milers d'erts vits*.
—I atenyeràs un mòdic encet devers la perfecció.

~o~o~

—Fes bondat i assumeix-te masoquista si el sàdic transitori tanmateix tria (tot i la teua bonesa) de maltractar't.
—El mot clau, Eleuteri, és "transitori". Si tot passa, i l'avolesa, tot doncs, tard o d'hora, torna a la calma del goig natural, del cos bestial temporalment dejú de perills.
—Això rai.

~o~o~

—Amb ella a casa, no gos pas fotre mai el gos — al contrari, pencar rai, cal, sense atur.
—És que si al ver començament dels nostres jocs de dominació i submissió... em pensava com un ruc que potser anava tot una mica de conya... i la cosa potser podria esdevindre reversible...
—La puntada als collons em va convèncer que, amb ella, en aquestes

qüestions, mai no s'hi riu.
—D'acord amb el Principi de Dissonància: *—Si no fas allò que creus, acabaràs creient en allò que fas.*
—I així, envescat, fins a l'infern del darrer jorn, Eleuteri.

~o~o~

—Sabeu què, Eleuteri? Sempre m'ho dic: *— No et vulguis important ni encara menys interessant...*
—I ningú no t'emprenyarà gaire.

~o~o~

—*Tu est dans ma poche*, em diu, i que em porti a la butxaca per a fer'n de mi el que li roti, tanmateix em protegeix talment com si em deia que sóc sota la seua reverenda ègida.

—Abans al capdavall el venerat propici objecte no esdevingués (tercerament) sacre tapaconys portat per les paies més ben parides i agressives, l'ègida de la deessa (Atena-Minerva) originalment consistia, com sens dubte sabeu, Eleuteri, en una bossa màgica de pell fina de cabra amb qualque serp dins i amb un cap de gorgona brodada al davant. Això esdevingué segonament... bossa màgica; car, encara més primitivament ni primordial, primigènia, l'ègida era la bossa de pell fineta, i ausades màgica, i de perfums torbadors i oraculars per antonomàsia... ço és, el cony, és clar!

—El cony és bossa màgica qui desa tantes de serps (o punyents cigales) com vol, i per als cuguços i cagadets com jo, per als tímids i pipiolis, per als infants i aprenents qui comencem d'ensumar la màgia dels òrgans divinals del cardar... el cony i son ull eixarmador són terrorífica gorgona qui, tantost ulles, et petrifica!

—L'ègida de la deessa, tothom s'hi embadoca (milions!) i son cusc

cuguç puerilitzat, pèdic, retropedomorfosat, i de totes totes capat... s'hi embadoca encara més embadocat que no cap!

—Cert, son santíssim cony sempre m'ha petrificat, gorgonitzat! Les serps innombrables qui n'han tret i en treuen lo nas mocós com xurriaques de batre'm, m'han portat recte d'allò pus, i m'han hipnotitzat i dominat i fet anar de bòlit, com bavós lacai hostilitzat per enartadors ullals que em galvanitzen icors i sangs, nervis i tendons, neurones i mandangues. Sóc esclau de la conyal gorgona i de ses gruixudes serps.

—Sapiguéssiu doncs, si us plau, que la deessa no solament em duu a la butxaca, per al que se li ocorri de disposar; de tant en tant, a més a més, m'endinya dures lliçons que sap que seguiré i obeiré amb totes les de la llei, i més acollonit que no pas cap ou en ascensor!

—I, com us deu ésser d'allò més palès, *obeir*, en grec arcaic, en l'idioma ideal per a les deesses abans els patriarques no ho podrissin ni empastifessin tot, *obeir* es diu *peidomai*... de *peido*, i per qualque mena d'analogia o altra, transformativament, *peido* te'l trobes anant i venint de bracet amb el seu mig amic *paidion*, aquest volent dir l'infant qui aprèn, és clar, l'infant en edat de rebre les lliçons a les quals cal sotmetre's i que cal doncs obeir ulls clucs i tot...

—I qui trobaríeu més obedient ni infantilitzat (alliçonat!) que no el vostre Mili Guç! *Slúixaiu, slúixaiu, Baguínia!* dic, totalment agemolit (i feliç).

—Em té a la butxaca per a despendre'm a lleure i a lloure... o per a perdre'm com cap copec qui sap on... o per a llençar'm i tot a cap embornal, o a cap reixeta rovellada avall de la primera claveguera, entre gargalls i palters de gos, dentalluts rats frèjols i famèlics, i carcasses malrostades, i mòmies i monstres, i brutícies rai, si mai això mig decideix de fer. Qui mai l'en desdirà?

—Sots sa ègida no em plouen sinó els rudes cops que mai no he mancat de molt injustament merèixer, sortós!

~o~o~

—Heu vists tots aqueixos productes que duen un *Proof of Purchase* estampat a l'envàs; això perquè el client estigui segur que compra el genuí article?

—Doncs igualment quan la dona apareix amb les noves delicades nafres pels frecs passionals marcats al finíssim cresp de sa pell amfibial. Duríssims ans brutals druts els seus, jotfot! A manta encetant-li marques de volàtil propietat, zones de fricció bategoses, coruscants.

—En romanc fetillat, fascinat, amorós. *Preuve de Jouissance*, em dic. *Prova de Goig* — cap dubte quant a l'ardor de l'acció. Qui hi fos al costat, mut encaterinat testimoni, ensumant-ne salivós l'espetarrec! Genuí article, indeed!

~o~o~

—Infantilitzat.
—J'ai besoin de faire pipi (fa la deessa ballotejant i amb una mà prement-se l'entreforc).
—Be my guest (badant tan ampla com puc la boca).

~o~o~

—Sóc adorador de serps. Ofiòlatra, Eleuteri.

—Prou sabeu de quines. Les dels pròstates (o, hel·lenament, campions) cardaires qui atrets hi picaren a palmar-hi.

—Adorí la serp qui l'esminyonà (o com diem els clàssics: *li tolgué el*

poncellatge); la serp qui la donà pel pompis (o com diem els clàssics: *la féu escardassar de bocadents*); i els milers de serps qui, en clàssic, *hi cogueren llur pa*.

—Mes sempre he colta sobretot la serpeta més fascinant ni embruixadora, la sàvia serpeta al bell centre del front de la fetillant gorgona qui intercruralment duu la deessa, el petit cimbell del clítoris, o munta o esquer del delitós parany que, com a àlfica dòmina, tothora a totdéu para (fem els clàssics: *amb fort petit cimbell els fa la dona en llençol caure*), per a llavors munyir'ls fins que la fins llavors campiona pròstata no els esdevingui figa seca, exhausta.

—I llur tàbida serp qui sap si mai es refarà del tot. Sols els més durs ni vers VH (vers homs) mai hi han mig reeixit fins ara. Serps les llurs qui mentalment encofurn en santificats fornícules o nínxols, com vers lars i penats de manta d'espelmeta encendre-hi.

~o~o~

—Mon uixor, na Minerva Mur, arcaica deessa immarcescible, sempre acomplerta ans majestàtica, a sa bossa em duu, perennement.

—Mon uixor son ègida son cony, son cony son sagrari, son sagrari sa butxaca màgica, sa bossa màgica son reptiliari, son ofidiari, son serpentari, son amfibiari… on em rabeig.

—Mon uixor son cony l'universal espermateca.

—M'hi té. Sóc l'embutxacat, dins bossa màgica, sagrari, espermateca, on en espermes o verins de milions de serps em rabeig.

—Ègida o bossa o butxaca màgiques on la deessa em desa, i on convisc amb milions de serps qui hi passen desembocant-hi llur

exquisit verí.

~o~o~

—Mon uixor sa cloïssa només esdevé de debò tastívola per a mi si amanida pel majúscul pebrer del drut.

~o~o~

—Elixir de cony espremut
em rejoveneix l'esperit —
millor que no pas cap vermut,
m'ompl genives, ànima, i pit.

~o~o~

—Oh, elitista, elitista; l'uixor n'és molt, moltíssim; ningú no la guanya a elitista.

—A part d'amoral, com sabeu, elitista rai, ferotgement.

—Si mai té una ceba al meló, re no l'atura. Com les grans emperadrius històriques, cruels conqueridores, de qui els ucasos anorreen ninots a barrals, només volia que sobrevisquessin els seus triats. Fa anys la vaig veure fer fer volar la sauna on hi havia fets encabir tots els menuts (eren set o vuit) qui haurien feta ombra als dos germans escollits qui havia suputat que esdevindrien, com ella, grans guanyadors. Les cendres dels horriblement cremats foren fems perquè millor hi suressin els sobrevivents. No és pas clàssica deessa, ella, per no re, vós!

—"*Els òvuls nus i les nuus*" — *Nuées, uves, et suffit, assez, ça y est*;

alternativament, "*Tot són uves, núvols, i amunt*" ("uves de llambrusca", hi diu al Tresor dels Pobres); a tota esdevinença, aquesta és una dita que, sense entendre-li gaire, li havia sentit emprar (si no pas sovint, dos o tres cops) aquells dies, i en aquesta escaiença cal dir que s'hi aplicava d'allò milloret, car al capdavall, vaig comprendre a què es referia...

—A la vida, els guanyadors com ella, pessiguen com qui pessiga raïms — les uves, com les úvules, les úvees, i els umbons dels mugrons o els bufons batalls (*ding-dong, ding-dong*) a les vulves — els millors grans per a cruspir-se'ls (o fer-ne el millor vi); i els pitjors (els dolents), hom, sense miraments, els llença a l'oblit del rebarreig natural... Mentre alhora tota mena de recança ni de remordiment ni de càrrec de consciència quant a allò que fóra ètic ni moral... tot aquell núvol difuminat, borrós, de conceptes inestables i sovint tan rucs... perquè t'hi capficaries? Talles pel dret, i amunt. No vols pas fondre't a cap aiguabarreig violent de precaris conceptes empescats, els nebulosos conceptes filosòfics, tan arbitraris i contradictoris entre ells, i de fet només existents com a excrescència fantàstica als sensoris dels empatolladors, sense cap essència real ni una a la natura, on tot és lluitar a mort per a sobreviure i per a fer passar al futur el màxim possible del teu moll, d'allò qui ets, perquè vols, impel·lit per la teua natura imperial, que al capdavall tot sigui (esdevingui) tu.

—Havia ella doncs llogat (amb una mica de sexe i força calers) un escamot de soldats de pas. Els va dir què volia que fessin mentre feia veure que hom la cridava a cap reunió professional bontròs cabdal. Com sempre, jo ho espiava tot. L'escamot de sis soldats feren esclatar el dispositiu de gas que escalfava el dipòsit d'aigua per a la sauna del costat, on hi havia abans fet encabir tots els menuts qui volia fer desaparèixer del mapa dels vius, per tal que no fessin ombra als dos petits electes qui considerava amb moltes més possibilitats de reeixir a la jungla despietada del món. La jungla del món, on, és clar, qui no corre, vola; i qui no menja, és menjat.

—Els soldats se'n reien mentre fotien el camp afetgegats tots plegats a llur tanc lleuger. Soldats de pas, invasors de merda, endavant i lluny, a fotre mal enjondre i pertot arreu. Ells rai, món cagarrinós.

—Qui pateix... (per no re, la veritat, car al capdavall què en trec...?) qui pateix sóc jo, Eleuteri; molt patidor, com la meua padrina; tothora un rosec de consciència del qual no sé pas alliberar-me... tret potser pensant en més pregones rucades encara. *Sí ves!*

—Lladronicis, homeis, esglais i troballes, fogueres... Welcome to the tunnel world, where the glimmer of hope keeps receding...

~o~o~

—Haig de donar una imatge al món assassí de fideuot massa cuit; altrament no tornaria mai viu del carrer.

—Sóc tan *anti*-, vull dir, de tantes anti-coses no sóc! Anti-gos, antimàquina que mai foti fum o soroll, anti-religiós, antibòfia, antiuniformat, antidiners, antiemmerdador del món, i, ni cal dir, anti-invasor. Tot i tothom qui m'envaeix el cos i sos eidòlons (mon *fravashi*, mon geni, dimoni, ma bombolla vital, mon envolupament)... Què hi fumbrem! Molt maniàtic, carallot de manguis.

—Només sóc pro-floreta, només sóc pro-passeig, només sóc pro-paisatge, només sóc pro-silenci, només sóc pro-meditació.

—A llegir llegums m'adon — *car cada mongeteta prou duu lletreta*.

—Tothom qui enraona "amb molta de raó" em nafra. Per excessivament betzol.

—Vull que les dones m'ensenyin sempre el cony, i envant. Fora màsqueres! Sinceritat!

—Cretins, creients, capellans, gent de bé, decents, honests, rectes, i tota bòfia i armat, i els insofribles xarnecs i infiltrats, com dic, i els bruts monstres dels sorolls, i les bestioles i bestiotes agressives, i

tota mena de gos, no puc encobeir-ne cap.

—Ara, només puc fer el paper molt bla del ruc, si vull viure un dia més, confiant que si tard o d'hora tot fot un pet, re en acabat no s'hagi mínimament arreglat, i pugui doncs tornar a piular, ni que sigui mínimament, sense fer gaire sorollet, fluixet, confidencial, com ara, d'amagatotis, secretament, que no em senti ni el coll de la camisa; ei, no fos cas, vós, no fos cas.

~o~o~

—Hold bravely on to your boner and avaunt!

—My boner on the banister of the bridge of life
Leading the way through the throng.

My dick the bull to whose horns I'm holding for dear life
toward the glory lurking in the gloaming far over there
where the horizon must end in some kind or other of…

Of… of… of what worthy upshot…? Paradise… vindication… release…?

…

Hold bravely on to your boner, hey, and avaunt…!

Avaunt, avaunt, and quit harrying your pretty head.

~o~o~

—Invent de la religió.

—(Si la deessa és natura, i la natura dona… els elements descordats els mascles qui me la violen.)

—Els mascles qui se'm carden la deessa em fan por. Quan, a tard i malmesa, torna la deessa de les estretes brutals dels mascles, sols ensumar-ne llur presència, veure'n les conseqüències de llur brutalitat, m'acolloneix.

—I, acollonit, n'esdevinc per a amollir'ls, adorador.

—Els mascles amants han esdevinguts déus.

~o~o~

—Segons feien els tractats de demonologia cretina, *et creixia una banya per cada manament violat*.
—Quins manaments cretins viola el vostre entranyable banyut…?
—Més dels que els cretins (molt diarreics en llur producció de manaments idiotes) mai no s'han sabuts empescar i tot!

~o~o~

—Com em plangués en acabat de les violències que m'etzibava un dels VH de la deessa… (amb ais rai, i quan em pensava que ningú no em sentia), la deessa Minerva, en sobreoir'm, per comptes d'afegir-hi a les garrotades, en un instant d'infinita bondat, trià d'explicar'm que tot el conjuminat rau en: *la cadena de les submissions*.

—Si sóc sotmesa al VH i tu sotmès a mi, és natural i de seny que la darrera baula que tu ets rebi un màxim de violència.

—Impacte augmentat a la cua del fuet impel·lit per la força acumulada del gros d'àtoms impetuosament empesos. O, ep,

quelcom així, si fa no fa.

—Tant se val; tot roman dins l'ordre correcte ans natural. Plànyer-se'n és anar contra les lleis divines de la natura... A part...

—(I ara prenia embranzida i esponerosament guaixava al seu dedins el pinyol de la molt ferma part de deessa clàssica qui la compon, la clàssica deessa molt magnífica a qui les revenges tant no abelleixen...)

—A part que és d'imbècils i de betzols i de beneits... i un exercici doncs fotudament banal i emprès del tot debades... inútil empresa de bètic, betós, betenc, betà... esfereïdora endemesa... greu caguerada...

—I mentrestant, com cal, reps i reps. Massa poc.

—Car tot plegat amb els esgaripets merdetes anuncies als quatre vents i és com si a crits demanaves que, com a càstig del plany malemès ans malvingut, hom hi empalmi, hom hagi doncs d'ataconar't amb un vast afegitó d'escreix... i encara que en acabat t'esgargamellis dient com puteta botxinejadeta... *fava, fava!*

—Entesos?

—I tant, deessa, i tant! I mercès, moltes, immenses, abassegadores, mercès!

~o~o~

—S'encadenen les veritats; s'encadenen els fets; s'encadenen els actes.
—Fins que les mentides, els fums, la pols... no fan cap a l'altre bec.
—I de sobte plouen cendres... i cada baula on és...?
—Què se'n feia?
—Foses...

—S'han foses i re no és connectat enlloc...
—On fins ara prou semblava que tot es connectava arreu i pertot.

~o~o~

—Només amor et guareix.
—Si tot apagat i croi, i pitjor, desesperat, fet espantall esparracat pels rodaments de cap... per torniols traïdorencs tramès esventadament cap al no re... cridant esbojarradament... raus morint-te molt involutàriament...
—Només amor, Eleuteri, *només amor*...

~o~o~

—Banyes, Eleuteri, *sovint m'és vijares que, en part, ho fa per caritat, de ficar-me'n non-stop*.
—Car quina casualitat que quan més angoixat no m'estic per la temença asfixiant de la imminència de la mort...
—Com ara màgicament, m'eixoriveix amb la revelació evident d'un nou afer amb hom desmesurat.
—Un altre drut d'espectacular dimensions, car Eleuteri!
—Re no m'eixoriveix davant la mort com el sexe.
—Quan em deu veure cridar de por, terroritzat per la presència de la mort qui se m'apareix tot d'una fent-me perdre el sentit de la realitat... quan, sense que em mogui de lloc, el món tanmateix s'enfuig, esclatat, crebat en mil bocins, i tot s'envola monstruós cap a infinites foscors, i crid, morint-me, crid... crid...
—*Mama! Mama!*
—Fet malbé d'horror, joguina als huracans, titella desmanegat xurriacat pels paroxismes del vertigen, on el món sencer fot el camp, zigzagant cap al lluny remot...
—I gisclant esfereïdament, m'haig d'aferrar astorat al primer objecte sòlid, el qual, horrorosament, llavors també es desferma, de tal faisó que se'n va al carall, volant, en onades folles com en tempesta caòtica de cosmos qui es desfà... en naufraig total... on cap norai no

roman a lloc, tramès a estratosferes com marejats coets de focs petarrellants...
—Ah, llavors...!
—*Que em mostri encara un altre amant... que així m'aixequi l'esperança del molt saludable vivent!*
—Caldria que fos desagraït ni suïcida, a part de pec sense remei, qui s'abstingués d'adorar deessa aital! No us pareix?

~o~o~

—Els cuguços "tenim" (diem *tenim* quan de debò *ens tenen*, mes tant se val), tenim sovint dones hiperactives, tiroïdals. Les encoratgem (és un dels nostres deures d'encoratjar-les-n'hi) que n'adquireixin pler, d'amants...
—Per tal de tindre, naltres, en acabat si més no una mica de pau per a prendre cura de les nostres humils ocupacions ni ínfimes afeccions, tirades, galivances. Altrament, és clar, temps, no pas gens.
—El nom en antic de *cuguç* era, com prou deveu saber, *cogotz*. Aleshores, com no ignoreu, cogotz volia dir alhora *cuguç i hipòcrita*... car sovint prou calia fer veure que ni te n'adonaves, de les banyes que amb no gaire intermitència et cardava ben clavades al front profús la bona dona.
—Mes prou te'n beneficiaves pler. No dic pas a tall crematístic, en forma d'incrementat capital...
—En forma de pau. D'estona de lleure, d'estona de dedicació a les tasques pròpies i prou. Afers de prou vàlua per a tu (qui sap si assaigs mig científics i tot) que altrament, amb la dona tristament dejuna de druts per a entretindre-l'en la hiperactivitat, no et pots pas permetre sinó d'esquitllèbit somiant-les, ca?

~o~o~

—Esdevenia de la dona sor/ i si en sóc sor en vull del món tot l'or/ i cada vit major blanc negre i llor/ i mai l'odi agressiu de cap horror.

—Em desfaig en dolces llàgrimes d'amor / mentre em decoren el front banyes de tor / *banyut! banyut!* fot insultant lo chor/ de gent fastigosa qui d'enveja es mor.

~o~o~

—Heus n'Ovidi, parlant d'en Proteu: —Et feien les banyes toro. (*Te faciebant cornua taurum*.)

~o~o~

—Ets banyut, perquè com al taure vençut [sia en el fet ritual de la tauroctonia (tauroboli molt més seriós) o ja en el molt més picant de la cugucia], t'hem tallats collons i cigala...
—O (ai!), carrinclonament o aixarnegada, "orelles" i "cua", saps...?
—Tot cuguç igualment sacrificat.
—Com si li tallaven collons i vit. Car no és pas ell qui els hi fica per a de debò pondre-hi. Prou que el drut hi ponia abans!
—I, un cop prenys, potser els hi ficaves, mes era com si el cony de la dona, en cloure's, te'ls arranava ensems.

~o~o~

—Banyes. Direu, si les banyes són per a intimidar d'altres mascles envers l'accés a la femella, per què justament qui en perd l'accés (el cuguç) hom el pinta amb banyes?
—Oi, Eleuteri? Les banyes del ren són armes tallants només aparegudes per a fotre por o fotre mal a d'altres mascles contrincants, pugnaços devers la mateixa femella en zel o estre o verriny.
—Per al mascle deficient, les molles banyes t'ofereixen tanmateix un accés d'estranquis, de sotamà. Al món de manta sàvia bèstia, les

deesses més deesses entre les femelles carden per plaer amb els déus més mascles, mes es fan concebre per maridets assidus i fidels d'allò més. Car preen prou llurs cries.

~o~o~

—Per què tant de dissimular amb la conversa que ens dons, si en acabat ens jaqueixes, mon amic i jo, pansidament continuant la fada discussió, per a anar-te'n, tret que no pas gens lluny, a les cambres del costat, on si mig trec el nas distretament per la finestra, curiosament mon llambrec ensopega amb la teua silueta a través del vidre enllorat de la finestra que toca la sala de banys...

—Hi prens una dutxa... no pas sola... amb una amiga, sembla...?

—No! Car, ara que l'amiga es mou, veig que és amic! Un alt homenàs de considerable vit!

~o~o~

—Casings of snakes everywhere you turn.
—*Maman* is shedding her *peau*.
—The beaus' *peaux*.
—[*Un terra de condons que tost netejaràs (veremaràs fent-ne tastets?), fins a la collita del sendemà*.]

~o~o~

—Amb braç robust, adient taconet.
—En acabat que ella em retrata amb sos molt exactes retrets, prou em conec ans reconec... humit humil *betaner* (beta petaner).
—Els semidéus qui se la carden, em diu que haig d'anar sempre obeint i colent, seguint d'en Ronsard l'emblemàtica ans lògica sentència...
—"*Poc sóc digne d'amâ'us, mesquí mortal; / A la Deessa és un déu que li cal.*"
—I tu no hi ets sinó per al servei

~o~o~

—Tot plegat deu sonar exagerat. Nogensmenys, hom es decebria greument pensant que tinc re de què queixar'm. A desgrat de tanta de percebuda inferioritat de relacions pel que fa al meu cas, re no em raspalla amb pues de ferro a repèl; al contrari, no em féssiu salivar, *pues de ferro, hà!*
—A part que qui sap els clatellots que em queien de trascantó; clatellots, o pitjor (si gens gosava plànyer'm, eh?).

(...)

—Com dic, tant se val; mai no he gosat ni gosaré de plànyer'm, Eleuteri; de re, de re.
—It'd be like a damned dwarf complaining that his mistress dwarfs him: *You dwarf me!*
—Really?
—Well...
—Really, I dwarf you! *You* ***are*** *a fucking dwarf!*
—Yeah, sorry.
—Oi?
—Fóra com un nan merdoset qui es plangués que la Deessa l'empetitia — *Potser és que m'empetitiu, Deessa*.
—De debò?
—Ves...

—De debò, sóc jo qui t'empetiteix? Ets un nan! Capdecony! No m'arribes ni al turmell!
—Hò i tal, perdó! (Tapant-me, com si em neixen tentacles, amb catorze o quinze braços i colzes, que no m'hi ploguin massa garrotades més.)

~o~o~

—Ama la DS que els vers homs la dominin, mes ama tant o més de dominar'm.
—Re no l'excita ni mulla part de sifó que com veure's posseïda pels VH.
—Tret que s'escorr molt millor quan és ella qui posseeix.
—I en això és on el cuguç serveix.

(...)

—Quan al capdavall el drut molt vigorós, en acabat de manta xingada, tot satisfetot no s'adorm, quin estrany costum, diríeu, el de la dona, qui ve doncs a trobar'm rajant bromeres i, estès jo de sobines, se'm carrega sobre, culivada, a la gatzoneta just damunt mon cap frisós... (straddled and pressed) (agotzonant-se'm i refregant-se'm...) perquè les denses bromeres, doncs, li escuri del trau... les saboroses cremoses bromeres... nèctars barrejats... goluda gola meua endins... (*et tous ses partennaires sexuels sont des alpha*, així doncs que xorrèstic rai...) de tantes de recents fervents amors.
—Xarrupa que xarruparàs, i ella escorrent-se'm, ara sí que de debò debò.
—Jaquiu-me ésser un bri sorneguer i dir que, si sóc intolerant a la lactosa, no pas precisament a aqueixa preciosa lactosa, si m'enteneu. Llets de milers n'he tastades, i apreciades pler. *Ei, més me'n ploguessin, vós!*

~o~o~

—Recorda: “*Sempre ets el segon*.”
—I mai no pots fer-la esperar ni un segon.

(...)

—Segon.
—Sempre tinc el número dos, és a dir, sempre sóc rere el número u; tret que sempre hi ha un número u o altre; algú o altre, prop o lluny, sempre *fa el salt* al número u.
—Sempre sóc doncs a la cua, estàtic, casolà, sense mai haver pogut accedir a l’accés que oferiria el número u.
—Tous mes partenaires sexuels sont des alpha…
—I sóc l’etern beta tibetà.

(...)

—De totes les lletres m’ha tocada la β. Prou puc, tanmateix.
—Lletra i lleterada de segona “mà”.

(...)

—I mai doncs no he pogut pujat al podi inaccessible de l’accés directe al cony.

(...)

—L’éternel bêta.
—Tu est mon... *tu est ma* partenaire référentielle, eux les partenaires sexuels et préférentiels. Toi le domestique toujours de service, eux les conviés au festin total.
—Pendant que tu est en acte de service, voilà, ton accès aux ragots est ton grand privilège.
—Prou puc, prou puc.

(...)

—Seulement n’ayant accès à rien as tu accès à tout.
—Evident, car tantost entrava en competició amb cap VH per a obtenir diguéssim (ja òptimament) un vint per cent d’accés (per a un mer vuitanta per a ell), el meu accés lliure de femella íntima es trencava, s’estroncava, s’eixugava... els secrets compartits entre femelles se m’esmunyien irremissiblement... car entrava (encara que només fos per una porteta de servei) a l’esfera mascla, l’esfera de la sang i el fetge cru, del fàstic, de la mort i de l’angoixa... la gàbia dels mastegots i de la competició per a veure qui els endinya més maleïts ni letals... ni qui alhora les diu més sanguinàries ni bèsties.
—Això no fóra pas viure, vós!

~o~o~

—*No trobes*, em diu mentre li vaig ficant molt delicadament pomadetes (a colzes i genolls, esquena i pelvis sobretot), damunt les marques a la pell encetadeta rebudes ran la sessió ultraamorosa d’anit, *no trobes que aqueixos sécs de VH t’entronitzen...?*
—Anava a dir, *M’entronitzen...?* mes, no havent pas permís de parlar, no dic re.
—T’entronitzen de molt sotmès cuguç confirmat, referent i diplomat!
—I son riure cristal·lí, on orgullós em rabeig, segueix.

~o~o~

—No us he parlat de la meua nit de noces? Escolteu, memorable.
—Noces celebrades, doncs, catric-catrac, naltres que sí, fem cap a l'hotel emparaulat... Hi arribem a quarts d'onze o dotze de la vesprada; pugem a la cambra; la dona em fa deixar les sabates fora, enllà la porta, al pom de la qual hi penjava el cartellet acostumat, *No emprenyéssiu, voleu...?*
—I justament, mentre la comesa encomanada acompleixc, a la cambra de la vora, hi veig que hi deuen haver fet cap si fa no fa al mateix temps que no naltres, i no cal dir que per al mateix propòsit de consumar-hi la diguem-ne cerimònia del casament... hi han segurament fet cap, dic, una altra parella...
—Una altra parelleta d'enamorats...
—En aquest cas, una parelleta d'aranyes negres...
—I s'escau que, com dic, mentre sóc posant fora, al corredor, les nostres quatre sabates, l'aranyeta diguem-ne mascla es trobi així mateix col·locant ell les setze sabatetes que pertanyen a ell i a la "seua" dona.
—Doncs bé. *I quines sabatetes més petites, vós!*
—L'endemà dematí... La dona havent-me dit que, ara que sortiríem, prou ens calien les sabates, ja enllustrades pel servei de l'hotel (un hotel caret, us ho podeu pensar), qui veig sortir de la cambra de la vora...?
—L'aranya femella! Ella tota ben empolainada, satisfeta... i amb les seues vuit sabatetes ben lluentetes ben posadetes!
—Ja us ho podeu pensar. Les vuit sabatetes que romanien davant la porta entreoberta, encara hi romandrien ara si no fos que el servei de l'hotel, acostumat a aqueixes esdevinences, després de poc ja n'havien disposades.
—Car, com és natural, l'aranyet (l'aranya diguem-ne mascla) havia desaparegut del món dels vius. Cruspit i ja mig paït i tot per la "seua" dona.
—Doncs espereu's-e, que les similituds tampoc no s'aturaven amb allò; amb allò que la dona es mengi l'home, vull dir; un cas, al capdavall, com dic, no gens estrany al món natural.

—La similitud diguem-ne simbòlica és que la “meua” dona durant la nit també se m’havia menjat. Potser no del tot físicament (car prou em veieu si fa no fa encara en carn i ossos), mes moralment i definitiva i tant!
—Car, establint ben clares les línies mestres de la nostra relació, se m’havia cruspida la diguem-ne ànima. I bon profit que li feia, vós, i de retruc bon profit que em feia... i em fa, escolteu, i em fa! *Car quin matrimoni pot viure en harmonia sense les regles abans perfectament establertes...?*
—L’única diferència potser... entre el destí, durant la nit de noces, patit per l’aranyeta mascla i el gaudit per mi mateix... potser rauria en el fet que segurament l’aranyet, abans que la senyorassa aranya (ara vídua; encara més ampla i assentada, doncs) no se’l cruspís, havia pogut, ell pobrissó, ficar la cigaleta a un trau o altre, ni que fos només una gloriosa primera i única vegada...
—Jo cap. Cap vegada, és clar.
—Encara fóra la primera avui, després de tants d’anys.
—Aquella apocalíptica, definitòria, determinant, cabdal, nit de noces, jo... només castigadet al racó... ben deixuplinat per causa de la meua ignorància, així aitan excel·lentment corregida...
—I molt humilment i content, vetllant llavors el son immensament tranquil, sense recances, de la immensa beutat qui, immensament astruc, no m’ha tocat!

(...)

—La veuríeu ella (la “meua” DS) sortir de l’hotel l’endemà d’aquella primera nit de la gran revelació... vídua i ampla com l’aranya negra... tret que encara millor, molt millor.
—Com sabeu, no hi pot haver vídua més alegre ni benaurada... ni trempada... ni *ginjòlica*... que la “vídua” qui, gaudint de tota la seua llibertat, de tots els avantatges de la viduïtat, doncs... continua casada... *casada amb el cuguç*.

~o~o~

—Sóc, perenne, l'*Espia a la Porta Sublim*.
—La Porta Sublim qui ressua sublimment llets delitoses d'on subtilment en xarrup.
—En xarrupar'n, acte sublim, esdevinc plenament justificat.
—Sóc on pertanyc!

~o~o~

—Lucky Dog, deep in such Equality.
—Comme tu vois, la cible de nous tous est bien la même.
—Nous trois envisageant toujours le même but.
—Nous deux (le VH du jour et moi) ayant toujours le privilège de librement nous servir.
—Et toi ton privilège, n'est-ce pas? étant forcément aussi donc celui de bien nous servir.
—(*Ah, oui; merci, DS, pour le merveilleux éclaircissement*.)

~o~o~

—Parlant segurament aquest cop amb el vocabulari oldà de l'estadística, magistralment m'alliçona la DS que ella i els VH són dalt de tot, a l'àpex de la piràmide de molts de pisos... ço que explica llur superioritat en tot, tant físicament com intel·lectualment, com en la societat *at large*, i d'on, doncs, se'n desprenen llurs privilegis i exclusivitats...
—I que jo sóc al primer esglaó, *a baix de tot*, diu, d'una escala que pretengués il·lusament d'arribar mai al primer pis de baix de tot de la piràmide, ço que en el meu cas fa de totes totes lògica la meua inferioritat física, intel·lectual, etc, i em dóna la posició que tinc de sotmès servent molt dedicat als meus superiors, específicament a ella i els seus beneïts companys d'alçada inabastable qui totjorn se la carden amb efusió.
—I m'hi veig, m'hi veig, escolteu, m'hi veig molt pictòricament... al

primer esglaó de fusta corcada de l'escala atrotinada que es repenja leri-leri al caire de cap balder megalític carreu traient el nas al plint del primer pis de baix de tot de la piràmide.
—*Em fotré trompada abans d'haver fotut el primer intent de pas*.

~o~o~

—Veig que diu a qualsque coneguts riallers:
—*Le petit cocu ne veux pas le croire, mais la sienne n'est ni la moitié de la leur!*
—(I tu saludes vergonyosament tothom, sense aixecar gaire els ulls, with a shiteating smile, amb un somriure molt cusc, cast, pudibund.)

(...)

—*My husband?* (diu) *A minor irritation... Certainly not a pain in the ass!*
—I encara se'n riuen més fort, de les picants lítotes, molt gormands, els tocatardans bulevardiers.

(...)

—Hò ves, què hi voleu fer! Com fa la tonada, *els de la mànega curta mai no hi arribem*.
—*Quan hi arribarem serà passat-demà*... quan tot s'haurà acabat...
—La font s'haurà closa, estroncada, definitivament.

(...)

—Referent al tema de les “mànegues”, Eleuteri; us podeu imaginar que la DS les prefereix com les prefereixc (només m’estim el que s’estima, no fos cas que em toqués rebre més del compte).
—Se les estima molt més quan són llarguetes, sis... set polzades... oi?
—Però sobretot quan són ben dobles, espesses... de respectable gruixària... sis polzades de circumferència pel cap baix.
—Llavors... llurs mànegues! Quan les veieu...! Quines meravelles; les veres meravelles del món, vós! Sobretot trempant, ni cal dir. Gegantines. Vibrants obeliscs de carn. *Nyam nyam nyam nyam nyam*... Se us fa la boca aigua! Qui fos marieta, escolteu! Quina sort els qui en són! Què no donaries per a ésser’n, cavà?

~o~o~

—I, és clar, que la dona sempre em digui que sóc una merda, sobretot comparat amb els bestiotes qui se la carden (jo un ésser finet i miquetes, sense accés als punts neuràlgics, amb un aparell microscòpic, de vigoria nul·la, etc), l’únic que fa, i no crec pas que se n’adoni, és repetir el que sempre he dit de mi mateix: *Sóc una merda*.
—És clar així mateix, que els qui sempre diem que som una merda, no és pas aitampoc que no ens estimem. *És que som com som*.

(...)

—De jovenet ho pensava; diria, *Sóc una merda*... i hom, els psicòlegs de pa sucat amb vòmit, em retraurien... que m’hauria de saber estimar... que qui més important que no jo mateix per a mi mateix... *que què és, aquesta depressió, home, collons!*
—Que cal tindre amor propi i que...
—Tret que llavors els tallaria...
—Afegiria, *Ah, i sóc escatòfil, capit...?*
—A molta honor, copròfil... escatòfil, com dic, sóc!

~o~o~

—És clar també que quan parl de la divinitat del les dones, no dic re de les fofes.
—Les fofes són un horror.

~o~o~

—Sabeu què?
—Que no val a cagar-la. Cal ésser conseqüent...
—Cal ésser conseqüent si en un instant de follia passional li dieu a la dona que és la Deessa més bella ni atractiva ni desitjable de la galàxia.
—Sempre més li ho haureu de dir.
—Li ho direu. *I prou*.

~o~o~

—Les nostres tannares són de tarannàs ben diferents.
—La meua tostemps ferma, la seua dansant a tots els vents.

(...)

—La meua tannara (mon banyam) no fot sinó a lloc créixer i créixer.
—Les seues canvien amb les modes, amb els temps i els elements, i sobretot amb els grats i desgrats dels druts de torn i avinents.

~o~o~

—*Havia vist per la finestra un corb... amb sarró*.
—Ha passat un automòbil beix, fumegós, i hi ha de sobte a la carretera un esquirol mort, i del cel encontinent es despenja vivaç i majestuós un bon corb tot negre i lluent, qui porta encreuat al pit a tall de baldric un sarronet tot blanc.
—Peonant molt elegantment, s'atansa al quòndam esclafat i delicadament en pessiga els bocins escollits; en pessiga els ulls, el fetge, el cor, certes carns ben tendres... i tot ho va ficant acuradament al sarró.
—Quan en té prou, aixeca, preciosament i precisa, el vol.
—On s'ho deu endur? *Romàntic, adorable, amb qui es repartirà el fi tec meravellós?*
—M'ho estava demanant, mentre al magatzem seleccionava molt triadament els assortits queviures, i sobretot la carn tan necessària a l'home fort.
—(Car què ho deu fer, Eleuteri, que tots els VH siguin carnívors? Quins ogres, vós! Quan els tenim a casa, cardant-se'ns la dona pels descosits, els haig de comprar viandes de les més cares i sucoses; la gent de la botiga se'm queda bocabadada que tot de sobte compri carn de la bona, llonzes immenses, jo qui normalment no menj sinó com moixonet... com pardalet cloc-piu... i vegetarià!)
—(I sovint en acabat, a casa, de lacai, l'espectacle esglaiador. Quina esgarrifaó! Aquelles lletges salvatges desfiles de carn entre llurs dentotes quan, tips i satisfets, se'n foten del mort i del qui el vetlla!)
—Tant se val, doncs, com deia, sóc jo que sí enfeinadet... triant triant... quan, rere un monticle de trumfes i cebes, *hi veig la visió!*
—És una aparició de deessa inconquerible. Una dona alta, rossa, forta, escultural, magníficament arreglada, esclatant de colrada beutat sota el seu ample barret tot negre...
—És la dona... la dona qui ve a trobar'm per a dir'm que se'n va de viatge a veure uns quants de dies un amant, i que doncs em vol donar les darreres instruccions (a acomplir al peu de la lletra) per a aqueixos dies vinents on no hi serà.
—De petit vivíem entre columnes dòriques, Eleuteri, us ho explicat?
—Eren lluents columnes de marbre tot blanc i de marbre tot verd com olivina.
—Doncs bé, quan em deia el cor que algú entre els qui hi érem anava

a partir, m'amagava, subtilment i silent com sempre, rere una columna... per al darrer moment eixir'n i assenyadament acomiadar'm.
—Tret que sempre devia eixir'n massa tard, i no era mai vist; i si em veien, no em feien cap cas, com si mai no hi fos.
—Sempre he dubtat de la pròpia essència.
—Quan aquella exalçada visió de dona "meua" se m'atansava al magatzem... no em podia creure que vingués cap a mi.
—*No hi sóc, no hi sóc*, em deia.
—I tanmateix allí la tinc, davant, adreçant-se'm seriosament, i sé mentrestant què pensa tothom al voltant.
—Com sempre, tothom pensant, *Com pot un merdetes així, pràcticament inconspicu, tindre re a veure, i encara menys ésser'n casat, amb la dona més monumental del món?*
—I els has de donar la raó. No és lògic ni just ni natural... Com puc ésser'n casat? Com pot ésser que sigui jo qui...? Tot és simulacre... i jo un farsant... un buf de buit disfressat de quelcom sòlid si fa no fa... amagadet rere cap façana falsa... rere una columna de vent... un vent que aixeca una pols si fa no fa amb la meua imaginada imatge... qui... tantost l'airet no es fongui... desconfita es fon.
—*Tot prou deu ésser un miratge!*
—Cabòries rai, tornant a casa, tot carregat de llegums, fruites, verdures, ultramarins...

~o~o~

—Strictly sex.
—Tothom se'n fot creus. Com pot haver's ajuntat una valkíria tan estupenda amb un nyicris tan esborradís i abnegat?
—El secret és un llibre obert. Ningú se n'amaga, ni ella ni jo.
—La dona, si em va triar, ho féu perquè, en veient que prou calia triar algú, diguem-ne si fa no fa legal, si volia viure plenament en aqueixes societats tan empaperades, més valia que triés un merdetes com jo. Vaig tindre la sort de caure-li pel costat. Va alfarrassar perfectament qui era — masoquisteta, escopòfil, cagadet, casolà.
—Es va dir, amb un cop d'ull encertat, *Vet ací algú qui prendrà*

bona cura dels eventuals nyecs, i qui farà les feinetes interminables de la casa, a la cuina i de manteniment, i sobretot...
—Sobretot algú qui serà l'excusa i l'escut de protecció contra tot Ver Hom qui mai vulgui amenaçar la meua llibertat ni la meua fortuna, a les quals el merdetes pseudomarit mai no gosarà, a tots ops, ficar culleradeta, per mínima que sigui.
—*Strictly sex*, els diu per endavant, no fos cas que es fotessin il·lusions, o, al contrari, que tinguessin temences d'ésser atrapats per la Reial Abella qui els transformaria en esclaus. *I'm happily married, as you know*.
—Tot és més fàcil amb el para-xocs qui sóc i qui esdevinc, més dur i espès i establert amb cada nou batzac rebut, amb cada nova banya afegida.
—Ella maridada, als llibertins no els cal témer drames de dona qui fotria qui sap les totileses per "amor"... Quin descans! Cardar, rai, i amunt!
—I a ella els aleatoris vaivens de les relacions íntimes no li trauran mai el son, car, com diu, això és el que cal, posseïda es vol per a l'orgasme, i en acabat au, ja ens veurem, sense penjolls emocionals; i doncs que, si carda, ho fa estrictament per plaer, i, és clar, inevitablement, també per a demostrar la seua posició dominant al món.
—I això de maridada, és clar, només nominalment. No és la DS de les qui carden amb merdetes com jo; sempre tenen arrenglerada teca molt millor per al tec diguem-ne de conjunció. Per què hi perdrien temps? Per què s'arriscarien debades a tanta d'insatisfacció? I de possible petit escalaborneig, escalabornada, de llur poder? Elles rai! Les Deesses, vàlids adoradors per a donar i vendre.
—Maridada doncs a un marit qui mai no ha tingut dret a la més mínima penetració, constret a un cony tan estret... que és impassable, inexpugnable, ousesclafaire, vit-toledor.
—El letal trencacolls de son cony delitós com ara tancat per un mur. *No es diu pas Minerva Mur per no re!*
—Un mur fet amb els daus de dura pedra de les múltiples incessants cardades, i cimentat pels profusos sémens dels innombrables Vers Homs.

(...)

—Sémens qui cimenten.
—Els bells druts qui ella de continu “es fa”, llurs innombrables cabalosos sémens són els ciments qui cimenten la bona entesa entre la Deessa omnipotent i el seu fàmul molt humil.
—Cada cardada és maó qui contribueix a la construcció del Panteó.

(...)

—La “meua” Deessa, cardar rai. En pren cada avinentesa... *and no regrets!*
—*L’avinentesa és com el tren... la perd qui no la pren*.
—Les Deesses... com més carden... i amb més amants diferents... més s’enlairen al Panteó dels devots.

(...)

—Fàmul, trèmul, abassegat per l’estímul, pels mastegots baig i verd de pòmul, de neguits tothora un cúmul...

(...)

—Fàmul, ofert, devot, adorador, tard o d’hora, hom haurà de declarar-lo sant.
—Sant Cuguç, banyut, batut i màrtir.
—*Saint Candaule Carpette*, celui des cinq ces (cocu content capon couillon CONtraint).

(...)

—*No sweat*, escolteu!
—Ni ella ni jo no fórem, ni som, ni mai hem estat, ni serem mai falsos, trufans...
—Al bell inici li vaig dir que sempre li fóra fidel, i ella em va dir que sempre xinaria amb els més adients, amb tots els qui li plagués de xinar, i s'ha acabat.
—Així sempre doncs s'ha esdevingut, i prou. Jo mai no havent doncs xinat amb ningú, i ella amb tothom qui trobés que es mereixés la seua passatgera predilecció.
—És clar que mèrit de ma part, cap; car re no hauria set, estat, ni sigut, per a mi més difícil ni pelut que tractar de "conquerir" cap altre cony de dona...
—I re més difícil per a ella, amb sa immensa beutat i desitjabilitat, que estar's d'aprofitar les avinenteses de poder xinar amb cada ver bell hom amb tija formidable i traça plantadora impressionant qui tingués la sort de passar-li pel costat.
—Seguint cascú les nostres *vies naturals*...
—*Per li quali ciascuno a suo piacer sollazzando si vada*, no fa?

(...)

—La Deessa no ha pogut mai suportar el que altrament prou troba d'allò més lògic, natural i de llei doncs per al seu fàmul.
—Que un qualsevol dels seus druts qui ella encara no ha descartats es plegui a les ordres de la seua pròpia dona, és a dir, diguem-ne d'una altra deessa (una deessa molt menor, mes deessa al cap i a la fi), i hagi de trencar relacions... per missatge interposat... ço és, a través jo mateix... d'on rebre'n llavors rai...
—["Mateu el missatger", sempre ha estat el missatge.]
—Ah llavors...! Divinal, revenjosa, ràbia rabiosa!
—*How does he dare! Damn his fucking eyes! To do this... to me!*
—[I els cops plouen, prou sabeu al cap de qui (alleugem-li la tensió, vós).]

~o~o~

—No cal preocupar’s.
—Sabeu què, Eleuteri? La natura.
—La natura mateixa prou sap proveir el necessari, el que cal i convé a cascú.
—(Així, per al cuguç qui ha de portar el feix afegit dels fills fets pels druts de la dona.)
—El cuguç qui ha de dur al cap la càrrega de cada nou infant… la natura l’hi proveeix els àrguens perfectes de les banyes — una bona estesa de banyes…
—Com més de druts té la dona, i més fills doncs li foten quan se la foten… més estesa, doncs, l’estesa de banyes.
—Pobre Acteó, com s’hauria de fer fotre! Car la “meua” estesa… la meua estesa guanyaria tots els campionats. *Mític n’esdevenia, vós, hà!*

~o~o~

—Enraonant de fills, Eleuteri.
—Cert que hom troba estrany (sorprenent) que els de més dels pares dels “meus” fills se’n desentenguin tan fàcilment.
—Tantost fets, es fonen, pràcticament. Veuen que la dona els ha posts feliçment, i contents rai.
—I en acabat potser se n’adonaven que sóc tan amatent en la cura de llurs cries que allò els trau tota mena de neguit.
—I, és clar, potser alhora ja tenien nous conys agullats. *No són pas Vers Homes per no re, fa!*

~o~o~

—Dels folls innombrables qui deveu percebre incessants si gaire estona no us asseieu, de cap vast aeroport com aquest, a un banc…

potser diríeu que...
—Belleu cap de tan foll com aquest Zacaries Mur i Cec — qui es fa dir d'Emili Cuguç (i encara familiarment de Mili Guç!) quan signa els seus carrinclonets assaigs poètics...
—I de qui (*ai!*) al capdarrer massa en sabeu i tot, car se us descorda dient-vos-en rai d'on al cor deu doldre-li, pobre dissortat.
—Doncs sabeu què? Que potser no aneu gaire lluny d'osques, company!

(...)

—I potser quan us dic tot això de la canalla, deveu pensar... que...
—Que això que cada xiquet hagi estat empeltat pel matràs piconador d'altri... d'altri cada cop diferent... és... diguem-ne... prou astorador, estupend, en tot cas inesperat.

(...)

—*Cap vostre? I què són, doncs? Mig negres, mig grocs, mig... com en deien? Olivacis...?*
—Un toc de fantasia de part vostra, Eleuteri? Us l'ignorava; tan adust. No, no; tots blancs. Ella és molt diguem-ne racista, pel que fa al sexe. De totes les nacions, rai, sempre que sigui de les nacions blanques.
—És com jo mateix, en les antigues meues somiades de truita masturbatòries... Mai no em veuria, ni en els més salvatges somieigs, fent-me el mica íntim amb una negra, i encara menys, molt menys, amb cap asiàtica... *Brrr*, la idea sola és esgarrifadora. Res d'eròtic, en aquelles gents. Excel·lents persones, diguem-ne, en tot cas no pas pitjors que les blanques (raça fins ara, la blanca, si comparéssim, la més malparida de totes les fetes i desfetes), mes, pel costat del cony... No, no, de cap manera, *thank you very much*...
—Mes, ui, que em sembla que n'he dita ara una de ben lletja... que potser la vostra dona era, què ho sé jo, laosiana...?
—No.

—O com se’n diu, manxú.
—No.
—Com en Fu… de qui “*je me’n fous… comme un fou*”.
—Targarina.
—Eh?
—De Tàrrega, era, la dona.
—Ah.

~o~o~

—Si més no, això rai, oi?
—Car sabeu què? Us ho deia, cavà? No em puc pas plànyer!
—Prou vaig fer sort amb les dues padrines. L’una era divertida, atea. L’altra molt patidora, religiosa (supersticiosa). I tanmateix, com tothom amb prou sort, com dic, força d’ambdues que n’aprenia, pler.
—Car quina època més formativa per a l’ànima que la que despens amb la padrina, no fa?
—Cap.

(…)

—Quina sort de padrina!
—Nen, l’energia bàsica…
—L’energia bàsica que fa rodar el món és el cul de les dones. Ni petrolis ni electricitats ni hòsties en vinagre. El cul de les dones. I prou.
—(Abans d’anar a estudi on només m’ensenyarien repel·lent buidarades, jo doncs rai que ja havia apresa de la meua padrina la primera i primordial lliçó — l’essencial veritat que tot manyac minyó hauria de tindre doncs apresa abans que els mestres de l’oficialitat, és a dir, de la barbaritat, no vulguin emmetzinar-li ans podrir-li el cervell.)

(...)

—*Culs culs culs culs culs culs culs...!*
—*Grufar-hi!*
—...
—(I el primer i pus saborós que hom grufa... *El d'ella!*)

(...)

—Amb l'altra, com malmenàvem la competència, com titllàvem d'*extremades* les *cassigalls* del veïnatge!
—(I com em veig enyorant ara la deliciosa vida al gineceu, obsequiós faldilletes entre les flairoses faldilles de tietes i padrines, mentre, fent ganxet o cosint, anem criticant totes les qui passen per carrer, rere les cortinetes de les nostres finestres o les persianes dels nostres balcons.)

~o~o~

—Hi ha banyuts vells qui no sé de què es vanten, gamarussos.
—Massa tard! No és el mateix banyut vell que jove, vós!
—Escolteu, Eleuteri. Palès oi? Ésser cuguç quan la teua dona no pot ja concebre degut al nombre d'anys que arrossega, no pot pas tindre el mateix mèrit que ésser cuguç durant els anys on sovint (quatre cinc sis set cops), mitjançant el bell vit de qualque forçut tirànic drut, pla et concebia... Llavors s'hi valia, no fa...? Ah, enyor delitós de la feraç jovenesa on, si a tu no t'era mai permès de cardar gens, això rai, car la teua dona cardava per vint o trenta... mil.

~o~o~

—N'Ubú Banyut, la seua dona li fot banyes amb una estàtua.
—La dona, a manca (o millor a excés) d'estàtua, banyes em fot amb homes estatuescs.
—Són alts, són ben plantats, tenen un aparell sexual majestuós; se'ls aixeca el cigalot part damunt l'elàstic dels calçotets de banyar; quan tenen la dona al costat... la punta la fava els sobreïx de l'elàstic, els puja part damunt el melic.
—Són tots, pel cap baix, dos pams més alts que no jo: llur melic és a dos pams de llur carranxa — la meua cigaleta no arriba, tota trempadeta (màxima trempamenta, quan els veig que fan tan bona parella, cadascun d'ells i la dona), no m'arriba ni a un quart de la distància de la carranxa al melic.

(...)

—I a Ipanema, veieu-los, són doncs estatuescs, forts, alts, trempats, i amb un cigalot enorme, ja dic, i la dona qui amb ells flirteja, festeja, s'entén...
—I els oïc riure, i ara se'n van darrere les roques de la platja, a cardar-hi de valent.
—Sóc un pàmfil i un calçasses; si me'ls atans gaire massa, la dona em diu, amb un emprenyament de caldéu: *Fuig, em cag en déu! pàmfil, més que pàmfil! et put l'alè, l'ensumem d'una hora lluny!*
—I m'haig d'amagar molt més lluny, a un raconet recòndit, un de més entre els altres deplorables escopòfils desconfits.

~o~o~

—De vegades costa de conjugar, conjuminar, tants d'amants simultanis, vós; portant no pas doble ni triple ni quàdruple... *quíntuple o sèxtuple vida!*
—I qui l'ajudaria millor en tots els aspectes logístics que ja no l'ajuda el cuguç?

—Per a això hi som, Eleuteri, per a això hi som.

~o~o~

—Amb el front fort pic (com coixinet d'agulletes).

—L'atzavara del racó
més esqueixalada com més anem
i els meus mugrons que sagnen
gotetes espesses de passió
(o em sagnaria de massa sacsada la xil·la
i llavors malament rai, encar pitjor...)

—D'amagatotis doncs mucró al mugró
per a fer'm destrempar mentre esper...

—I ara és la sogra qui truca de Turquia estant, qui diu que duu
el seu amant demà mateix
i só sol amb la canalla
i ara hauré de servir la canalla
la sogra i l'amant de la sogra, qui la sogra farà reietó de la casa
mentre la dona és de missió al Brasil
i privadament haig de fer-hi fort mala cara...

—Home, si fos estat l'amant d'ella (de la dona)
llavors encar com aquell
o al contrari
encar rai, encar millor
altra cosa fóra
hom hi signava
hom s'hi engrescava!

—Mes ara no
malament rai
car ja m'hi veig
pencant doble triple quàdruple

oh, pel cap baix...

—De tal faisó que só qui serveix tothom
qui cuina i neteja i frega i fa els llits i febreix els canfelips
mentre el reietó es carda mandrosament la sogra
i bevent el conyac escalfadet, de cops juga amb la canalla
la qual he de nodrir i netejar i pujar com cal...
corrent amunt i avall
suant la gota negra
donant el biberó, canviant els bolquers al petitó
ajudant el gran a fer els deures, cridant-lo i vestint-lo al matí
duent-lo en el fred i la foscor a l'autobús a dos quarts de vuit
mentre el reietó i la sogra ronquen, i el petitó, quant torn, plorant
i he de córrer i córrer que no faci gaire soroll
perquè no vull fer'm escridassar que els he despertats massa
d'hora...

—Ara això rai
sempre hi ha
entre els intersticis de la feina
estones solitàries clafertes d'esperança
car esperar rai
esperant
il·lusionat
il·lusionat!
això.

—Car
la dona viatja amb dos amants alhora aquest cop!
i...

—No sé pas com s'ho farà anar
(cadascun dels amants seus ignora que ella és també amant de
l'altre!)
no sé pas com s'ho farà ballar
tot plegat.

—Ara
serà tan interessant (si li lleu més tard de dir-m'ho!)

tan interessant
i excitant...

—Ara ve nadal
tornarà la dona el dia abans i estaré fet malbé de tant haver pencat
mes llavors ella se n'encarregà de tot
em renyarà que quelcom no ho feia prou bé
això segur
mes sobretot em dirà
(i això altre és el que esperava amb candeletes aqueixes tres darreres setmanes)
em dirà
(ep si li va bé, si li ve a tomb)
em dirà com li ha anat
com s'ho ha conjuminat...
si li calia anar a veure els druts l'un després de l'altre
(la mateixa nit!)
o si s'ho combinava de tal manera que visitava
les cambres d'ells... com se'n diu... alternativament
l'un els dies escarsers
i l'altre els parells
o si s'espavilava perquè els dos no es topessin de nit
visitant de puntetes la cambra d'ella
o assolia millor
d'enviar de submissió
(de *sub-missió*, dec voler dir
car l'únic qui és de submissió absoluta só eu, *he-hè*)
si s'ho feia doncs caure bé per a trametre de...
hum...
de missió adjacent o subsidiària
a un dels dos amant una setmana
diguéssim cap a Iguaçú de Paranà o a Santa Caterina
i ella i l'altre encar a Rio o a Brasília
en missió ensems
i llavors el contrari...
enviant de sub-missió l'altre i gaudint del serveis del primer...

—És a dir, si el seu gambit és de dividir l'equip
i així allibera un peó per al seu joc més íntim

i té l'altre al rebost en reserva entre selves i titís
o...

—Tant se val
la qüestió...
tots plegats treballant de valent durant el jorn
visitant suburbis de misèrrims xibius i llavors palaus i ministeris costosíssims
i ah a la nit!

—La nit de descans (pseudo-descans!) molt merescut
cardant i relaxant-se...
cardant i relaxant-se ella i el bell amant de torn
a amples llits de luxosos hotels
les exòtiques càlides nits.

—Prou veig però que arribarà exhaurida
i que hauré de treballar encar per a un altre cos...
el cos colt sobretot
el cos qui colc
completament cardat pels amants
i potser llavors no em voldrà dir re
tret que...
tret que l'esperança és el darrer que perdré
i em sembla que só així d'optimista
que...
que ho hauré perdut tot
mes l'esperança, mai...

—I al paradís o pel camí del paradís del beneït no-re
sentiré la dona contant-me
en xiuxiueig secret
els milions de banyes que m'ha anades clavant
més banyes que pollegons no duu l'eriçonet
o banyetes com mucrons als mugronets
oh ah...

—Oh ah!
això em duu a l'esment

les immenses xil·les que se la carden part davant i part darrere
i com se'n riu
pura rialla cristal·lina en diuen
quan redescobreix tornada a casa
la meua xil·la de cusc banyut
sense importància.

~o~o~

—Un dels més imperials voluptuaris qui per aquells dies se'm xinaven la dona, perquè diu que he dita una paraulota (quina no ho he esbrinat encara ara), m'ha tret de casa.
—Despenia la nit fora, amagadet entre els cotxes closos del veí, tot tremolant i immensament acollonit dels gossos, les serps, els lladres i els mosquits.
—Ja em veia rebutjat per la dona, pels ben parits, pel veïnatge, per la societat; ja em veia captaire pollós, malaltot, caduc; odiat, baquetejat, pertot foragitat.
—I començava de confegir mètodes d'acaptar recapte. No fos cas que em calguessin de mantinent.

(...)

—Fa dies que ni pelluc ni menjuc ni manduc;
ni hi suc, ni talluc ni cap teca al pap no em duc.

—A la pitjor cantonada m'emmatxuc, m'hi esmaluc;
lamentable espadó, de bragueta m'esbuc;
tot el que m'hi roman ho trec, m'hi descuc;
hi esdevinc el pidolaire més ruc
i dic... no pas amb cap aüc, tan fluixet com puc:

—Mentre la dona carda amb cap bestiota mameluc,
rupies... rupies per a l'eunuc.

—Mentre la dona carda amb mant de drut astruc,
rupies, rupies...
rupies per a l’eunuc.

—Carda amb els qui han cada ou com el de l’estruç de feixuc,
prou m’acontentava de tindre’n cap com cap festuc;
rupies... vós... rupies,
rupies per a l’eunuc.

—Carda la dona amb catorze valents al mateix aixopluc;
ah si hom em deia de mig amagar-hi, fredolic fredeluc, el cuc;
rupies... rupies per a l’eunuc.

—Cascun dels qui se’m carden la dona fan-ho amb truc i retruc;
ai quina por que cap retruc no vingui a trucar’m de retruc,
si en sóc, pobrissó, de poruc;
rupies... rupies per a l’eunuc.

—Carda la dona amb mascles d’enormíssim trabuc,
trabuc qui en treu i en treu, i en treu, tines i tines, de suc...
i no ha la meua tigeta ni ombra de saba ni ballaruc...
rupies... rupies...
rupies per a l’eunuc.

—Carda fins que cada trau, de la umflaó, se li tornava cluc,
fins que tothom, enfitat, n’esdevenia, de tot, tan llefuc,
fins que cada vit de campió deia *fava* de glot i xaruc,
fins que de cap gland cap glop de bava no en surt, ni lladruc,
ni miol, ni estossec ni piulet; sols l’ofec del lluç condemnat i faduc;
i fins que, ja clapant, tothom n’aviava, ronc rai, i marruc...
mentre jo, sempre sense gaire traça ni lluc,
encara us hi sóc, pansidet, amb el meu inútil, sord remuc...

—quibis...? quibus...? pistrincs...?
o qualsque rupies...? no...?
per a l’eunuc...? per a l’eunuc...?

~o~o~

—Com, per un lúbric traïdor impuls autodestructiu, tot d'una mostrés, borinot de manguis, un mal mig matí, la decrèpita anguila a una parell o tres de minyonetes qui jugaven pel prat rere una cleda on els cavalls pixaven i peixien, ai, que, ran llurs esgargamellades enrogallades demoníaques riotes, rialles, atreta, àvida, una multitud caòtica, colèrica, sense altre a fotre que trobar, tot fet i faitís, qualque objecte d'odi o altre, fervents m'enxampaven... i llavors tacons rai...
—Tacons, doncs, rai; no sé com n'eixia viu; i ambtant trucaven la bòfia.
—Pres per la mafiosa bòfia, més m'han ataconat...
—Més m'han ataconat, i m'han fet confessar crims que mai no havia pensat a cometre ni ben bé sabia que existissin, i a cal jutge m'han dut...
—A cal jutge m'han dut, qui, cagant-se als calçotets i a l'encop trempant, m'ha condemnat nogensmenys a pagar una multota on seré tres mesos...
—On seré tres mesos o quatre que hauré d'espinyar-me-les, dormint sota el pont i qui sap on, i menjant poc i malament, a les escombraries, entre pedregades, i sobre, ai, i sobre...
—I sobre, per a més escarn i escarment, escamots d'enriolades, sornegueres, cruels minyonetes (6, 7, 8 anys) em vénen darrere que els mostri l'arguellada angula...
—L'arguelladeta angula, tan lluny, pobrissona, d'ésser (em retreuen, poixeules) un matràs d'home normal, i encara menys, molt, molt menys...
—Molt menys, molt menys, és clar, d'ésser, el meu raquític cuquet, cap sacratíssim quilomètric botifarrot de cavall, elles, carallot...
—*Elles, carallot!*
—Elles qui, de porres i matrassos, i de botifarrons de Pegasos prims i grassos, prou en veuen cada dia pler!

~o~o~

—Car tot com ha canviat, cavà? La iniqua ràbia dels ignorants d'ara contra certs homs qui sexualment saben, com vol llur natura, naturalment imposar's.
—Tants d'anys de viure amb la *píndola*, la tòtila gent ha oblidat que, temps era temps, els homs forts i com cal (els alfes), si eren una mica decents, només amb les noietes i xiquetes impúbers, les minyonetes qui no poguessin haver tinguda encara llur primera menstruació, es podia de debò cardar en pau, sense fer mal a ningú. Tant per a elles, les noietes com cal, com per a ells, els homs valents, aquell era el temps del ver amor.
—Atès que en acabat, tantost la primera maleïda mala-setmana aparegués, malament rai!
—Tot s'espatllava llavors en tragèdia puta!
—O en casament malastrugós, *hà!*
—És clar que l'únic sexe decent era amb canalla, o entre canalla, on cap vida no era destruïda. Car amb les noies fèrtils, no solament destruïes la llur, sovint també la teua i tot.
—I tot per què? Per un instant… no gens memorable… altrament que pel dolor que portaria. Per un podrit instant d'oblit, per un ventís instant de plaer il·lusori. *Puf!*
—Els de més de la gent sempre han estats imbècils. Aquest és un món sense remei. No pas tampoc, llas, que amb això descobríssim pas re nou, vós, fa?

~o~o~

—Sóc el beta qui l'alfa serveix.
—Per manament de la dona, sóc qui com el bord canic nabokovià no fa; el canic merdoset qui (amb quin èxtasi ni amb quina passió!) no frueix, pobrissó, bo i rebolcant-se… pitjor, adeleradament rabejant-s'hi, en la gran caguerada just cagada per cap alt, meravellós, molt vigorós, gossot de raça.
—Bella imatge. Acurada hò i més.

~o~o~

—As the cathead man drilled her, my sucking lips became the humble wumble. Wumble to his wimble too.
—Mos llavis tou mandrí qui, aspirant, neteja ferritja, rebuigs i romanalles de la perforació perfecta. Li netegen el filaberquí i tot.

~o~o~

—Si la meitat dels homs n'eixexageren la grandària, l'altra meitat n'eixexagerem l'escassedat.
—*Cusc verecund humil…*
—*Sempre el darrer dels mil.*

~o~o~

—Coneixeu les preuades "zones de frec" just enllestit el torb passional…
—L'arester, ço és, el rosari de l'espinada, passat amb ungles brutes d'àvol bruixot.
—L'enter carriscle com xilòfon percudit pels martells insistents del cardar.
—Amb mes llàgrimes de goig amb deler hi embrocava, si mai doncs no em fos permès.

~o~o~

—Em dic mentides i me les crec, perquè sóc molt simpàtic i convincent amb mi mateix, fort modest, esvaívol, fantasmal; gens ultracuidat, doncs, ni tafarra ni proterviós; molt hipocritiquet i narcisista, això també, i el que em dic, encara que no ho sembli, en posar'm de protagonista, m'afalaga.

—Subjectivitzada, tota mentida assumida, resolta, esdevé tangible, disponible, a l'abast, palesa pels prestatges del magatzem mental, el rebost il·lusori de l'ésser.

~o~o~

—Sospesant el mot en tots els seus aspectes abans de metre'l a l'escrit, això és poètic optat, o si més no intenció, intent.
—Sospeseu la frase: *L'insidiós entusiasme dels fanàtics*.
—Oi? Oi? *In-si-theus en-theus-i-asma-e dels fana-àtics?* Ah quin fàstic! Esgarrifós! *Fanum, fana*, temple, temples. *Theus*, déu. *Tres vegades boigs*.
—Triplement en-ganyats, mal en-seny-ats, gens a-seny-ats.

~o~o~

—Mon cap l'escriny on el mot que cerc s'enfonya, i hi furg i hi escodriny amb afany i enginy, si cal fins que no la diny.

~o~o~ —Les paraules llur pes.
—Gràvides de pler de senys, sentits. Cal doncs sospesar-les per tal d'entendre allò dit, escrit. Cada paraula que enduri l'assaig de torsió, o el moment de força.
—Car sovint hi ha tants de visos per a un sol mot. Consirem-ne el biaix o l'anfracte etimològic, el d'ús corrent i l'erudit, i el del joc intersil·làbic, el d'aproximació amb un mot semblant, el de fals parentiu, el de la personal associació de cascú... (Enraonant de falses relacions, *insidious anyone?* Tants de mots a la gatzoneta rere esbarzers? Camufladament, disfressadament, emboscats, fa?)
—Hom s'apropia d'allò suggerit pel suggerent. Hom s'ho fa seu pensant-s'ho propi. Hom hi albira el que hi albira, hi fos o no.
—Inert i ert, hom roman a lloc, els ulls de l'enteniment esbrinant, escatint, quines seqüències ni saons no s'atansen, quines escaiences,

quins traus ni osques als daus. De què tot plegat té gaires agalius… de tempesta, de bon temps, d'anihilament, de glòria…?

~o~o~

—El banyut és el cornut. I el cornut és arrelut, caparrut, *bangkang*. I sobretot prou ha dues banyes. Cada banya tira vers son cantó.
—Tot el que el cornut diu, fa, pensa, és de doble tall, tendència, sentit. Es mou en l'ambigüitat. Una banya dient *hò*, l'altra *demà m'afaitaràs*.
—Cada banya a la seua, indeed.
—Si l'una fa veure que compleix amb les carrinclones convencions, l'altra, si cal d'amagat i silent i de sotamà, no fa mai allò que cal fer d'acord amb els absurds ucasos de la tronada civilització, de la societat tan inútilment estricta.

~o~o~

—Secretament i marginal, contradictori i rebel, el cornut qui se n'entén no s'ajusta a allò que la societat voldria que fos fil per randa.
—S'estima més el contrari encara que de cara al públic li calgui molt de dissimular part darrere la repulsiva vulgaritat de la façana moral.
—Ell va acomplint la seua tasca callada d'independent.
—Ell totjorn per insospitats corrents salpant.
—Surant sallant solcant per aires aigües terres de paràmetres diferents, alternatius, paral·lels, sota perspectives gens comunes.
—Per a l'estrany heroi tothora figa fent tant la moralitat imperant, com l'adoctrinament, el dirigisme i el moltonisme, l'eixamenament, ambients.
—I au.

~o~o~

—Sóc esclau de la dona; ara, el que no seré mai serà esclau dels gèns. Dels gèns no me'n fii gens. Les gents qui se'n fien, de cervell no gens. Car, per què esdevindre vehicle desbocat cap a l'estavellament ineluctable de la mort, vehicle noliejat vulguis no vulguis per uns minúsculs éssers maleïts qui només et parasiten perquè els duguis envant, sempre endavant, sense altre fi ni raó?
—Sóc esclau de la dona, mes només fins a un cert punt de secreció de trempera sempre presta, sense atènyer mai l'ulterior premi, que sempre em denegaré, car aquesta és la meua adoptada voluntat, i ningú no hi pot fer re. Car els *gèns* (quan els escric, els escric amb accent greu, sabeu? car prou són greus, molt més greus, que llur homòfon *gens* — millor no ésser re que no pas esclau de repulsius sapròfits, ca? esclau o vehicle per a llurs abominables intents, objectius, fitons, que no crec pas que sàpiguen ni ells quins deuen poder ésser, no fa? esclau o vehicle, tant se val, el mateix càrrec amb la mateixa abjecta càrrega), els gèns, deia, no són els meus mestres.
—Sense gèns, qui sóc? No res! I amb ells? Pitjor, sóc llur esclau sense cap voluntat i faig llur desig, llur manament. Tret que si doncs no els ho faig, si me n'estic, s'han de fer fotre, car com es defensaran? Matant-me, mes ni que no em matessin em moriria igualment. Així que per què obeir'ls?
—Els carallots qui els obeeixen parint pler de fills són molt més esclaus que no pas jo fotent de garneu esclau d'una dona esclava dels deuetons repel·lents apellats gèns qui la fan parir i cardar amb esclaus com ella (els druts negats de seny) perquè entre tots fotin fills, i fills, i fills, vehicles condemnats a morir i podrir's perquè els malignes gèns qui els parasiten (per a entendre'ns, mena del conegut nociu invasor xarnec del qual no pots desempallegar-te'n mai), només perquè els paràsits, dic, surin al temps una miqueta més.
—*Ecs!*

~o~o~

—Orb ens de molts fet qui cau, cau i cau.

—Qui só ni sé, ni si só re, ni si,
si fos, què fos, car no crec pas que ser
és re que pot ser dit del cert i ver;
i si doncs dic que no, o fins que sí,

o que qui sap, no és pas que dic re sa
ni és clar menys sa, ans sols que dic el dit,
i dit el dit, què àls puc fer de clar
ni fosc? Clucs faig els ulls i em colg al llit.

—Car no per dir que ets, ja ets, ans cal,
cal, cal molt més; cal pel cap baix fer net
amb tot el mal que et ve de cop i pet

i cert que sols ets viu quan pel cap alt
ets pell i mors, i doncs quan dius prou visc
(un jo qui em crec) i *bah!* que al no re llisc.

(...)

—[Si “al no re llisc”, vol dir que fui; o és tot
dir el dit i au, fer el joc amb mot i mot?
Só hom? serp? talp? Sé sols que caic al sot
i em coc al foc i, orb, em neg al got.

—Sé sols que só un grup de gèns gens bons
qui sols hi és a fer’s ben lluny, tan lluny
com sap ni pot, grup qui el jo qui em pens muny,
ens orb ple i buit, qui cau i cou, i els trons

i els llamps, cap cas! Va fent a fi de re,
a fi de fer, i au, i cau als sots,
i diu prou pots, i fa pecs jocs de mots.

—Orb ens de molts ja fet, tot i que es romp
al temps que es fa. I per què em vol? No em té
al cor; tots junts, ni som, *bah*, ni no som.]

~o~o~

—Som-hi.
—En el firmament enjòlit on estortament i experta em moc sobrevolant, trampejava les situacions, les escaiences, els adversos cops de dau.

~o~o~

—És clar que *cornut*, en llatí, també es diu d'algú més viu, garneu, avisat, finament intel·ligent, que no els altres...
—Ell rai. Prou és fa fer la feina per altri — la feina pitjor, més enutjosa, de tindre la dona ben amansida.
—Car com més passional la dona més toca patir. Passió i patir van ensems. Com impassibles i pacients anem els intel·ligents, ço és, els tranquils.

~o~o~

—La passió i el patiment es combaten amb la impassibilitat i la paciència.
—Pacient, impassible, veus totes les passions dels dissortats patidors despendre's en llur vida d'idiota plena de so i fúria significant no re.

~o~o~

—Cert que hom té els màrtirs per a qualcuna cosa.
—Els màrtirs, ço és, els collonets, perquè de trast en trast hom molt sexualment ans humiliant, no te'ls aixafi a puntades.

~o~o~

—Llavors els qui no som capaços de fotre ningú, ens fotem tots sols.
—Ço és, si no pots fer mal a altri (és a dir, si no el pots controlar, influir, fer-li fer de trast en trast el que de debò no vol), et perjudiques a tu mateix, et fas fer allò que teòricament va contra teu.

~o~o~

—Feia dies que li veia el forat sense moixó dins.
—Sense moixó el forat és un forat molt trist.
—Si aviat no hi vénen moixons prou el veig moribund.
—Tites tites tites...!

~o~o~

—Dic als druts, molt múrriament, sabeu?
—Ja em perdonareu, mes crec modestament que sempre cal pensar bilocular, ca?
—Car per què acontentar's amb un sol trau si a la carranxa que voleu un parell n'hi ha?
—Hi va de pobret qui pensa unilocular; només el cinquanta per cent del territori sap explorar, ni inocular ni flocular.

~o~o~

—O de fet tot és molt irònic.
—El cornut en realitat és l'escornat, per a més irrisió.

—Com més la dona carda amb d’altres, menys n’hi ha per a mi, els corns dels Vers Homes m’escornen — escornen el cuguç, cada cop més capat, emasculat.

~o~o~

—Una de les clàssiques faisons de dir *bufar* o *fer sonar el corn* (de caça), és *inflare cornu*. *Inflare*, ca?
—Doncs bé. Us puc ben dir que veure o millor (molt millor!) tocar el corn umflat del Ver Home qui se us carda regularment la dona, és, per al bon cuguç com cal, caure en la pus pregona admiració.
—Allò és trempera, vós!
—I d’ací doncs podrien vindre les banyes dels cuguços.
—De les trempamentes perumflades dels druts qui se’ls carden les dones.
—Les dones, ara doncs sí, verament satisfetes.
—A elles hom els endolla la banya umflada, i a naltres, escornats, ens en surten pel front “afrontat” les (presumptament destrempades, mes en realitat ben trempadetes) romanalles, les ombres, els residus, els *afterthoughts*, els puixconsirs, els regusts.

~o~o~

—Si li demanàveu a la dona per què tant d’afany de lliurar’s a tant de Ver Home, us diria certament que per “amor al sexe”.
—Car allò l’ompl.
—Allò, i no pas les tendres, tovetes, incapacitats de la femelleta.

~o~o~

—*La femmelette, au sujet du sexe…*
—*Elle n’y a pas accès.*

~o~o~

—Els més durs dels druts em fan empassar el que llurs futarres no ragen.
—Sovint, diríeu, la mateixa lleterada mel·líflua ans verinosa que els ullals de l'escurçó emprenyat ja no llencen. —Gargalls sobtats, recurrents, rasposos, anorreadors.

~o~o~

—Els druts; n'hi ha d'amables qui només et tantalitzen.
—Te'n fan dentetes.
—A la fi, els de més relinqueixen.
—Tria, fes, pobre carallet.
—Your choice. *Pren-lo com degota encara a la peniana font, l'opopònac, o pren-lo quan lent vessa del greal d'entre la deessa els amples pernils.*
—Tasts de delitós deliqui, de delicades delícies.

~o~o~

—Noietes com ara paganes estatuesques opulents deesses...
—Esquer de forca; prou les coneixem; i elles s'hi coneixen, innatament.
—Posem'ns-hi isnellament gel, glaç, vós. No fos cas. Atrapats.

~o~o~

—Les dones llurs forats.

—Dóna'ls un ditet se't prenen tot lo braç.
—Conegut.

~o~o~

—Les dones saben amagar molt bé el que no tenen.
—Tota mena de robetes, perfums, potingues, andarivells, per a desviar, per a amagar un forat exactament com el teu, marrec, un forat merdós.
—I d'afegitó, per a més martiri, un altre de no gaire millor, pixegós.
—I prou.
—*Tant d'aire de misteri per a tan poca revelació!* Un altre fanatisme desumflat, una altra religió panxa enlaire.
—Quina enganyifa, quin desengany!
—De tant que et prometia i, sots tant de faldillam engavanyador, què hi rau?
—Una absència, una mancança, un no hi ha re.

~o~o~

—Saps què? Que et donin pel cul.
—Mateixa funció.

~o~o~

—Quina noia fresca i verda
li creix userda a l'esquerda
i als meus ulls hi floreix merda.

~o~o~

—De jovenet veia que hi havia noies qui eren molt “pures”... —Tret que cagaven la mateixa merda; en realitat una merda molt més pudent que no pas les “impures”.
—Hà! Diu en Molière, *Les dones semblen ésser prou més castes de part d’orella que no pas de cap altra part del cos*.

~o~o~

—Ella no. Pura, gens, gràcies a “déu”.
—La vaig conèixer quan encara era molt jove; jo era estudiant, molt tímid, i em moria de ganes de cardar ni que fos només un cop i d’esquitllentes; ella encara no tenia edat per a ésser universitària, però la seua anomenada de paia fàcil, qui cardava amb tothom, la voltava com un núvol de paradís; m’hi vaig atansar com qui diu com un gosset desitjós d’ésser atupat; ella va veure tot seguit que era un masoquista, i va deure pensar, no pas que sigui més manipulativa ella que en realitat no sóc jo, però és natural que pensés que amb un masoquista a disposició allò millorava la cosa. Sempre em podia fer servir per a quelcom o altre, per a esmunyir’s d’un compromís, per exemple. Ara, deixar’m cardar, no pas. Deixava cardar tothom, però no pas el masoquista, és clar. I el masoquista, què voleu, ineluctablement, com més ella em negava l’accés més li anava al darrere, com més m’humilia més m’atrau, sotmet, esclavitza. I com més em puneix, més hi he gaudit; no hi ha millor guardó que el mastegot que ve d’ella directament o per procuració del drut majestuós qui se la carda. I tot això fins ara, *same pattern*, re no ha canviat en tots aqueixos anys, tret segurament que la dominació s’ha anada tornant encara més desvergonyidament declarada.

~o~o~

—Car qui fóra tan il·lús, oi, Eleuteri? Cap dona no va enlloc en el món corporatiu si doncs abans no jeu amb pler d’alts mecs, ok?

~o~o~

—La dona, exemple perfecte de gossa, d'allò que en diem gossa, vós.
—Sí ves.
—Aixeca la cua i ensenya el cul i te'l remena i te'l refrega al nas, i quan t'hi atanses tan confiat i trempat, i sobretot tan desesperadament trempant, abaixa la cua i es fot l'estretíssima i no et permet de penetrar-la per re del món.

~o~o~

—Escolteu, "putativament amputat per reputada puta aprés molt breu disputa, anorc, mon orfe corc a l'entreforc mai no suputa que pot gosar tornar's erta batuta, d'inútil s'autoimputa, i jamai no pas altre que pixats esputa".
—Em diu amb molt malgènit, que, d'ençà d'aquell dia on l'ofenguí, davant ella, en privat, no puc caminar altre que de jonollons; esguardeu-me'n si voleu a ambdós genolls els sengles corretjosos calls, les espesses codolenques durícies; feu-vos-en creus (cavà?); és això pell de genoll o cuir de paquiderm ben adobat?; doncs això rai, ça com lla, poc m'hi calen pas genolleres ni tovalloles ni flassades ni coixins; puc anar de penitent d'ací al Poal — i del Poal al pol — i de pol a pol; només amb els genolls, amunt i avall; segurament (oi?) rècordman del món.

~o~o~

—Per als bajans ignars capellans, cada trempada ha estat, de temps antic ençà, "banya del diable".
—*Banyes, banyes!* Quina por!

~o~o~ —Els nans lleigs qui la fem tan petitoneta no ens hem d'avergonyir de re; nans lleigs de titoleta negligible des dels inicis dels temps hem dominat el món en totes les esferes; entre els noms coneguts, el Buda, el gotz, panxarrut, Buda, no se la sabia mai trobar sota la butza; i el Crist, com tots els circumcidats, i com més joves pitjor, la titola se'ls descoratja, per què créixer mica si tot el que sobresurt t'ho tolen, pobra titoleta! El Mafumet tothom se li'n fum — volia mostrar-la i només li'n sortia fum, com ara si per un geni fetillat, i les dones se li'n fumien, i per això va dictar les barbaritats que dictà contra les femelles, i que al paradís paies de mentides, nines robotitzades, programades perquè no se'n riguin de la cigala més fumosa, ni de les dels altres moros tan ridiculets, paies d'aqueixes de riure, rai. De les de debò, cap! Cap! Les dones no són animalot de cel. De zel, i tant, mes no pas de cel; de cel, mai, mai! No són pagans, els desgraciadets profetes de les "grans" religions, *hà!*
—El Buda, en Moisès, el Crist i en Mafumet, tots la fotien minúscula, gairebé inconspícua, a un se li perdia entre sacsons, a l'altre entre pollosos pudents pèls.
—Més tard, tothom sap com anaven mancats de teca sota les faldilletes en Marc Antoni i el Cèsar, i n'Heliogàbal i en Raimon Berenguer; ara afegim-hi així mateix els antics més sonats guerrers, els Hannníbals i Alexandres... i en Genguis i en Tamerlà; i el menyspreable Nicolau Eimeric...
—Ep, i aquell bon altre qui ningú no sap d'on collons feia cap, en Colom, no fotem, centímetre i mig, ell — ho diuen les cròniques genuïnes (les no falsejades, oi, car la història, tots ho sabem, mentides arreu rai), les cròniques genuïnes sí que saben d'on ve, en Colom dels ous, de la contrada dels nans lleig, de Lleignàndia.
—En les ciències literàries, hi ensopeguem de seguida els "gegantins" Ciceró, en Kafka i en Balzac, en Freud i n'Espriu, tots cinc de pitxolina viltenible; i, no cal dir, milions de polítics, tots al sac — de què els vindria la buida ambició sinó de la manca que troben que es troben quan cerquen que es cerquen i troben i no troben que no troben ni s'hi troben re o pràcticament a l'indret on caldria si fa no fa trobar-hi potser quelcom de més de pes; doncs bé, entre aquests darrers destaquem-hi els nans Napoleó i Hitler, l'emperaire del Japó (la fotia invisible, vós!), i així anar fent, fins els

grans homes nans d'ara mateix, en Sarkozy, en Pujol*... [(*afegitó recent:) ep, i a la Marina *Lepèn* no pas aitampoc que *lipèn-gi* gaire més...!]
—L'atzep, el pipinet, el carallet, de cada gegant a cada poble és tan gros (*petit!*) com el nas de qui el porta i guaita carranxa de gegant enllà per la dissimulada reixeta. De fet és tan gros (o petit) com el clítoris de la geganta.
—Dèiem abans: *Qui és el més capdecony?*
—El qui porta la geganta.
—Tot cuguç (personatge per excel·lència folklòric) és també típicament *capdecony*, car d'una manera o altra porta a coll i de franc, per afecció, la geganta.

~o~o~

—Com més devot el sotmès, més assegurada dalt al seu plint es troba la dominant deessa, de qui la fortitud i autoritat així reforçades asseguren el sotmès en la seua deguda submissió. Es reforcen recíprocament, en un corrent d'energia inestroncable.

~o~o~

—Pels cops rebuts pixava sang
en feien fàstics dona i drut

—on buidarà el pixum de fang
aquest boig nan tot geperut?

—s'han demanat i sots llur rang
no s'han dignat l'anacolut
d'haver ordenat a tall de gang
que me'l begués com un vermut.

~o~o~

—“*I heu pensat que tot plegat potser us enganya? Que potser us diu que carda pels descosits perquè sap que així és com esteu més content i com fileu més fi. I potser en realitat no carda gens. Cardar és cansat, cardar treu gràcia a la vida; hom podria fer un milió de millors empreses que no perdre el temps i l’humor cardant, i encara pitjor, pels descosits!*”
—Ameu avui ésser cruel, ja ho veig. De mala jeia us heu aixecat.

~o~o~

—Sense avisar, la deessa constantment reconstrueix el panorama on et mouries. Per xo t’hi entrebanques tant; per xo sembles tan caquergue, matusser.

~o~o~ —Sempre he encoratjats els afers amorosos de la deessa. Per qualque mística reverberació, tan identificat em sent al que desitja, els seus triomfs sexuals eren els meus. Mes, en realitat, allò que més pregonament, gairebé amagadament, volia era que trobés algú amb qui cregués que la meua presència hi era de massa, i ho espatllava tot, i doncs que ran d’allò decidís d’una puta vegada de fotre’m fora, m’acomiadés, és a dir, em lliurés la llibertat! Car segurament això he anhelat més que no re durant tots aqueixos anys: ésser lliure; lliure, mes acomplert, gràvid de la imprescindible experiència d’haver viscut sota el jou sever d’una deessa, quelcom (un grau!) que ara m’ancora a un digne sofert passat que al seu torn estintola el madur interessant lliure seriós personatge qui molt merescudament no he esdevingut.
—Tret que per a la deessa sempre (o gairebé — i llavors, fillets, la seua destructora ràbia, amaguem-nos tots), sempre li era un annex útil, un lacai amanós i fidel, i de franc, i així, a través de tots els afers, cap afer no havent quallat prou per a treure’m de nosa supèrflua, em té desat; m’ha guardat, m’ha guardat d’amatent cuguç de servei, endogalat.

—Per a mi, covard, volpell, cagadet, estàtic, inert, la llibertat no es guanya; si de cas, tard o d'hora s'adquireix amb la santa paciència del bon noiet. I si mai no fa cap, si l'esdevinença mai no s'escau, si l'escaiença es fa l'estreta, vull dir, si la llibertat no es vol jaquir caure, doncs, ei, què hi farem. La qüestió és anar fent. Si la corda no peta per un cantó, eventualment petarà per l'altre. Mes petar, petarà. A hores d'ara tant de bo ho faci com sóc mort o aitan vellet que per a re no em calgui.

~o~o~

—El cuguç de ma guisa, pateix (no en pateix gens; de fet, hi gaudeix, "patint-ne") d'astenolàgnia (ço és, si mai l'humilien, és llavors quan pus ni millor no trempa).

~o~o~

—Es veu que furgant-hi amb la mà xona endins, al drut de torn de la dona se li perdia entre el moc l'anell de noces. Ambdós fort rient, amb dos dits de cercapous assoleix ell de rembre'l de les relliscoses anfractuositats conyenques. I aleshores una pensada.
—Saps què?
—I em crida. Crida el lacai qui els sóc, sempre de servei, fora l'uix, és clar, trempant entre penombres.
—No fos cas que enmig dels exercicis espirituals corporis de la dona, no els calgués mon assistència de devot eunuc, i per xo que em tinguin, com dic, ran d'uix, tret que tampoc no massa, no pas a tocar de full, ni clavant-hi l'orella, i menys encar l'ull.
—Ara m'endins, capcot, humil. Com me'ls sóc davant, prest a rebre les instruccions, o en tot cas a rebre i prou, el drut em diu...
—*Vine!*
—D'una estrebada, em tramet pantalons i calçotets avall rai, ran els turmells. I m'engrapa la tita; o cal dir, millor, allò que de la titeta em penja, ço és, la pelleringa i prou. Car la titeta ella mateixa, prou que de por desapareixia. Un esbós i gràcies, diríeu, d'estalactita mínima.

—*Què és això!* (Drut escandalitzat.) —*Trempa!* (Mana.) (I encara se'm destrempa més. Si la tinc amagada a qualque indret del baix ventre, em puja ara a mitja tràquea.)
—*Ara hi posarem remei*, intervé avesada la dona, *deixa'm fer, vols?*
—I comença d'aporrinar'm i a reptar'm amb els insults que més m'empetiteixen i humilien, i alhora m'està fotent un gec de mastegots i puntades, sobretot a l'absent marrera. Amb el drut rient i afegint-s'hi.
—I, sòlit miracle, és clar, la xil·leta em reneix i creix. Arribada a la seua màxima extensió...
—*Això és tot? Primet com ben curtet ditet, son carallet!* (L'home ho troba còmicament admirable.)
—I me l'engrapa graponer i m'hi enfila l'anell de noces. *Tu ens el guardes fins que enllestim. I ara arruix, capdecony!*
—*En pararàs ben compte!*
—*Hi té un ditet per carall, hauria de tindre-hi deu carallots per dits a les mans!*
—Així m'havien de trobar al cap d'hores on emergirien. Si sabíeu però ambtant el delitós suplici!

~o~o~

—Les dones dels homes qui se'm carden la dona, m'ho fan pagar tot a mi. Per ésser un marit tan poc marit, aitan fleuma aquiescent, enganyat, cuguç, calçasses, merdós, i feliç.
—Si podien em mataven, com fotrien els mafiosos qui em veuen de destorb.
—Unes doncs perquè no pos prou entrebancs a la llibertat de la dona, els altres perquè sóc un entrebanc per a llurs designis de possessió única.
—El cas pitjor el del mafiós Gianpietro, napolità.
—Gianpietro i la màfia, vós!
—Cuidà escunçar'm com li escunçà a n'Aristarc Verdura — mort per haver'n el fill, per a casar's amb la DS... —Com quan el mestre sempre em tenia a la vora, i em feia dormir en els viatges al seu llit, i llet a les natges rai, i la dona del mestre em volia mort. Sabeu que dinava a ca d'ells? Un cop la vella m'enverinava i tot amb una

botifarra negra emmetzinada, però allò havia un gust no pas de fastigosa botifarra negra cuita amb suc de tomàquet i oli ranci afegit, ans d'amargor de mala ametlla, de pinyol de préssec, i la vaig llençar a l'estufa quan ningú no em veia.

~o~o~

—Dona galant com cap, la "meua", com sabeu, Eleuteri. I tanmateix un cop li n'esdevingué una de ben peluda.
—Es veu que ella i el seu drut de torn eren a l'hotel enmig d'una altra apassionada estreta.
—Compreneu? Perdó per la lírica, prou desplaçada.
—Era la dona a l'hotel, cardant amb un peix gros d'una certa edat, i tot d'una el mec fa qüec, estreba la pota; i la dona dient-li *Què tens, què tens? no pots?*
—No podia pas, no; el pobre se li havia mort; d'un atac de cor; massa sol·licitat, es veu; massa de passió i d'ofec; l'estreta massa estreta, que diguéssim.
—La dona em truca immediatament. *Vine a l'hotel Tal. Puja a la cambra Tal Altra. Digues a baix al taulell que ets l'invitat del director Machin. Em trucaran i faré veure que sóc ell. Puja corrents*.
—Quan sóc a dalt, m'explica què haig de fer.
—Ella es vesteix i fot el camp; s'esquitlla de l'hotel com ombra fugaç.
—Seguint les seues instruccions, ara m'he despullat. M'he tacat el cul amb l'aigueta del bec de la xil·la del director. He trucat llavors esfereït la policia.
—La policia en acabat de fotre la investigació i haver'm torrat a qüestions molt íntimes, truquen la dona del director, una dona amb molt de mal gènit, la qual feia aquells dies de presentadora a la televisió, i es creia doncs la gran cosa.
—*Collons de déu, aquesta és nova; no sabia pas que l'home era marieta*, fa ella, de nom Loretta (o Chiaretta?), amb el neguit i el fàstic enlletgint-la.
—*Doncs ja ho veu, senyora*, que la bòfia respon, musclejant.
—I jo, ploramicós, *Si us plau, no reveli re a la meua dona. No sap pas l'escàndol que fotria; és una dona de molt mal gènit* — (hà!).

—Car la dona es temia que la Chiaretta (o la Loretta) fos la qui puteta remenés tota la merdeta, i ara les tornes anaven vers l'altre cantó; la qui tem l'escàndol és doncs la dona del peix gros; car que el marit et foti banyes amb una dona principal és una cosa, i que te les foti amb un marieta (i sobre mesquinet i carrincló com jo, un no ningú irrisori) doncs és molt diferent.
—La bòfia trucant la "meua" dona. La dona venint fent-se veure l'emprenyada. M'atacona davant tothom. I al capdavall, molt generosa, ens perdona a tots plegats. Diu que se n'estarà, que muts i a la gàbia tothom, i així l'escàndol no taca ningú, ni ella, l'agreujada DS, ni al peix gros, ni a l'ara molt agraïda presentadora. Per a manguis, re, cap cas, com si no hi sóc. Ase dels cops.
—Tot s'acabà així, doncs. Amb mi detingut fins que resolguessin que sí, que l'home l'havia espitxada cardant. Cardant-se'm cul amunt, per a ésser precís.
—Sí ves, col·latari d'encara un altre premi. És una titlla nova que m'atorguen, d'un coloret pregonament rosat.

~o~o~

—La dona es depenyia altament irada així mateix.
—Li digué a la fava Chiaretta *I pensar que, ruc de mi, els havia presentats un vespre de tempesta a l'aeroport quan tant el vostre home com jo tornàvem de missions diferents, llargs viatges, ausades, i havíem conversat, i mon marit m'hi esperava obedientment; els malparits es devien enamorar aquell dia lúgubre, dramàtic, entre llamps i ventegades. Com s'ho duien amagat, eh?*
—Listen, dear, a bolt from the blue.
—Tot romangué capgirat i doncs aquell cop re no s'esdevingué de greu. El mort al clot i els altres tornar a la feina, i au; ningú no hi ha de ficar el nas; afers privats. Sòlit granet del mateix banal rosari.
—Tothom enganyat i content. Els cops que s'esdevé!

~o~o~

—Llenceria fina.
—Palesament, les normes de la seducció ho volen: cada home té preferències pel que fa a la roba interior que ha de portar (o no pas!) la dona amb qui carda. Per això amb cada nou drut, amb cada nou amant de categoria, de tasts exquisits, la dona se'n compra d'adients i noves. Robes íntimes per a l'instant sublim on el ver hom me la roba i la desroba.
—I se m'enduu, se m'emporta al magatzem perquè l'ajudi a triar-la, la llenceria fina, no pas, és clar (ep!), perquè jo em pugui mai comparar a un ésser superior com és per força el seu nou amant, ans a tall de companya, de *copine*, d'amigueta lletja, escarransideta i cassigall, amigueta còmplice, qui, sense ambages ni enveges, ans molt admiradora seua, prou li dirà què li escau de debò i què se li avé, o no.
—"La lingerie selon l'amant" vós.
—Lligacames, faixetes, mitges i mitjons, calces foradades, *leotards* estripats, tota mena d'estil ni fantasia — cada mascle les seues fixacions — sedes, tuls, cotons, llustrines...
—Faixetes, cintetes, camalligues amb les marcel·les que arrapen la gira de dalt la fina mitja de niló... Garter clips, belts, straps...
—Per a mi és clar que no s'ha de disfressar de re — en tinc prou (i massa!) (el cor em bat a frec d'esclat) amb la natural perfecció (entelèquia) de la deessa dominant, devot als seus peus, obedient.

~o~o~

—Un altre ítem que s'emprova com som de compres als magatzems de roba íntima i cosetes de dona...
—El *choker* (el *ras-du-cou*), el ran al coll, collaret arrapadís, serrat al coll, lleugerament escanyador.
—Em mostrava aquell joiell escanyacolls i em deia si li esqueia, i em vaig aventurar a respondre molt humilment (molt, tret que no prou!) que potser li esqueia a ella més que no a totes les altres dones pel fet que era tan magníficament dominant, mes que, de fet, aquella mena de meravellós collaret esqueia en general a totes les dones, car, als ulls del mascle de debò, per qui sap quina avial o

àdhuc racial remembrança, per quina subjacent apercepció innata, refigurava l'arquetípica, mítica, mà del guerrer violador, o del violador i prou, qui va mig escanyant la víctima, la xagna, mentre se la fot...
—Al coll de les dones, el collaret refigurava la mà del violador o del ver home qui ofegava la sotmesa femella mentre se la cardava... Gorjut estupre. Gola de dalt, gola de baix, per ariets curullades. Les dones, holotúries, amb bec i bec tips de vits.
—Et va escanyant mentre se't carda de valent, amb furor inescandallable (embalat, gosí tutejar qui m'escoltés, car ara el rogle de dones qui bavejaven pel voltant anava creixent), no fos cas que gosessis fotre-li un cop de jonoll als collons.
—*Un cop així?* — qüestionà ella, esmicolant-me'ls, i agafant-me alhora pel coll amb la seua mà d'amazona.
—Imagineu-vos.
—Agònic tremolí de mesquina plomadeta xagna tenallada ara per les urpes ultrabaronívoles de la ferotge aligot...
—I la claca de conys rajaires com gaudia girientorn entre rialles de mènada roent.

~o~o~

—Ai els quatre maleïts plepes malastrucs de la *lliga del bon mot*!
—Qui, tantost com són sols, se la pelen amb qualque *llorda camalliga*...
—I adés es beuen la virosa lleterada que suara havien fotuda al got!

~o~o~

—[*bells conyets a amagar*

bells conyets a amagar
que la xil·la va a caçar;
de nit i de dia

foc a l'establia

quan s'apagarà?
potser passat-demà.]

~o~o~

—No he llegit mai enlloc (vós sí?) que les dones casades canviessin de "llenceria íntima" d'acord amb l'amant amb el qual anessin llavors – i sense que *le cocu* se n'adonés. (I no és pas perquè hagi llegit poc sobre aqueixa matèria. I tanmateix – no dic que ningú no l'hagi tocat – però el cas és que deu ser rar.)

~o~o~

—El que sí he llegit sovintot és allò de "la porte arrière"... Com la dona del cocu, tot i que potser no li faci gaire gràcia (altre que en estat de fantasia) de deixar-se-la ficar per *la porte arrière*, l'uix d'arrere, en sotmetre's a l'amant i permetre-li aquell atac de domini (de mascle alfa), en realitat aleshores la dona en pren plaer, car veu que l'amant s'hi xala d'allò més i, sobretot si la dona està casada amb *un cocu* (al qual naturalment no permetria mai que entrés per l'uix culà, car davant del cuguç és ella la dominant), donar-se d'aquesta manera a l'amant dominant la satisfà, en posar-la a un rol "*més natural*", on el mascle domina i decideix quina porta prendre.
—*Re natural no és llord*, diu en Virgili, turpis non est quia per naturam venit, mes què collons sap, cavà? El que duu la natura no és pas llord ni fastigós? Com ara la merda, la infecció, l'ofec, el podriment, la mort, cavà, ninot?
—Tant hi fot; aqueixa és la ficció.
—La dona dominant (casada amb un cuguç) també necessita canviar de rol. Per això tria amants poderosos qui la prenen *naturalment* part darrere, tot i que llur "membre" (o "clau") per a entrar a la porta és invariablement enorme (comparat amb el del cuguç, amb

un membre generalment exigu, o en tot cas molt part dessota de la norma).
—Amb allò de *la lingerie*... "l'accès aussi à la porte arrière pout tout le monde", amb tota altra mena de penetració també interdita al *cocu*... van ser dos dels temes mestres que em van treure de cop i volta de les brases de la indecisió sobre el paper que des el pur començament no em tocava fer.

~o~o~

—Tots els llibres que tinc són pispats, lilats. De jovenet, cada vegada que la dona se n'anava a cardar amb algú, em ficava tan nervioset, els nervis només me'ls calmava anar-me'n d'expedició a pispar llibres. En tinc ara milers i milers.
—En acabat, sovint pelant-me-la ja en tenia prou. Havia arribat un moment que els llibres no sabia on desar'ls.

~o~o~

—El sol cop quan d'ésser "*poli*" és bo!
—Si a part de llurs lleterades, els amants de la dona, mentre els les llepava, m'haguessin encomanades màgicament, per la via genètica de llur suc més generatiu, les llengües que parlaven, enraonava pràcticament totes les llengües hagudes i per a haver. Car la dona, més que poliàndrica, panàndrica; se'ls carda de tota mena, sempre que siguin prou forts. I jo aleshores polifònic poliglot, quin afegitó de sort!
—Do de llengües, vós. Bon llepaire bon parlaire. Per l'aire les entomes, paraules que tastes.

~o~o~

—Em diu la dona: *Si n'haguessis, et diria que collat pels collons prou t'hec*. J'aurais dit que je te tenais par les couilles, si tu en eusses jamais eu.
—Mes com de collons, cap enlloc, en lloc de pels collons, em té collat pel coll. Endogalat capó, sens ous i sens sous.
—Sí ves, va com va!

~o~o~

—Servent sense paga; mai ni un ral a la butxaca i tothora vedat de flairar cap altre cony, sense permís d'emprendre cap acció no pas d'antuvi aprovada, rutlla la vida com font de muntanya.

~o~o~

—Car, com als escacs, la reina (la deessa) fa i ha tota mena de lliures moviments, mentre el pàmfil reietó (el cuguç) roman estàtic, casolà, tot acollonidet a un raconet. Quan la reina s'enroca, li diu, fot el camp, calçasses, jaqueix-me fer!

~o~o~

—Ara ho entens!

—Sota la banal superfície rau estès l'entrellat secret
gammes de vives colors xifrades
disposades en quadrets
rere les quals s'amaguen
les lleis de la deessa.

—Somnis geomètrics
món per mà d'ella exactament regulat

res no hi manca de sentit
tot hi és volgut per la seua autoritat:
cada acte escaiença relació parament…

—Lògic desnuament
per a qui viure ha volgut.

~o~o~

—En Baudelaire també va conèixer la "meua" Minerva

—Per vasts erms plens de cendra i estalzí,
No pas estant-me del món maleir,
Fastiguejat i pensant si no em cal
D'una vegada clavar'm el punyal,

—Veig que em baixa damunt enmig del jorn
Ple de brum un gros núvol fosc i sorn,
On viatgen pler d'ardents homenics
Semblants a nans endimoniats i inics.

—Els del cercle viciós s'han ficat
A fitar'm com amb els boigs fa el ramat,
I en sentia riures i xiuxiueigs
Com si sóc el pitjor dels monstres lleigs.

—Au quin paper que fot el pobre mec,
D'angoixat filòsof prest al gemec,
Amb l'esguard perdut, els cabells volant…
Qui se'l creurà, panxacontent farsant!

—Ell qui només pateix per a fer's veure,
Artista de l'anar ficant i treure;
Voler enganyar tothom amb els seus planys
Perquè se l'escoltin els torsimanys,

—Qui de debò interpretem la natura,
Alhora que ens n'enveja l'estatura.

—Amb l'urc meu (que cap eixam de dimonis,
Per molt que fotin crits i cabermonis,
Pot esclafar), callant girava cua,
Altiu i sobirà, si a la corrua

—No hi ha (crim obscè que enlluerna el Sol!)
La reina per qui mon cor vol i dol,
Qui amb ells se me'n reia… i encar damunt
Molt meuca a llocs bruts els toca en conjunt.

~o~o~

—De vegades, hom m'ha felicitat per algun dels meus fills, com si jo hi hagués res a veure.
—Quan els ho dic, *Moi? Res a pelar-hi, escolteu!*
—S'ho prenen de conya, o com si em faig molt el modest.
—Potser no ho saben, o pretenen d'ignorar-ho, que la dona no m'ha jaquit ficar-la-hi mai.

~o~o~

—Banyarrí, si et plau que la dona et foti banyes, fes-te una mica el repelós de tant en tant, perquè es cregui que encara potser no t'ha del tot sotmès, car sàpigues que et fot banyes sobretot per a sotmetre't i dominar't. El sexe, com totes les dones intel·ligents saben, el sexe denegat al marit i ofert lliurement als druts triats, rutlla millor, en la submissió de l'home, que qualsevol altre mitjà, incloses les garrotades.
—Saps què? Altrament afluixarà i en perdràs la immensa amenitat… que les seues delitoses cardades adúlteres no et menen. Si te li presentes absolutament dominat, ja no tindrà necessitat de fotre't

més banyes per a sotmetre't, i tot això, dic, que et perdries — la benaurança que t'encomana quan havent-te fotut més banyes amb qualque nou magnífic drut suara afegit, encara sobreïx de rara acomplerta felicitat.
—Et veu sota el seu peu com gomosa merdegada qui ets, has estat, i sempre seràs, i allò la fica de bon humor.
—D'on pau te'n revé balsàmica rai.

~o~o~

—No pas el nyec, l'estront!
—En escaiença de la dona donant a llum. El metge em diu: "Agafa, carallot, agafa!"
—Tot seguit em fot un bolet. Car confós, anava a agafar el nadó, quan, és clar, el metge volia que agafés l'enorme bru cagalló que eixia concomitantment pel canó jussà.
—Prou em coneix. Prou "tinc" fills de gairebé totes les races.

~o~o~

—Per al cuguç de referència, abundància de banyes prou equival o *banyes de l'abundància*.

~o~o~

—Es diu ella mateixa lloba; *sóc una lloba*, diu, *i un pic amb l'estre ja no hi veig de cap ull, m'obr al més fort i lleig, el primer Silè qui no em vulgo*; tret que veure-hi, rai; potser no hi veu de cap ull al cap, mes prou hi veu amb els pregons ulls profusament enllagrimats dels amples antípodes.

~o~o~

—Abans d'haver cardat, els "savis" sabatots de la peudebancada sempre a tret, et veuen ridículament "poètic" perquè mai no has cardat...!
—*Quan hagis cardat sabràs allò que és bo, i et passaran totes les manies, capgròs...!*
—De fet, no hi té res a veure, una cosa amb l'altra.
—En acabat d'haver't "cardat" mig món — [i segons pretenen els merdosos enfaldillats de la carrinclona falòrnia, aquell babau home de palla apellat "Jesús" digué (sí ves, un disbarat més) que ja qui es guaita cap femella amb ull lúbric és com si se l'havia cardada de per de bo] — i doncs, amb cada os aixafat pel mentalment escórrer't massa, en assídua (i salvatge) sessió de massatge a la dona qui, si manca ella d'amant amanós, gloriós has a tret d'avesada mà... encar et sents tan "poètic", *si doncs no adu pus*.
—La sàvia prestidigitació damunt el cos de la divina ret el prestigi miraculós de mant d'orgasme.
—Poètic, tot, en escreix. *Així que...!*

~o~o~

—Ara ve la primavera
que és com dir la gran trempera.

—Ara ve el feixuc estiu
que és com dir que els sua el niu.

—Ara ve nova tardor
el segon trau com guardó.

—Ara ve el rebec hivern
enfonsem-hi el tercer pern.

~o~o~

—Banyes, de fet, orelles de ruc.
—Cada vit trempat dóna un rampeu a una banya (si més no les banyes més conegudes i menys recargolades, les dels bous, les de les vaques) — si fa no fa mateixa duresa, mateix angle, amplada, llargària, etc.
—I cada cop de banya donat al cony de la teua dona t'ha de sortir per l'intel·lecte, car prou l'has d'haver assimilada; i de l'intel·lecte al front, ni un pas.

~o~o~

—Banyut, potser els primers a qui era llegut ficar banyes (els senyors) duien careta de dimoni, amb banyes, per a no pas fer-se reconèixer exactament pels pobletans — era un "senyor", mes quin exactament el qui venia de trast a trast a llaurar la dona de mestre de qui-sap-quin-ofici?

~o~o~

—Un parell de vegades m'ha fet servir de dona vella — dona vella molt indulgent, vós; i de bon grat, quin remei!
—Dona vella, compreneu? És a dir, si s'escau que aquells dies s'entén amb qualque peix gros, i s'han d'amagar dels maleïts curiosos de la premsa, se m'ha endut que l'acompanyi a l'hotel.
—Ell pel seu costat hi ha llogada una cambra per a ell tot sol; la dona en llogava una altra, una cambra matrimonial, per a ella i el seu marit nominal, és a dir, servidor; i au, nosaltres hi arribem pel nostre cantó, l'amant per l'altre; tantost hi som tots plegats, som-hi amb el bescanvi; això rai, ell ve a la nostra, jo vaig a la seua.
—Ells es graten on els pruu, i, enllestides doncs les culades corresponents, la dona em convoca, i apa. Cascun dels dos camps

fot el camp a deshora i dispers. *Ni vu ni connu*.
—Un camí allò va durar una nit, un altre camí un cap de setmana. I endavant. Ja ho veieu, el rol de dona vella, doncs; un altre paperot que també m'ha tocat de fer.

~o~o~

—Els dos Jaumes.

—Els dos Jaumes (el Sellers i Cellers) qui llavors se la cardaven duien noms homònims i sovint em feia un embolic, les vegades prou sovintejades on em trucaven perquè digués a la dona on l'esperaven per a cardar-se-la; l'embolic on em fotien era degut al fet que no crec pas que es coneguessin entre ells, i doncs que no sabessin tampoc que es cardaven la dona com qui diu simultàniament, o si més no contemporània (car *simultàniament*, en efecte, suposaria que, ambdós ensems hi anaven de ferm, un d'ells enfilant-l'hi recte amunt, l'altre vagina endavant, d'on, en aquest cas, que se'm faci estrany pensar que no es coneguessin — oi, vós? — ni que fos de vista); bé, tant, se val, la qüestió que, llavors doncs, quan un dels dos trucava i deia, *Digues a la Minerva que el Jaume l'espera a les sis del vespre, avinguda Château du Loir; a les sis, no val a badar*. I jo responia, *Sí, senyor, com vostè mana; moltes gràcies, molt amable, per a servir-lo; el senyor Jaume Sellers, oi? Amb* es, *oi? No pas amb* ce, *oi?* Ho havia de formular d'una manera d'allò més ingènua, com si era més taujà i ruquet que ja no semblava.
—Una vegada, tanmateix, marejat per una emergència sorgida a casa, confús, en comunicar-li a la dona, qui tornava de les seues reunions de negocis molt secretes, la nova que *aquell* amant l'esperava, em vaig errar de primera lletra del cognom, i pel fet que el drut només m'havia dit, *Al lloc que ella sap*, poc li podia confirmar cap adreça, i així doncs (ai, pobre de manguis!), la vaig trametre al Jaume equivocat!
—L'esperava que tornés, a altes hores de la matinada, com sempre, plena de monòtona lassitud, retuda, com qui diu esparracada, i doncs que es gités tal qual, on jo llavors l'haig d'anar despullant amb molt de compte, i abrigar-la dins els llençols una miqueta, és

clar, en acabat de molt tènuement haver-li ensumats tots els caus, i tastats tots els suquets excedents, mes, collons, manel, que aquella nit torna d'allò més prest, tota farcida de fel i còlera, i ja la veus llençant-me arams i ceràmiques (hi havia la taula parada? tot m'hi volava? estalvis, setrilleres, porrons?), i d'altres vaixells de vaixella que com satèl·lits folls se m'estavellen arreu, i especialment al cap, com si als diversos atuells els sóc monopoli magnètic que ineluctablement els atrau, perquè rels d'esquerdes els neixin pertot ran del contacte amb mon elm fet d'os de crani i prou.
—Estic demanant gairebé socors, nogut, amb tants de cops metàl·lics, per certes al·lucinacions si fa no fa fascinants (*I was such a handsome nude unfruitfully looking for the cobalt buttocks of a purple viper caught in thick clumps of woad*, li vaig dir a l'hospital l'endemà), quan, ja caient a banda i banda dels mèdols liminars que tremolen entre consciència i inconsciència, i rabejant-me, com dic, en la insípida obsolescència que m'embolcalla, ivaçosament esdevingut nu heroi ratat com estàtua batuda per les sorres iracundes del desert, el mosaic del terra del menjador se m'atansa irremissiblement com les vores cantelludes de la badia al fantasmal navili derelicte, i ja m'hi veig, trencat en mil bocins, integrat al rerefons, part boteruda del mosaic mateix, atabalats fragments del meu cap tallat en rodó, les òrbites buides fetes nius d'apòcrits, l'estómac presentat en trenta-quatre impossibles positures, la prohibida arquitectura del teranyinam del meu sistema nerviós beneitament exposat en tota la seua impudència, el meu aparellet diguem-ne sexual fent-se malbé entre les urpes d'arnats rapinyaires i d'altres carronyaires de dues, quatre, sis, i dotze o catorze potes, màrtir paròdic qui, amb sol·lícita letargia, s'ofereix a mantes encarnacions perquè més crocs ni corcs al cos no li càpiguen, rosegant-lo i esqueixant-lo doncs paral·lelament i molt polida ans delitosa.
—Que què hi feia a l'hospital? Explicar fil per randa, amb puerils dibuixets, als pecs investigadors, l'atac sobtat d'un escamot de molt malèfics brètols mentre tornava enmig de la fosca nit d'haver enganyada la meua santa muller amb qualque cassigall anònim trobat sota un pont entre detritus i d'altres cadàvers. (Car allí, ben lluny, vora el riu, m'havia descarregat la dona, molt intel·ligentment, cal convenir, i l'agraït que li n'estic, després que no m'arrenqués del tenebrós, mòrbid, mosaic.)
—I que què hi somiava entre comes i punts i comes al llit oblidat de

l'hospital? Doncs em tornava a veure a la mateixa utopia de sempre. Amb esclops emmerdissats on els bells luxuriosos druts duen als peus escarpins de moda finíssims. I no pas doncs travessant com ells luxosos hotels, ans per sòrdids indrets de fangs i brutícies ple d'esgavellades bardisses, bardissa rere bardissa, laberints descordats de bardisses, bardisses d'esbarzers, bardisses de carpins, esglaiat alhora per mants d'escorpins i d'altres rotunds elements reptilians qui m'ixen de trascantó i em foten tota mena de *kick* al carpó, mentre jo què hi faig? Què voleu que hi faci, l'estona sencera només fotent-hi el meu *mu... mu... mu...* com bou arnat, bou ben capadet, de banyes musses, inofensives, banyes on es convertien els raigs ferotges dels druts, raigs que s'estavellaven al meu tos, tos ple d'osques on banyes novelles hi han doncs de cabre pels segles dels segles.
—Miasmes a l'atmosfera s'engalfonen, s'engalzen, s'engafeten, en síl·labes altament exclamatòries de llunyà orgasme. Hi ha a la utopia somiada un paradís enllà del fangar on em rabeig, un paradís on la dona sé de segur que hi fa d'exuberant reputa. *Tu aimes ça, eh, putain, salope!* — criden els príapics druts, i ella hi respon amb les simfonies espectaculars de l'orgasme, que del fangar em trameten, com del coma al somni, del meu aiguamort de bou moribund al seu paradís de plaer esbojarrat.
—Era ella cardant al llit bo amb algun dels infermers, mentre comatós jo raïa com atrotinat estaquirot clavat al llit dolent? Dubtar-ho fóra entabanar's tot sol, i de valent.
—Car sempre hi va a tota dinamo, com se'n diu, a tots pistons. Hiperactiva, si gairebé tothom li sembla anèmic, qui pitjor que no el cuguç bonhomiós, obtemperant, badoquet? Cada barrada que em fotia, prou me l'havia cinquanta mil vegades merescuda, us dic. Ella ha sempre tota la raó. Qui la contradiria? No pas eu, company!
—D'altra banda allò meu, aquells vuit o quinze jorns i nits on romanc en coma, l'endemà que em revivien, i com un carallot hi requeia després que hagués pogut ensinistrar la bòfia pel que fa als ferotges atacants qui m'haurien despatxat a l'altre barri, em fa que allò no era sinó un coma mig coma, car prou tot ho oïa, o em semblava oir-ho mentre el coma garneu el mesquí cervell més m'arnava ans rosegava.
—No sé pas si és possible trempar enmig de cap coma, mes cert que la humiliació sexual sempre m'ha dut a trempar (d'esquitllèbit, d'amagatotis i d'estranquis, mes trempant nogensmenys!), així que

no sé si les rialles venien també de veure'm trempar com més no m'insultaven en chor. Tanmateix, tothom devia somriure albirant l'encantadora petitesa del meu pirulinet. Ara, que molt vigilar, mig mort i tot, que de trascantó no em sanglotés llagrimetes el capet de la sardineta en presència de la deessa. Això ho duc imprès al cervell de faisó aitan empremtada que poc hi havia escaiença que succeís.
—Ui, de tantes de coses doncs prenc esguard, ni me n'adon mentre romanc quiet i mig mort! Rebia la visita de la santa sogra i tot. Sempre ens hem entès tan bé. D'ençà del dia u on ens coneguérem que m'havia calat. Tret que no coneixia tan bé la seua filla com em coneixia a mi. Masoquista fluix. *Un bêta bêtasse et amoureux. Voyeur et complaisant*. No hi ha individu més propici a la castració que el qui t'escriu poemes, el qui és molt amorós, fràgil i beneit; per a ell, zero penetracions ja són massa penetracions. Ni ensumar-s'ho. Com més l'hi prohibeixis, més acoquinadet i contentet, i *admiradoradoret*.
—Fou ella, la imponent sogra, qui, de present de noces, donà a la seua filla un llibret innecessari, *L'Homme non-homme*, on l'autora s'esdernegava a voler convèncer les ardides llegidores que la interdicció total de sexe per al mascle l'amansia fins a capar-lo mentalment, transformat en titella tot obtemperant ans aquiescent ans obseqüent. Li deia el llibre que la dona m'abassegués d'amants; al bell començament amb un nombre esbojarrat i tot, un de nou per nit; per a més tard agafar el seu ritme, quan al marit, transformat en la més pura femelleta, son carrinclonet penjoll ja sap que mai no li servirà per a re.
—Tret que aquell llibre, re, aquell llibre era com si l'hagués escrit la dona, un primer esborrany. Car el llibre diguem-ne virtualment escrit per ella esdevenia molt més sever. Ja molt abans (abans les noces, abans el festeig), és clar, totes les lleis i regulacions de l'emasculació, totes les instruccions, els dictats, les decisions, preses unilateralment per la deessa, tot havia estat establert a l'inici; els dictats me'ls havia lliurats ("*els prens o mor-te'm*"), i prou, au, cap possibilitat d'impugnació. El meu conte, la meua presentació, el meu argumentari, davant els investigadors, com davant tothom, era doncs el de la dona, el que ella havia decidit al bell començament que fos. La narració es recolzava en tres premisses inalienables, irrovellables...
—Obeeixes, demanes permís per a tot, sempre dius indefectiblement *gràcies*!

—Constret a la monogàmia, sense mai cap accés a cap altra dona, dedicat en cos i ànima al meu servei i al dels meus cardaires, sotmès a la meua voluntat absoluta.
—Dins la monogàmia, constret a l'abstinència, cap drecera que et menés a cap pensament de relació sexual amb la teua deessa, a qui deus, humilment humiliat, tot servei, reverència, sacrifici.
—Ets sempre agradable i de servei a tothom qui la deessa convidi, sa mare especialment.
—I amb les instruccions, els atupaments. Em batia regularment, per pecats mínims, imperceptibles. I cap erecció permesa, m'hi fotia un tàbac terrible. Fins que m'ha adoctrinat aitan bé, que com que trempar en la seua presència és impensable, els tacons que m'estalvii, gat vell!
—I no us penseu, ella rai. Amb els seus ucasos ressonants, havia cobertes totes les bases, si m'enteneu què vull dir. Per exemple...
—Si mai tinc un moment feble (és a dir, això suposava, un instant on ella abaixava la guàrdia degut a qualque "influència", tat? la beguda, diguem-ne, qui sap, o la depressió causada per qualque maleïda negada, per qualque dissort sobtada), fes-te el repulsiu i fes-te el desentès, o fes-te el malalt; a tots ops fes-te escars, car si te'n plevissis, del meu moment d'oblit passatger, ai, les conseqüències, car mai no t'ho perdonaria!
—I això? Imaginat durant el coma o oït del cert? M'havien fotut a puntades fora el llit i ara hi cardaven salvatgement, ella i qualque metge o infermer o visitant. Hi bevien xampanys? Hi havia d'altres veus gaudint. Era allò una bacanal improvisada i jo hi era emprat de ninot de drap qui hom llença rient amunt i avall, barrim-barram com un baliga-balaga o un estaquirot? Luxs de disbauxa em causaven pampallugues, palpebres mitjançant, i mon concassat cervell, belleu contús mants de cops per mants de batzacs, veia xarones visions de palimpsests omplerts amb embuts de fecunda lleterada que dibuixaven dones sumptuosament barils, i, més que barils, espectacularment estupendes, qui llavors un ressort fatigat, de forma de cigaleta flonja, i sortit d'enlloc, venia de mantinent a esborrar, fent l'operació constantment fútil. Somni recurrent que em fa trempar i destrempar alhora.
—Delusòries impressions, fal·lacioses falòrnies, índexs sencers d'ossos fraudulents, oceans d'armes d'assalt, xàldigues còsmiques que només són saltarel·les d'ulls glaucs ans sublims, sincròniques brutalitats que es resolen en febles convulsions, precàries

precarietats d'histèriques caigudes en pous d'oblics hermetismes, on, lúcids, els traumes s'envolen i s'esmunyen entre rengs i rengs de constel·lacions totalitàries que els robarien el cor si mai els enxarxaven, fets doncs papallons qui no paguen tribut a cap subgènere de bestial eunuc ni mandarí de les paral·leles xanques que de sobte rellisquen i ocasionen, per profanes raons, formes encreuades, creus i semblants signes màgics, cercant segurament la impunitat davant tot tabú compromès o decor abjectament violat.
—Aquella matinada, sol al meu llit, em vaig desvetllar. L'hostil boira fora la finestra mimava, en volums grassos i tous, cascuns de mos voluptuosos lineaments. Amb esplendor de cortesà empoixevolit vaig catapultar la moixina cap al mim repugnant. La moixina, estavellant-se al vidre, espetegà com espeteguen, al voltant de moltes de fastigoses mediocritats a les pantalles, les carrinclones discussions. Pixats i merdes, emperò, joiosament pintaren la finestra. Cavalls encantats en brollaren amb cues i crines enceses, creant tota mena de guirigall que em duia a l'alliberament d'unes vacances on, erudit innegable, descendeixc per escalinates de fulgurants baranes, francament aparent ans àdhuc belleu aparatós i tot, fins que el garranyic inic del pany de la porta no n'avortà, com amb cormes a les potes dels admirables corsers, el ventriloquat contínuum.
—Un d'aquells pretensiosos xarlatans qui, amb llurs insensates alquímies, només duen a dol, se m'atansava amenaçadorament. Sempre iatròfob, em preparava a rebre flagrants crims de mèdiques manipulacions, quan, de bell nou per a la meua sort, molt agraïdament, la dona, totjorn heroica, irrompé, i sense cap compunció, abans els odiosos no m'esmoquessin, àdhuc abans cap d'ells no anés a voler-nos ensarronar amb buits mots de barroera propaganda clínica, m'arrencà doncs de les incompatibles urpes dels destralers.
—Obliteràrem portes bo i fotent definitivament el camp. Encara més primet, se m'enduu a collibè. Gairebé pòstum, enjogassat m'acomiad, amb onades de músculs ressuscitats, d'aquella patuleia ruïnosa. *The jig is up*. Els opressius excessos en aquella cambrota infestada de no gens tímids mes fort llefecs rats naturalment habituats a rosegar penjarelles, pelleringues i d'altres oronells i lòbuls fàtuament junyits als faitissos comatosos, i on sovint, massa sovint, tot adormit, hi fui designat fitó, marcada presa, del foll ardor dels luxuriosos sacerdots, saps què? S'ha acabat.

~o~o~

—(*Cinc anys més tard.*)

—Mil nou cents dies i escaig que no card,
mil nou cents dies que al forat faig tard.
—Cony roent qui es cruspeix nap aprés nap,
com mon nap hi fa cap, s'hi troba un tap.
—I dic *Sí ves, encara com aquell!*
—Cuguç aquiescent — ca seua un bordell.

~o~o~

—M'hi mullerí fantàstica marfanta
jurí servei davant lo hierofanta
al tàlem trau sa trompa d'elefanta—
fútil fotre-hi car mon ventre no infanta
altre que el que malvanta el sicofanta—
car és mon cul cràter molt triomfant (eh?)
de fantasmals orcs qui amb arts de farfanta
van atzufant (eh?) fort qui molt se'n vanta
de mullerar fantàstica marfanta.

~o~o~

—Se la cardaven els onze de la cobla
se la cardava el del flabiol encès
el del fiscorn qui diu bon jorn empès
a cap uix que veu vacant i hi boixa
i hi fica tap i hi xona i hi bitlla i boqueix
i s'hi endolla i fot i refot i ara hi arra

i hi quera a sa manera i hi esverga de valent
ah i el de la vorera qui acarona la barana
i el de la tenora qui enfarina ranura i bunera
l'un i l'altre de ferm hi van ensems
amb tota cardera i verriny manifests
i amb monocle i cuir el del baix cuita a abaixar-se-li
per a bitllar-li ell tot sol cascuns dels ulls a les peülles
car si na Minerva Dicksworth son cony és un vesper
i vagarros molt aqueferats les xil·les dels onze
és evident ans és obvi i palès
que n'ha de sabre un niu el borinot qui li enllustrés les sabates—
esguardant cuixes amunt sap qui són al món
al món les més sanes jovençanes
les més sanes *çanes* de conyets molt estretets
i el de na Minerva Dicksworth ai ai balderet balderet bontròs
ai ai que sobrancer batzoler ampleja boqueja massa
ai ai que hom s'hi enfeinava tota la vida en excessiu excés
perquè tot no hi sigui ara al capdavall re altre
que simulacre o pec assaig o aigualida esdevinença
i no pas la vera apodíctica autèntica realitat—
no no la realitat és sempre enjondre
inassequible inassolible inaccessible inatansable
fora d'abast tothora lluny d'encalç
per a qui? per al sòmines somiatruites qui sempre
sempre ha fet fa i farà curt
per molt de determini que apiloni ni esbatani
ni espontani s'hi reordeni i desengruni
car amb la seua pitxolineta de pitxirril·li que no
que enlloc no ateny què altre
què altre li roman que ficar mà d'ull
ai i que prou s'hi voldria present d'espectral testimoni
de testimoni anònim i esfumat
com qui espia a l'estable l'estelló i ses egües
o a l'hort on mai tampoc hom li n'allerava mai dret d'accés—
l'hort on tothom altri es veu que hi fa créixer
sardanes atapeïdes sensacionals opípares sardanes
de molt eixerits cogombres tomàquets pebrots—
espiar-hi ballar com nineta autònoma
son ennegrit granet de raïmet
ah sumptuosa impossibilitat impossibilitat categòrica

peremptòria irrevocable arbitrària
impossibilitat d'esvaívola iridescent nineta
en ennegrit granet de raïmet subreptici clandestí furtiu
qui als marges orbs de l'hortet
tàvec eixalat ans espeuat
irrefragablement s'enfanga.

~o~o~

—Bateig sovintejat de fresca lleterada.
—Sóc la bèstia sacrificada a l'altar del cony de la dona. L'oficiant (o drut cardaire) espargeix el seu gra, el fa embeure pels teixits de la vagina, el recte o la boca, i llavors el que en roman ho vessa entre les banyes del sacrificat. L'aixarop em crema els cabells. Llavors em cau un mastegot que em fa perdre el coneixement. Em llevaré carcassa amb la gola tallada i els budells esbarriats? Ah, recurrent cerimònia de perfecció indefugible!

~o~o~

—Dea dominant.
—Cuguç agenollat volent-se fer perdonar d'ésser tan cuguç, ans no rebent cap perdó ni remçó altre que una altra puntada.
—D'on en roman immensament agraït.

~o~o~

—Self-possessed.

—Ningú altre no el posseeix.
—Es dóna pel cul tot solet.

~o~o~

—De ditejar conyets magistral ho trobí.
—De petitet tu rai — *you could do it for free!*

~o~o~

—Dark christmas time the best one for exhibiting my sorry dicky very tacky-icky to such puerile carolers — all female and not yet in their teens.
—Canten nadales ensems minyonetes mes mon glaçat suculent pirulí ningú gens no esglaia, ni cap esgaldiny la tonada n'espatlla.
—L'única falsa nota la produïda pel gemec impotent de l'esborronat coll escarransit de gallina plomada que em treu el nas pel xap esbatanat. L'havien vist fastigosament penjat a un croc de cal maeller i ara me'l veuen entre cuixes. *Pobre desgraciat!*

~o~o~

—Els qui menys ho fem, més hi pensem, pornògrafs!

~o~o~

—*Els qui sempre en parlem, molt poc ho fem*.
—(En mon cas gens.)
—(Per això que en parli, ai, fins a exhaustió.)

~o~o~

—Com sabeu, l'element diguem-ne erudit de la Història només existeix al cap del qui la diu o l'escriu.
—I les meues historietes? Mireu, els qui estem tan absolutament dominats pel cantó físic, pel cantó façana que és el cos, ens veiem aculats a viure totes les nostres aventures al reialme íntim de l'enteniment, al rereteatre de l'amagat enteniment qui més pregonament consira i cus.
—Oi? Les cròniques supèrflues de totes les nostres proeses només poden pertànyer, si fa no fa ben desades, a l'espai on s'escauen — el del fantasier, on sensori i magí en teixeixen les línies o els fils.
—I on, entre balders mentismes rai, reïxen a fructificar, a tornar's entitats reïficades.
—De tal faisó que qui més se les creu al capdavall sóc jo mateix.
—I tothom altri, els exclosos qui fora esfera volten, peripractes, com inútils meteorits, segur que per molt extravertits que siguin, prou hi duen al cap qualsque parracs de crònica, curts o llongs, segurament menys brodats que els panys de cròniques sovint molt adornats dels intrèpidament sotmesos com jo, mes no pas per això menys fictes que mos enormes esteses de tapís matildenc, i en tot cas molt menys falsos i sotamanosos, perversos i nocius, que els que t'endollarien, infatigables, els sempre insidiosos dominadors.

~o~o~

—El nom *cuguç* diuen alguns que vindria de *cucutium* (gorra): *Els cornells portem barret per a amagar-nos les banyes*.
—*Barret de quin color?* El color dels més sotmesos, els primers bacallars, els pagerols sense terra ni drets.
—Segons les cultures, el cuguç era obligat a portar un cert capell de color únic, per exemple, groc entre els bàrbars i verd entre els xinesos. A tots ops, fos quin fos el color del capell, el qui el portava esdevenia de mantinent llord objecte de ludibri i d'improperi, d'esbronc i d'oprobi, d'ultratge i riota.
—Abans, a l'edat mitjana, es veu que totdéu (mestres dels diferents mesters, els aprenents, els bohemis, els jueus, *etc*) totdéu havia

d’anar marcat per un barret d’un color o altre. Allò que féu veure que s’empescava en Hitler, els seus predecessors en alta cretinitat, els cretins en cap a l’edat mitjana, prou ho havien tot ben codificat.

~o~o~

—Pintaven a l’edat mitjana els habitacles en groc safrà dels qui patien fallida econòmica, i els traïdors, els covards, els banyuts.

~o~o~

—El cuguç, com més “encugucit, cugucificat”, més feminitzat.
—Les banyes del trempament del drut (alfa), li surten a l’enculat (beta) figurativament pel cap.

~o~o~

—Diu en La Fontaine (davant l’espectacle de la dona d’en Candaules i en Giges cardant, abans la nova parella d’amants no occirà el marit):
—Il fut fait in petto confrère de Vulcan; De là jusqu’au bonnet la distance est petite.
—La distància del pit al front poc és gaire (per a les banyes pujar-hi).

~o~o~

—El cony és l’anell d’en Guigu (d’en Giges, en diuen d’altres). Es trobà l’anell al cadàver d’un gegant altrament nu a un avenc caigut.
—Cargola’l cap dins, l’atzeb desapareix; cargola’l cap enfora, l’atzeb

reapareix.

~o~o~

—Diu en Ronsard:
—Dur banya al front no és ni bo ni dolent.
—*Banyes, rai*; prou és *l'ànima*, qui sent.

~o~o~

—Les banyes, com les espases, simbolitzen la fàl·lica potència del mascle. Són símbol diví. Quan la dona porta banyes, mana. T'ha emasculat. Se t'apropiava ous i, millor, la facultat trempaire, la banya omnipotent.

~o~o~

—La dona qui et fot banyes se t'apropia la trempera.
—Fes-te fotre, n'has romàs sense.

~o~o~

—A la Xina, banyes polvoritzades, afrodisíac.

~o~o~

—El banyut anunciat a crits de corns: *tutut-tutut, cucut-cucut, ara*

arriba el banyut.
—Cucut, cuguç, sona a so de corn.

~o~o~

—Tot matrimoni comença amb lluna de mel.
—Mes tard o d'hora tota lluna es presenta banyuda.

~o~o~

—Per a afalagar el qui se la carda, cada dona sap-s'hi fer.
—Fot grans crits de terror quan qui l'ama se li escorr.

~o~o~

—Davant l'espectacle de la vida, la mateixa beutat és per al beta del tot inaccessible; mentre per a l'alfa a l'aguait esdevé, encontinent, peça de caça a l'abast.
—Si eu em dic... "No em veig pas prou *titola*t per a *cony*èixer-la." — Ell rai que diu... "Només hauria *cul*gut que la *cony*egués perquè l'en*vit*és a con*trempar* per la *pit*riera les *fava*loses *carda*roles entre *llet*eroles i pixa*llits*."

~o~o~

—La poetessa Millay es casà amb el seu triat, un poeta (un poeta tan mediocre com jo!) qui s'ocuparia (com jo, com jo!) de totes les tasques casolanes i qui acolliria els amants de la poetessa amb tota civilitat, domesticitat i amabilitat (encara jo!).
—Tret que la meua dona, llas, no és poetessa, no!

—És, com sabeu, agent secret (vull dir, clandestí!) de les Nacions Unides, encarregada d'un escamot de justícia instantània d'abast internacional contra tota injustícia històrica. Per això viatja tant.
—(*No hi ha al món tren que m'estaria de prendre, tant se val cap on anés*, digué la poetessa.)
—La dona, larvada, amb la disfressa diplomàtica, es fa suaument a lloc, i llavors hi escoseix el panorama, assumeix la situació, esbossa un pla, el comunica a l'escamot justicier...
—I l'endemà, per a la joia dels amants de la llibertat, els diaris parlen d'un altre tirà mitjamerda misteriosament i providencialment eliminat del món.
—Un altre dictador, instal·lat per la gràcia de "déu", a destruir, tant com pot, cultures, pobles, ambients, qui l'escamot invisible ha despatxat màgicament.
—És clar, que el merdós concepte de "déu" sempre ha estada l'excusa per a les maleïdes malignes forces de la repressió, el recurs tothora amanós per als més cruels i fastigosos assassins i genocides per a imposar llur agressiva ignorància.

~o~o~

—No és cap poetessa, no. *És dona directa de directa acció.*
—Si la dona fos trista poetessa com jo, qui m'adreçaria ni em corregeix? Qui em feia complir? Qui em fotia degut tacó?

~o~o~

—Va dir la poetessa (insadollable, com la deessa)...
—M'hauria cardat també "déu" (aquell imaginat bestiarra), si cap n'hi hagués mai enlloc.
—Car poc n'hi ha enlloc cap, amb els vers homes prou n'haig de tindre prou.

~o~o~

—Durant els viatges és on les deesses ramassen els druts més escaients.

—The fabric of my faithful love
No power shall dim or ravel
Whilst I stay here — but oh, my dear,
If I should ever travel!
—Calma jornada, mandrosa m'hi ajac; tu i jo hi som delicades companyes qui es juren suau fidelitat, *fins que brutal l'avió no engega motors*.

~o~o~

—Toquem totes les tecles
i sols som a dimecres.

—Hem els dits massa tous
car ja som a dijous.

—Ni en romanen les cendres
arribats a divendres.

~o~o~

—Lluminoses banyes del savi il·luminat
el savi ha descoberta la gran veritat
que tot cony és sol de la dona propietat
i que ella l'empra sempre com li ha rotat.

~o~o~

—Les banyes lluminoses dels savis ens pertanyen. Són les banyes de claror de llur pensament tan lúcid. La iconografia antiga ho prova.
—I així, quan hom ens dóna les banyes dels savis, hom reconeix, potser sense adonar-se'n del tot, que els cuguços pertanyem entre els escollits, pertanyem entre els savis.
—Reconeguem-ho. Som els cuguços els més savis dels humans.

~o~o~

—Vós en deveu també ésser, Eleuteri?
—"Vidu", dieu...?
—Matàreu la dona! Crim passional per gelosia de drut màxim i per raó de banyes duríssimes. Sou el més ridícul i banal dels llocs comuns, Eleuteri, ara sí que culcaic!
—Ah, càncer. Perdó, no em feu cas.

~o~o~

—Copseu-me, ca? Quin paperot!
—Sempre he fotuda aqueixa cara d'ostes, de mastegots. Per això hauria sempre de callar.
—El gros de la gent es veuen impel·lits a fotre'm carxot vingui o no a tomb, a rebentar'm, a fer'm desaparèixer de tot quadre, escenificació.
—Per això no dic re, per això no dic mai re. (I sembla sempre que no dient re, he dic tal capdarrer massa. L'odi els sobreïx.)

~o~o~

—Violí formatges.

—Massa acollonit per a violar les formes...
—Violava tothora formatges, matons, bries, camemberts, livarots, époisses.

~o~o~

—I què hi feia en aquell sòrdid racó fosc de carrer a les altes hores de la nit boirosa?
—Hi esperava el darrer autobús.
—Havia retuda la darrera de les meues nou ànimes i sabia que aquell fóra el meu darrer viatge.
—Viatge enlloc, sense tornada.
—D'ací el paper de xut en aquell indret desolat, sota el malplugim, entre vents traïdors, i tot embolicat de neguit i basarda.

~o~o~

—Un xiquet molt vergonyós.
—Deia ma mare...
—És un xiquet molt vergonyós. Sempre s'arronsa per les parets.
—I sempre el veieu amb el nas entre els fulls d'un llibre.
—I, de nits, sempre el veieu amb el nas entre les cuixes de les dones qui dormen. Sí, ves, pobrissó; ja ho veieu si és ruquet; es veu que no se'n sap estar. Ficar el nas a la carranxa de la femella qui dorm.
—Totes les nostres minyones hi han passat...
—I, si mai hi ha família o amics o coneguts de visita i els hem convidats a romandre qualque nit a casa, pel cas que fos, doncs tant se val, mateix invent: invariablement les dones qui al llit ronquen...
—I no cal dir totes les seues tietes i padrines...
—Totes, com dic, totes. Totes s'han sentides nitament ni nítida tastades. Pregonament, profusament, tastades. Tastades de valent. I tant. Totes s'hi han trobades, amb el seu nasset als traus de part davall, veieu què vull dir? I sí, ves, què hi farem.

~o~o~

—Ai cert.
—I si l'hagués sabuda, li hauria dita la dita llatina que qualsevol psítac sap recitar...
—*L'enteniment només entén ço que els sentits li senten.*
—*Res a l'intel·lecte que no hagi passat pels sentits*.
—Molt empíric, el xiquet.
—Com se'n diu? Ficava el nas per amor a educar'm com cal. Autodidacte. Això. Em prenia la meua educació molt a la valenta, ves!

~o~o~

—Re no m'ha plagut tant a la vida mostrar com qui no vol la cosa, per qualque xap distretament desclòs, a tall de pòtol ximplet, mon atzeb de nan.
—Mon nan atzeb de nen mostrat escaientment a les noietes qui avinents m'han vingudes.
—N'hi ha qui, sàvies tan jovenetes, se'n riuen, i se'n van rient. *Feble estintol el serva, el carallet!*
—N'hi ha de molt bledes qui xisclen com boges i foten lo camp, amb mi escampant la boira devers el cantó oposat i encara més de pressa que no pas les putes fleumes.
—I n'hi ha (les de més, gràcies a la mare, la marassa natura, qui sap fer les coses sovint tan bé pel que fa als afers del sexe), n'hi ha, dic, el gros de les noietes, qui en romanen d'allò més interessadetes, sobretot quan em veuen trempar fins a límits inoïts i, per llurs esguards sostinguts, per llurs màgics ulls fits que semblen vibrar roents en gairebé imperceptible vaivé, amunt i avall, amb força magnètica, en la millor masturbació possible, allí romanc, fix, bategós, fins que, tot empegueït, no m'escorrc, i, alhora gairebé, un pèl en acabat, com m'esquitll del redubtable indret, tot arrupit, desfet, com qualque timorat gosset color de gos com fuig, qui, punit, ai collons, esguerradet, escarransidot, també com s'esmuny, amb la

cua ben arronsada, arrossegant-se de panxa, tan empetitit com pot.
—I elles testimonis impertèrrits de la meua absoluta desconfita. Són... són noietes qui han no han trobat mai re tan interessant. Bones aprenents, són dominadores en flor.
—Esdevenia doncs, velis nolis, mestre d'esdevenidores deesses. Didot didàctic sovint sollat de fang, els ensenyava empíricament tot el que hi ha part de baix, tot el que calia veure si més no embrionàriament, d'un primer antuvi que tampoc no esfereís ningú.
—Saben en acabat que l'home no és re, o a tots ops, no gran cosa. El portador d'un bocinet de carn erèctil qui hom pot ensinistrar i anorrear simplement amb un posat imposant de noieta superior.
—I a qui altre mostraria el meu dèficit de bocinet? Només a verges puc si de cas mai gosar-hi. Les úniques qui no s'esclafeixen encontinent davant aital irrefragable inconspicuïtat, aital conspícua incongruïtat.
—I per això n'he dit "mostrar" i no pas "exhibir". Res a exhibir! (Res a exhibir per al xiquet tan vergonyós.) La dona sempre m'ha dit que mon atzeb de nan no és vit d'home, no hi arriba pas, ni pensaments. Em diu, *Això teu és tot just una petita mostra, una escapçadura, un retallet; res a veure amb l'autèntic aparell. That's just a little sample, not the actual item. Ce n'est qu'un petit échantillon, pas du tout le vrai machin.*

~o~o~

—Ara que, com sabeu, s'ha posat de moda per a tothom qui es trobi mig fotut de menjar merda, jo rai gat vell en la memorívola experiència, escolteu.
—I agraït que haig d'estar també per aquest cantó a la deessa.
—Car, com potser ja us he dit, de bon començament, els anys que fot, i per a ensinistrar'm com déu mana, la dona em feia llepar-li el cul ben net tantost enllestia de buidar els budells. Se n'anava a cagar, m'agafava per l'orella, em feia agenollar'm davant seu, i tan enjorn com acabava la feina, se'm tombava que l'hi passés la llengua ben passada, alhora que m'havia d'empassar el que en passar la llengua arramassés.
—I allò em va salvar, és clar.

—Car sapiguéssiu que abans el meu païdor era un desori. Tota mena de malalties gastrointestinals, i llurs repercussions, és clar. Les cefalees, les bogeries.
—Ara tot ha esdevingut ben clar per a tot el món educat. Abans era quelcom que només coneixíem els catalans. Els catalans, com sabeu, Eleuteri, sempre a l'avantguarda del saber; de centúries, molt més avençats que no la resta de pallussos entre la humanitat. No ens n'hem creguda cap que no sigui empírica. Res de misticismes ni déus ni merdes metafísiques d'aqueixes.
—Sempre hem dit els catalans la dita infal·lible que fa... *Mal de cap el ventre ho sap.*
—I fins ara no han descoberts els betzols forasters la veritat d'això. Que les neurones dels budells controlen les del cervell.
—Per xo quan, wife-ridden, als canfelips de la meua tendra jovenesa, mentre era educat per la DS, el miracle s'instal·lava.
—Quan la DS, per a educar'm en la subjecció total al seu absolut domini, em va anar fent menjar la seua merda, la DS, que té un païdor de ferro (com totes les grans cardaires, un païdor saníssim), beneït corol·lari d'aquell mateix procés, em va anar passant graciosament, amb la seua preciosíssima merda, els bons ingredients perquè el meu païdor esdevingués també sa d'allò pus, d'on que gairebé encontinent totes les malalties al cap, les depressions, les migranyes, les idees suïcides, s'esvaïssin màgicament.
—L'art de la dominació/submissió duu com veieu pler de benifets afegits.

~o~o~

—Un moment, quan per carallot recomanació mèdica [*Si en són els metges, massa sovint, d'animals!*], vaig aturar temporalment de menjar merda selecta [*Molt llefec copròfag qui sóc; no pas que m'envïi al pap la primera merda que trobi; la merda és ubiqua i el secret del viure és saber'n sempre triar quina t'empasses*], doncs, com dic, aturar i patir tot fou u. La fauna estomacal ans intestinal, malament rai, se'm revoltaren a mort. Els torçons i àdhuc els osteòcops foren de caldéu! [*Dels metges, infame patuleia, força*

sovint qui més hi creu pitjor rep.]

~o~o~

—Sempre he considerats molt superiors els grans cagaires. Els qui caguen fort, és a dir, el qui se'n foten de la mort.
—Superiors, superiors. Els druts i la dona són grans cagaires. *Tot i merdosa, llepem-los la bota*, com fa la dita.
—Jo sempre he estat molt cagadet, i mes merdetes són molt merdetes — ínfimes, infames, i costoses.
—Tot em costa de fer — sobretot cagar — *molt costiu*, com diem els americans.
—No fèieu mai de llevadora?
—Doncs les dolors de cada matí quan sóc cagant al canfelip equivalen amb escreix a les dolors dels parts més malparits.

~o~o~

—El gest de les banyes, fet amb l'índex i l'anular (on el menovell) estesos i la resta de dits plegats, enviat contra algú és perquè hom pensa o creu o sap que aquest algú és portador de no res bo; les banyes són per a aturar la maledicció.
—El banyut és una mena de mala influència, per això hom li envia banyes en defensa; hom el margina per força, el rebutja, car és portador de mal ull, de mala sort; de fet, hom l'ha diabolitzat, ha esdevingut diable amb el qual ningú no vol fer-s'hi gaire, no fos cas.

~o~o~

—Les dues banyes d'un dilema.

—Conegut. La dona et fot banyes. Ara banya en duus, mes quina de

les dues del dilema del banyut?
—O et surt la banya de l'odi, ira, follia i revenja que et fa anar de bòlit, et fa perdre la xaveta, i t'emmerda en perill molt perillós i qui sap si sangonós.
—O et surt la de la submissió, complaença, bonhomia, i, feliç i qui sap si panxut hi tot, fas l'orni i —per què no? —posats que hi som, ja en banyera de banya plena de banyes et rabeges i banyes.
—Sí ves. Prou va sempre tot amb el caràcter de cascú.

~o~o~

—El cuguç Mili Guç assetja les latrines
Són brutes i mesquines — roba tota cagada
Enmig hi és apilada (tovalloles i roba
Tots els colors hi dormen — pixum i femta tova
En vòmit els transformen) vol arribar a l'aixeta
A rentar-s'hi l'ungleta i es troba que s'embruta
Amb sang de prostituta — orxegant fuig corrent
Que no el vegi la gent — ara és un sospitós
D'haver fet qualque crim — prou n'ha fets de millors
N'ha fets de gruix gruixut — l'enxampen pel més prim
De tindre l'ungla bruta d'un fastigós engrut.

—Sempre et fots en un nus de merda que hom escruta
Per a fer-t'ho pagar! — malastruc Mili Guç
Que et fas un engargús amb el qui altri cagà.

~o~o~

—Per a mi cada mes és juliol.
—Tret que m'hi plau encara el caragol.

~o~o~

—Si el teu amor els podies veure objectivament només hi veies una altra xifra — ni cap deessa ni cap morro de vaques inquisidor.

~o~o~

—Rèprobe espiava per foradets
citatori el sensori divagava
vagament hipnòtic com el barranc fosc
d’on ixen bombolleigs i garranyics
on em queia volant com ocell tocat
el guant groc estranyament pol·luït
per misterioses sangs i virons.

Amb l’ull besat a l’estret trau serós
conspícues imatges em desrenguen
no de deesses cardant ni cagant
ans de carronyes actives vetllades
per monstres d’ullals que ragen icors.

Ull infectat estrangulat fugia
de l’ombra crua de la mort que em pren
fins que no caic com el guant nafrat queia
al toll enverinat del cingle opac.

Pampallugues com flametes de ciris
esfereït hi veig duts per les mortes
qui adés espií i ara putrefactes
tremolós se m’enduen a l’estret
trau serós on a les buides cavorques
dels orcs qui em vetllen carronya esdevinc.

~o~o~

—Capdecony.
—Tant de fotre'm les calces sollades al cap quan torna a casa. Pudint a cony d'hores i hores, a merda, a secreció, a suor, sovint a lleterada, mon cap per simpatia o osmosi sa carranxa es creia, s'hi adaptava, hi evoluïa.
—I de tant com tothom constantment no m'ho diuen, palès, palès, vós, palès — em llevava un bon jorn amb un cony per cap.
—I aquest serà mai l'únic cony que em cardaré.

~o~o~

—Ja capat d'inici.
—I doncs poc que m'ha calgut sanar'm tot sol per a saber del cert si la dona em fot banyes o no.
—No pas com aquell capdecony gelós de Joan de qui parla en Pogí de Florència. [Quidam in civitate Eugubii admodum zelotypus, Joannes nomine, nesciebat quo maxime modo animadverteret, si uxor cum altero aliquo consuevisset. Excogitata calliditate zelotypis digna se ipsum castravit, eo consilio ut, si uxor postmodum concepisset, in adulterio fuisse convinceretur.]
—Diu, *Així sanat, mentre prenys la dona no m'esdevé, rai.*
—Només calia que la dona em digués des del començament que penetració, cap. Llavors sempre he sabut de segur que cap de "mos" fills eren meus. Quin descans!

~o~o~

—Veritats.
—Què són les ximpletes veritats científiques davant les incontrovertibolíssimes veritats de la deessa?
—Mentides.

~0~0~

—Llengües.
—Quina és la més significant de totes les llengües?
—La que serveix per a torcar el cul de la Deessa.

~0~0~

—W.C.
—Où la langue du cocu *s'exprime* le mieux.

~0~0~

—Mon padrí, cap d'estació, cuguç.
—Mentre la seua dona ma padrina cardava amb un passavolant qui esperava el tren, naltres ens n'anàvem a passejar al bosc.
—Ah bucòlics esdeveniments, descobertes científiques de la natura pròdiga, que ambdós fèiem, altament instruïts!
—Ma padrina ens encuguceix (dic "ens " perquè d'ella n'aprenguí els secrets més íntims de la dona, i com els plau que els llepis i àdhuc els xuclis com tenacet mamerri sobretot el trau del ses), ens encuguceix amb tota la raó, car prou som naquis, no fem pas el pes.

~0~0~

—Il est cocu le chef de gare.
—Mon padrí també era molt antixarnec.
—Havia, amagadet, alta seua possessió, un molt fullejat almanac o anuari suec no sé pas si del 1909, 10 o 11. Totes les reines europees qui hi havia fotografiades o pintades, a cos sencer i amb robes xaronament esplèndides, mon padrí, sempre doncs d'amagat, els

retia pregon homenatge, pelant-se-la molt estrènuament, intrèpida, davant llur imatge; dedicada lleteradeta per a aqueixa o aqueixa altra, totes hi passaven, així molt honorades.
—Mes mai amb la podrida reina castelladra; mai cap honor per als de l'ultrafètid canfelip ponentí. De fet l'havia esborrada tota, bo i gratant-ne de valent la maleïda imatge, amb ardu afany, amb la punta d'un llapis espuntat.

~o~o~

—Els becs de les corones de llorer et fan dues banyes al front.
—Tots els emperaires, dictadors, centurions i peons romans qui tornen vencedors de la guerra, esdevenen automàticament banyuts. Car hom et corona en el triomf entre despulles amb el llorer.
—Mentre eren en campanya, les dones, els n'havien posades d'altres.
—Per extensió, tot soldat qui va a la guerra, com tot mariner qui va de viatge, s'hagi guanyades les banyes de llorer o no, no sols és banyut per vencedor, hom el sospita també banyut tot pla.
—Tot pencaire. Us en recordeu dels ferroviaris, els pedrapiquers, tants d'obrers al sol, abans hom no pogués permetre's gorres? Hom es ficava de capell un mocador nuat en banyes, dues o quatre, tant se val.

~o~o~

—Tots els cambrers ens diem Emili
tots la dona ens fot banyes
tots som titelles penjats amb fils d'aranyes
coronats amb corones de banyes
profuses i cargolades corones
de les que ens etziben tostemps les dones
i no hi ha déu qui mai ens l'esquili.

Cada cambrer és diu Emili
i és un santet qui duu aurèola d'exili
enlloc no hi cap ni demanant auxili
druts legítims li ocupen llit i domicili
i més val que no demani gaire fotent el quili
no fos cas que cap malcarat legítim li mutili
el seu sempre dejú vitet de pitxirril·li.

~o~o~

—Eclipsi total de pitxolineta en presència del mascle legítim.
—*Masclam bundrè tab solutamb to tel zet zi utz*.
—Tremolava el macip davant el dèspota.
—Despietat horitzó on a tall de batecs de llamps i trons
pampalluguegen espectrals esborranys de garrotades.

~o~o~

—*Oh por espectacular!*
—Cal clapar.
—Cal clapar.
—Cal clapar pla pla pla pla.
—*Oh por espectacular!*
—Cal clapar.
—Cal clapar.
—Cal clapar pla pla.
—*Oh por espectacular!*
—Cal clapar pla pla pla pla.
—Pla cal pla.
—Pla cal pla.
—Pla cal pla clap clap.
—Clap clap cal pla.
—Cal pla clap clap.
—Clap clap cal pla.
—*Oh por espectacular!*

—Cal pla cal pla cal pla clapar.
—Pla pla.
—Pla pla.
—Pla pla pla pla pla pla!

~o~o~

—Si t'acompanyes amb un bastó mentre camines, i de primer un altre caminant sense gos et demana si duus bastó per a espantar els gossos a garrotades, respons rient que gossos... gossos, i d'altres bèsties malignes de les qui de cops (qui sap si rabiüts) es veuen amb cor d'atacar't per aqueixes endreçúries, com ara guineus, coiots, opòssums, racoons, i àdhuc més rarament el cerf banyut qui massa obsedit per les ganes de cardar no dubta també a vindre't a cop de banya.
—Mes si un altre t'ho demana un pèl en acabat, un ara qui passeja un gos, li dius que no, que no, que no faries mai mal a cap gos. Que el bastó t'ajuda en cas de mareig i a les pujades.
—Versions, versions. Versions de tu, múltiples.

~o~o~

—Ses cuixes grosses m'empetiteixen la pixa.
Ah holandesa de cuixes opípares!
Mon nas tot prop de ses feses mucípares
Feina millor prou faria a sa mixa
Que no fa trist mon vit mig cuit com guixa
I qui es perd naquis per zones crinípares
O es nega asmàtic per fonts sudorípares.

A son escut fóra ma llengua bixa,
Bixa qui es mou i es rebrega com bruixa
I trauca i burxa i xarrupa la cuixa
Dreta i esquerra i no en jaqueix pas gota

Del mannà que en raja, fúrfur d'esmalt
Que com llustrins lacrimals la faç tota
M'omplen, ninot de sal qui mai fa el salt.

~o~o~

—Estort de tot àvol costellam
Laughing and happy as a clam
Joyeux de fuir une patrie infâme
Ja no pas re altre no am
Com de banyar'm i rebanyar'm
Amb banyes de fils d'aram
En vastes basses de mocam
De molls traus de femellam

Llurs conys de goludam
Em guareixen de tot gam
M'assadollen de cap fam
No vull pas cap altre lligam
Sóc mocós esquer de llur ham
De llur cimbell buderó de reclam
Cada peix alat qui barrim-barram
S'hi afegeix breu aviram
Perdut per l'esbarzeram
De les meues banyetes d'aram
Mes dentetes hi foten nyam-nyam.

~o~o~

—Mostrant l'anguila, si amb còdols me l'alabeaven, amb buines de vaques me l'amanien.

~o~o~

—Em vol tant que, perquè té por que, per anar massa animat durant la xingada, me li mori d'un atac de cor, no m'ha permès mai de cardar; em sembla que estima molt menys els innombrables amants qui se la carden sense arrest.
—Massa excitat pel raríssim esdeveniment, el cor se'm feia miques, tothora ostatge de la fragilitat de l'ultrasensitiu.
—Ho fa segurament per a no desmanegar'm. Si veiéssiu l'entusiasme foll quan carda!
—Fortíssima, vós!
—Em va veure de bon principi aitan merdetes, no volia pas haver de passar el tràngol emprenyador d'apedaçar'm després de cada cop on se'm cardés.

~o~o~

—Adunances beduïnes.
—Ens retrobem als deserts de coincidents desil·lusions.
—Se'n tornen, fets pelleringa, druts escandalitzats.
—Infatigable Aurora de cardera sempre renovellada!
—Aquesta dona desa al seu cos armaris inexhauribles de cimbells irresistibles; et sedueix implacablement fins que t'ha espremut de tot suc fins a la sang.

~o~o~

—*Henpecked*.
—De tant picar'm la cresta, se m'hi feien crostes damunt crostes i tot plegat parien banyes.
—*Pussywhipped*.
—El seu clítoris fuet que, de tant fustigar'm ans fulminar'm fins que totjorn de jonolls no queia, llavors paria trenta-sis vegades més llarg i elàstic que no pas mon exigu atzeb.

~o~o~

[—Diu n’Edna StVincent Millay, 1923)

He oblidats de tants d’amants els besos

He oblidats de tants d’amants els besos,
N’he oblidats els braços on jaguí
Ni a quins indrets hi som fins al matí;
Mes eixa nit llurs ecos desatesos
Febles als vidres truquen, alaestesos,
I em neix al cor de recança un verí
Pels nois sens nom qui mai més de veí
A mitjanit no els tinc, d’esglai sorpresos.

Sí, com a l’arbre qui en ple hivern, tot sol,
Dubta del fet que ses branques s’ompliren
D’absents ocells on rau ara el silenci,
M’esdevé a mi, de qui els amants fugiren,
I, sens voler que re no recomenci,
Sé que visquí un estiu de cants al Sol.

~o~o~

—Cues de pansa.
—Mon padrinet Jeroni, quan jo n’era petitet, m’ensinistrà perfectament en l’excitant (exhilarant, intoxicant) esport de sobtar femelles en avinenteses compromeses. Sense prendre riscs, com simi subtil qui pertot s’esmuny, espiar-les quan es despullen, clapen, es renten, caguen, se la pelen o carden. També m’ensenyà d’eixonar cigales. (En el seu cas, cigaleta, car com eu la fotia mínima. Se’n deu venir de mena.)
—En acabat d’haver espiat per finestres i balcons, i a les platges pels

racons i caletes i casetes, arribàvem ben trempats, i al llit m'agafava el caparró i me l'amorrava a la seua "mamelleta de baix" que hi xuclés i en xarrupés la lleteta que n'eixís.
—Feliçment adormit en acabant, sovint el somni deliciós… Hi havia tot al llarg del saulonar de San Llorienzo, la platja a Xixon on fórem aquell estiu, pler d'homenics amb els atzebs enlairats com astes de suïsses banderetes. *Atzebs a betzef de bec a bec de sorrera, mil o tres mil atzebs!*
—I jo, mamerri molt afectuós, passant-n'hi, boqueta sedega, tastant curosament cada "popeta de baix".
—"*Menjant" doncs tants i tants d'espotzims d'atzebibs*.
—Per això, vós, que hec (no pas?) *aquesta bona memòria!*

~o~o~

—Ja ho sé que no pint re i que no sóc ningú i que no tinc dret a denunciar cap injustícia; que tot greuge me l'haig d'empassar de viu en viu i cru; i que tot el que em cau ho tinc ben merescut, perquè sóc català i he nascut esclau i amb uns collons enormes, mentre que *és clar és clar és clar* el bou castellà impotent greixós avariciós bavós pudent i lladre pinta molt i ha nascut senyoret i té doncs dret al lot sencer.
—*És clar és clar és clar*. Tot això és clar!
—Nogensmenys, d'amagatotis rai, pres pel dimoni de l'escriure, l'homenet cagadet qui só, *pres pres pres pel dimoni pel dimoni* de l'escriure, *bum*, escriu a rajaploma les barbaritats més esgarrifoses, les bestieses més monumentals.
—Ah, i *les brutícies les brutícies les brutícies!*
—I, el dimoni satisfet, el dimoni complagut, el dimoni tot sadoll, *l'homenet cagadet l'homenet cagadet l'homenet cagadet* reposa en pau.

~o~o~

—Patufets a doll.

—El bou merdós un dia infaust criminal se'ns engolia.
—Els catalans n'obrirem la puta aixeta, creieu? La puta aixeta del cul?
—Qui sap si serem vius encara d'ací trenta anys. Qui sap si llavors podrem encara veure el nostre tros de terra estort de les urpes repel·lents dels filargúrics castellans? Què som? El 1986?
—Patufets tots emmerdadets. Pel contacte maleït de tots aqueixos anys amb els castellans; llur avarícia merdosa emmerdant tot el que toquen.
—Tat que faran la fi del bou golafre? Quin altre destí el llur, desgraciats?
—Rebentaran d'un pet.
—I ah, gloriosa llibertat! Allí som, el preciós Patufet català al capdavall estort, estalvi, allerat, amollat, lliure, magnífic! Emmerdat rai, mes oi que ens sabrem rentar a fons immediatament? Tanta de putrefacció de bou merdós!
—I quan? I quan creieu que trigaran els altres Patufets d'eixir també contents i eixerits com gínjols? D'antuvi, la resta dels Països Catalans, som-hi, som-hi! I llavors quins pobles? Els bascs? Els asturs? Els gallecs? Tots plegats! Tots plegats!
—Quina sardana gloriosa de Patufets tot cagadets...
—Cagadets...
—Mes lliures, vós, lliures! Lliures de l'avarícia del greixós bavós bou repulsiu, putrefacte, vomitiu.
—Quants d'anys (ca?) que no ens tocava!

~o~o~